

I'M PULS

NAVIGÁTOR
ŽIVOTNÍM
STYLEM

ANETA LANGEROVÁ

Nerada kouše do živého

EMAIL
SEZNAM

Zpráva

Přesunout | Reakce

Komu: [Prokop Kotlík](#)

Potvrzujeme Vaši
objednávku luxusní
masážní postele.

Doručené

[Domů](#) | © Seznam.cz, a.s.

Internet
měsíc
zdarma!

Internet v mobilu je pro každého

Nečekejte, až budete úplně poslední, a dejte si taky internet na displej mobilu. Teď si ho můžete zkusit měsíc zdarma. Hned si na internetu zkontrolujete e-maily, projedete jízdni řady včetně MHD, on-line zpravodajství, encyklopedie nebo třeba aktuální statusy na Facebooku. Stačí poslat aktivační SMS ve tvaru GPRS A SRF na číslo 4603.

pro společné zážitky

..... T-Mobile

Více času

Také vám připadá, že na jaře a v létě máte tak nějak více času? Dny se prodlužují a najednou se dá stihnout všechno, na co jste přes zimu jen stěží hledali volnou chvíli. Třeba jít na výstavu, provětrat kolo nebo posedět s přáteli v nějaké elegantní zahradní restauraci. Mezi mé oblíbené podniky patří třeba Bistro de Paris na Maltézském náměstí, které vám představujeme v článku o francouzské kuchyni. Právě ta se k jaru náramně hodí. Je totiž lehká a osvěžující stejně jako jarní slunce, vzduch a deštíky.

Rozhodně si letos alespoň jednou vyjedte na kole. Kromě toho, že uděláte něco pro své zdraví a kondici, je to prostě paráda a taky nová móda. Městská cyklistika pomalu, ale jistě zapouští kořeny i u nás, proto jsme pro vás vybrali ta nejlepší kola a také nějaké ty doplňky a přichystali pár tipů, jak se stát městským cyklistou. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že ze sedla bicyklu uvidíte své důvěrně známé město ze zcela nové perspektivy.

Stojí také za to naplánovat si třeba výlet na prodloužený víkend – my vás tentokrát zveme za pamětihodnostmi Madridu, který je prý tím nejlepším party městem vůbec.

A pokud vás kolo ani cestování nelákají, vydejte se třeba na malou jarní procházku. V Praze to můžete vzít přes Pražský hrad, kde se koná vynikající výstava Jiřího George Dokoupila, nebo si ze Stromovky protáhnout trasu k holešovickému DOXu, kde je k vidění unikátní kolekce děl slavného českého architekta Jana Kaplického.

Ale možná stačí si jen alespoň na chvíli sednout na lavičku v parku, zhluboka se nadýchnout a pozorovat cvrkot.

Je přece jaro a do zimy máme na všechno více času.

S přáním krásného prožití jara

Foto: Stanislav Merhaut

06 ANETA LANGEROVÁ

16 LENKA VLASÁKOVÁ

26 ALENKA V ŘÍŠI DIVŮ

Obsah

04 NOTES – Co by vám nemělo uniknout

06 PERSÓNA

Aneta Langerová: Nerada kouše do živého

10 TREND – Stylová bicyklománie

16 LIVE

Lenka Vlasáková: Sklízím, co jsem zasadila

20 STAR

Sade: Zpívám, jen když se mi chce

24 BIJÁK

Jiří Vejdělek: Muž ve světě vášnivých žen
Alenka v říši divů a další filmové premiéry

30 MJÚZIK

Lealoo: Hypnóza ze skříně
Koncert Duke Ellington Orchestra a nová alba

34 ČTIVO – Knižní tipy

35 TYJÁTR

Viliam Dočolomanský a Farma v jeskyni:
Šťastné a požehnané divadlo

66 MINI COUNTRYMAN

78 KIUMBOVÉ

58 SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

38 DESIG'N'OVĚ

Jiří Georg Dokoupil: Malováno ohněm, bublinami i bičem

41 DESIG'N'OVINY – Novinky ve světě designu

42 HI-TECH

iPad: Jablečná placka

44 TECHNO

Elektronika k nepřehlédnutí

46 MOBIL

Nokia 6700 classic Gold Edition

48 MOBILOVÉ

Co nového na trhu s mobily a příslušenstvím

49 POHNI

Bartitsu: Bojové umění džentlmenů

52 TAK BLÍZKO

Madrid: Město beze spánku

58 TAK DALEKO

Spojené arabské emiráty: Pohádka tisíce a jedné noci

64 SBALENO – Zajímavé tipy pro cestovatele

65 V KUFRU – Motoristický kaleidoskop

66 JÍZDA – Moderní crossover MINI Countryman

68 PLAYBOY – Hračky a parády pro velké kluky

70 PLAYGIRL – Věcičky pro dámy i holčičky

72 DEGUSTÁTOR – Tajemství francouzské kuchyně

77 MŇAMKY

Novinky pro kuchaře i jedlíky

78 FILANTROP

Pomoc africkým zemím
Kiumbové – tajuplná hračka z Afriky

80 ZNAČKOVÉ PRODEJNY

Pražské jaro 2010: Indický sitár i středověké chorály

Již 12. května bude slavnostně zahájen 65. ročník mezinárodního festivalu Pražské jaro, který se ponese v duchu 150. výročí narození Gustava Mahlera (1860–1911). Kromě provedení jeho děl uvede celou řadu výjimečných souborů a interpretů. Poprvé se českému publiku představí americký Pittsburgh Symphony Orchestra se svým novým rakouským šéfdirigentem Manfredem Honeckem, s nímž vystoupí nejproslulejší světová houslistka

současnosti Anne-Sophie Mutter. Můžeme se těšit také na vystoupení půvabné indické sólistky na sitár Anoushky Shankar a na závěr festivalu se představí slavná americká jazzová zpěvačka Dianne Reeves. Mimo „klasickou“ programovou linii se můžete těšit na „krále klezmeru“ a nositele Oscara za nahrávku hudby ke slavnému filmu Stevena Spielberga Schindlerův seznam, klarinetistu Gioryho Feidmana. Více na www.festival.cz.

Muzikál à la Monty Python

Nejnovější muzikálová senzace přichází z Plzně. Broadwayský muzikál Monty Python's Spamalat skrze legendu o králi Artušovi bez jakýchkoli skrupulí zesměšňuje manýry muzikálových produkcí, divadelní kritiky, židovství nebo homosexuality – nic mu není svaté. Divadlo J. K. Tyla se mohlo opřít o skvělý překlad, režii, živý orchestr a velkolepou výpravu, které korunují výjimečné herecké výkony v čele s pražskou muzikálovou zpěvačkou Dashou. Zapomeňte na upatchtění halfplaybackové muzikálové produkce v hlavním městě a vyrazte si na skutečně unikátní muzikál do Plzně.

T-Mobile uvádí: Electronic Beats

Letošní ročník mezinárodního hudebního festivalu Electronic Beats odstartuje v pátek 7. května v pražské Národní galerii ve Veletržní paláci. Hudební fanoušky tak svým prvním vystoupením v Praze potěší anglická skupina Hot Chip, která patří k současné hudební špičce, v rámci festivalu vystoupí také Booka Shade, Ralph Myerz & The Jack Herren Band a Turboweekend. Formace Hot Chip, která má na svém kontě například nominaci na cenu Grammy, obohatí žánrově pestrý festival Electronic Beats o unikátní sound kombinující electro a syntetický pop. Vstupenky lze zakoupit prostřednictvím sítě Ticketpro za v dubnu 450 Kč a v květnu 550 Kč nebo přes mobilní telefon jako Lístek v mobilu ve formě MMS za 350 Kč po celou dobu předprodeje na www.electronicbeats.cz a www.t-music.cz. Na místě budou k dostání za 650 Kč.

Kaplický v DOXu

Nejobsáhlejší přehlídka díla předního českého architekta Jana Kaplického se uskuteční v Centru současného umění DOX v pražských Holešovicích od 16. dubna do 2. srpna. Nedávno zesnulý architekt Jan Kaplický se proslavil dvěma ikonickými stavbami, jimiž jsou Media Centre na Lord's Cricket Ground v Londýně a obchodní dům Selfridges v Birminghamu. České veřejnosti je však známý především svým vítězným návrhem ze soutěže o Národní knihovnu a následnými kontroverzními debatami. Výstava se otevře současně s premiérou filmu o architektově životě. Více na www.doxprague.cz.

TatraTea: Likér z velehor

Slovenský hit mezi alkoholickými nápoji Tatranský čaj je k dostání také v Čechách, a dokonce ve zbrusu novém futuristickém obalu, s nímž chce slovenská líkérka Karloff proniknout na zahraniční trhy. Bylinný likér Tatranský čaj byl vyvinut v roce 2003 ve variantě 52%, vyplnil prázdné místo na trhu a stal se novodobým slovenským národním nápojem. Využívá barevné

škály, která sahá od světle zelené barvy přes broskvovou, černou, tmavě fialovou až světle šedou, a to v závislosti na procentech alkoholu v rozmezí 42% až 72% ve stupních po deseti. V České republice je už možné zakoupit běžnou středně silnou variantu TatraTea v novém balení za necelých 400 korun. Zastoupení pro ČR: www.trul.cz.

Tichá láska

Silent Love – to je unikátní mezižánrový projekt, jehož autory a aktéry jsou zpěváci Lenka Dusilová a Xavier Baumaxa a herci Miřenka Čechová a Radim Vizváry. Všichni čtyři se ve společném představení, které mělo premiéru 1. dubna v Paláci Akropolis, setkávají poprvé. Kromě Prahy uvidí Silent Love také diváci v Brně, Olomouci,

Děčíně, Českých Budějovicích a na dalších místech. Lenka Dusilová i Xavier Baumaxa uvedou nové písně vytvořené speciálně pro tento projekt, jež zazpívají jak sólově, tak v duetech, a skupina Tantehorse k nim vytvoří pohybové příběhy. Více informací na www.teatropantomissimo.cz, www.lenkad.com, xavi.litvinoff.cz.

Ve znamení šperků

25. veletrh starožitností se uskuteční od 13. do 16. května a vystavovatelé poprvé po letech nepředstaví své zboží v Mánesu, ale v prostorách Novoměstské radnice na Karlově náměstí. Hlavním tématem veletrhu budou šperky a jejich proměny. Sběratelé i laici se budou moct na vlastní oči přesvědčit o krásě ladných křivek secese, jednoduchosti a ele-

ganci art-deca, chybět nebudou ani výtvoři předních klenotnických značek a své nezastupitelné místo v expozicích jednotlivých starožitnictví samozřejmě zaujme i slavný kámen „barvy holubičí krve“ – proslulý český granát. Bude též pokračovat tradice bezplatného odborného poradenství, kdy mají návštěvníci veletrhu možnost využít služeb znalce.

Ovi v češtině

Finská Nokia lokalizovala do češtiny svůj internetový obchod Ovi s programy pro chytré mobily. Češi si mohou stáhnout zhruba 7500 aplikací. Čeština je jedním ze zhruba 30 jazyků, do nichž je obchod lokalizován. Ovi má konkurovat iTunes Store pro telefony iPhone. Ten zatím nabízí výrazně větší množství aplikací. Ovi má v současnosti aplikací více než 7500, ale s českou SIM kartou lze zatím stáhnout jen uvedený počet. Za aplikace mohou zákazníci platit v korunách platební kartou a brzy také prostřednictvím prémiových SMS.

ANETA LANGEROVÁ

Nerada kouše do živého

Když ji míváte na ulici, skoro ji přehlédnete. V podstatě je nevýrazná, ale do českého rybníku popkultury zasáhla výrazně. Jediná skutečná superstar, která sesadila z trůnu i Lucii Bílou. Je symbolem moderní doby. Dělá si hudbu po svém, ačkoli vyhrála komerční pěveckou soutěž svázanou smlouvami a termíny. A pak – otevřeně řekla, že má ráda ženy. Chytila druhý dech, zbavila se pout a s novou deskou se nadýchli i její fanoušci.

Kolikrát zadáte do vyhledávače v archivu článků všech českých novin, časopisů a portálů jméno Aneta Langerová, tolikrát se na vás vysype spousta textů. Hodně slušné skóre – na to, že ještě před sedmi lety chodila po středočeských Říčanech s kytarou v ruce a nikdo si jí na ulici nevšímal. Česká Alanis Morissette. Je nebývalým fenoménem porevoluční popové kultury v Česku. Slávu si vydobyla vítězstvím v komerční soutěži Česko hledá SuperStar, to bylo v roce 2004. Kašpárkování po autogramiádách a provinčních koncertech s rychle vydanou deskou Spousta andělů jí ale na rozdíl od ostatních „superstars“ vydrželo relativně krátce. Chytla tím za srdce všechny, děti, jejich rodiče, dědy, popíkáře i rockery. „Hrozně mě vyděsily první dva roky, když jsem sesbírala všechny možné ceny a všichni se na mě dívali. ‚A kdo ty jsi? Co tady děláš?‘ ptali se. Měla jsem tendence omlouvat se – ‚Promiňte, že jsem tady,‘“ vzpomíná na začátky Aneta.

Jsem to já. Konečně

Třidvacetiletá dívka za svůj život nestačila prožít tolik pádů a vzletů jako jiné celebrity. Narodila se 26. listopadu 1986 v Benešově u Prahy. Její dosavadní kariéra se dá popsat jako vzestup – útlum – vyrovnání. Poté, co ji úspěch debutu Spousta andělů katapultoval do hledáček všech novinářů i koncertních fandů, přišel pád v podobě druhé desky Dotyk. K té zůstali chladní kritici i část příznivců. Aneta ztrácela tvář. Záchranou brzdou se

„Tehdy jsem si říkala, že když si nabarvím vlasy na růžovo, budou je chtít mít mí fanoušci taky,“ vzpomíná v jednom z posledních rozhovorů. Dnes dává přednost přirozené barvě vlasů

stalo až poslední album *Jsem*, se kterým nyní objíždí zemi. Na turné se představila v parádní formě a náladě. Dokonce se konečně rozhodla odložit kalhoty a obléct krátkou sukni. Z mladé dívky se proměnila v mladou ženu, která je blíže posluchačům. Zpěvačka s časovým odstupem přiznává, že byla zpočátku zbytečně svázaná a měla přehnaný pocit odpovědnosti. Když si uvědomíme, že jí tehdy bylo devatenáct let, musela mít v hlavě pěkný guláš. „Tehdy jsem si říkala, že když si nabarvím vlasy na růžovo, budou je chtít mít mí fanoušci taky,“ vzpomíná v jednom z posledních rozhovorů. „Říkala jsem si, že mě rodiče fanoušků musí nenávidět. Ale to už je pryč,“ mávne rukou.

Aneta Dobrotivá

Aneta Langerová s růžovými nebo zelenými vlasy je na jedné straně. Z té druhé ze zrcadla

shlíží Aneta Dobrotivá. Už z kraje své slávy dostala možnost angažovat se v různých charitativních projektech a dávat lidem dobrý příklad. Je patronkou projektu Nadace Českého rozhlasu Světluška, zaměřeného na pomoc nevidomým a slabozrakým. Před pěti lety se na jejím benefičním koncertu Aneta pro Světlušku v pražské Lucerně pro nadaci vybralo přes pět milionů korun. Léčí ostatní alespoň prostřednictvím své přítomnosti, když se esemeskami posílají peníze. Sama ale byla dlouho nešťastná.

Ufíkla kouli z nohy

Jako mast na rány působilo její otevřené povídání o tom, že je na ženy. Teď už si vlasy nebarví, nelakuje ani ostatní a tvrdí, že je šťastná. „Nenacházím teď na sobě žádná negativa. Jsem šťastná, sebevědomější, dospělejší. A těším se na všechno, co přijde,“

říká Aneta. Žije se šéfovou vydavatelství Supraphon Ivou Milerovou. „Je pro mě stvořením dobra,“ řekla nedávno o své partnerce. Stejně jako Aneta se pohybuje v hudebním byznysu, z čehož měla ze začátku strach. „Když ale máte někoho rád, tak na byznys prostě kašlete,“ říká Aneta. Přesto se v ní dříve vytvořil blok. Bála se hlavně toho, jak lidé přijmou fakt, že ona – superstar trhající žebříčky prodejnosti alb – chodí se šéfovou velkého vydavatelství. S oficiálním potvrzením se zbavila koule na noze. „Na ten okamžik jsem čekala už nejméně dva roky. Lidi z bulváru mi pořád říkali, abych se přiznala. Já přítom neměla pocit, že bych něco udělala. Byl to zvláštní smotanec,“ říká.

Nejsem rockerka, spíš písničkářka

S uvolněním osobního života přišel i hudební úspěch. Deska *Jsem* je vyrovnaná zpověď

zpěvačky, žádné jinotaje. A u posluchačů slaví úspěch, což dosvědčuje potlesk na jejích koncertech. Obchodní značka AL po vzoru obdivované Alanis Morissette vyzerá. Do škatulky rockerky ji prý po soutěži Superstar zaškatulkovali uměle. „Dřív jsem měla problémy uznat se, pořád jsem se shazovala, teď už je to jiné, s každou další deskou získávám více sebevědomí.“ Zpěvačka se prý našla v pop-rocku a písničkářství. „A nejradši mám srozumitelné texty, které napíšu já sama nebo lidé z mého okolí,“ dodává. Těmi jsou Oskar Petr, Michal Hruža, Filip Horáček a Tomáš Klus. Čtyři texty na nové desce jsou z její vlastní ruky. „Každá z těch písniček je spojena s mým pocitem nebo nějakou konkrétní situací, která se stala. Kdyby to nebylo osobní, nedokázala bych to ani napsat, ani zazpívat,“ vysvětluje, proč je pro ni důležité psát a nahrávat vlastní věci. Když se ohlédnete zpět a představíte si, že její debut byl proti její vůli poskládan z skladeb narychlo vybraných z obřího katalogu songů, hned musí být jasno, jak velkou proměnou dívka z Říčan prošla.

Intro nebo extro? Každopádně vege

Aneta nerada dává rozhovory. Dostat se jí pod kůži znamená dlouhou řadu vyjednávání a kompromisů.

Její bratr Nikola kolem ní coby manažer postavil neprorazitelnou zeď a některé její části stojí pevně dodnes. „Nevidím důvod, proč se mám otevírat cizím lidem. Zvláště nechápu, proč někoho zajímá moje sexuální orientace. Fanouškům, kteří ví, o čem zpívám, je to už stejně jasné,“ říká la ještě loni. V Anetě se zároveň perou dva světy, extrovert a introvert. „To jsou takové dvě osoby a já se je pořád snažím seznámit a ony ne a ne si vyjít vstříc.“ Někdy je podle svých slov samotářská, jindy má chuť řídit. Třeba na pódiu. „Pomáhá to v tom, že se ven dostane všechno, co člověk cítí, a také na pódiu nepůsobí jako leklá ryba. Být někdy samotář ale není vůbec špatné,“ bilancuje. Jasno má však v tom, co večer bude jíst. „Ne maso. Jsem vegetariánka. Kvůli hlasivkám se občas donutím sníst kousek lososa, to je ale z masa všechno. Mám problém s tím, že kousnu do něčeho živého,“ říká a poslední větou vysvětluje v podstatě celou proměnu, kterou si nyní prošla. Je tady dospělá zpěvačka vzor 2010. Nic netají, už nemusí. A lidi ji stále milují.

TEXT: PETR HOLEČEK, FOTO: STANISLAV MERHAUT

ANETA LANGEROVÁ

Narodila se v Benešově v roce 1986, vyrůstala v Říčanech, dnes žije v Praze. V osmi letech se začala učit hrát na kytaru. K tomu začala zpívat, prvními učitelkami jí byly máma a sestra. Stala se členkou říčanského sboru Bardáček. Ve čtrnácti letech se stala členkou skupiny SPB. To byla velká škola. Vyhrála pěveckou televizní soutěž DO-RE-MI. Na konci roku 2003, když jí bylo 16 let, ji otec přihlásil do SuperStar. V noci 20. června 2004 se stala vítězkou prvního českého ročníku. Natočila tři alba, získala několik hudebních cen včetně dvou Českých slavíků a pravidelně koncertuje. Nyní je na šňůře k poslední desce Jsem.

„Nevidím důvod, proč se mám otevírat cizím lidem,“ brání se dávání rozhovorů

MĚSTSKÁ CYKLISTIKA

Stylová bicyklománie

Jezdit po městě na kole už dávno není výsadou zarytých sportovců a messengerů. Do segmentu městské cyklistiky se s její vzrůstající oblibou vkrádá móda, design a také luxus. Můžete tak osedlat kolo značky Chanel, pořídit si speciální designové oblečení i opravdu cool helmu. A hlavně být in, protože jestli něco frčí ve světových mekách módy, jako je New York, Paříž, Berlín nebo třeba Milán, je to právě městské kolo.

Na kole můžete vozit nákupy, kytky, děti, zvířata a třeba se i přestěhovat...

Zhoršující se stav životního prostředí, dopravní zácpy, rostoucí ceny benzínu, nedostatek parkovacích míst a v některých metropolích mýtné do centra. To jsou jen některé z hlavních důvodů, proč stále více lidí mění svá auta za jízdní kola. Právě vzrůstající zájem o městskou cyklistiku je nejvýraznějším trendem posledních let. Pravda – některá česká města včetně Prahy zatím trochu zaostávají. Městská cyklistika je velmi praktickým hitem třeba v Amsterdamu, Berlíně nebo Kodani, ale i na newyorském Manhattanu. Na kolech běžně jezdí byznysmeni v oblecích a manažerky v kostýmku a lodičkách. Vědí moc dobře, že je ranní projížďka osvěží a probere. Jízda na kole je totiž optimální druh pohybu, který souvisí s moderním ideálem zdravého životního stylu. Zbytečně se nenamáhají klouby ani šlachy, pravidelnou jízdou se navíc zvyšuje kondice. Zkrátka pokud panují dobré podmínky, je jízda na kole rychlý, levný, zdravý a ekologický způsob dopravy. Například v některých finských městech potkáte na ulicích více cyklistů než chodců. V nizozemské metropoli Amsteroda-

mu jsou pak pěší dokonce raritou a nebezpečně rušivým elementem – především zmatení turisté, kteří pravidlo „kolo má vždy přednost“ ještě nestihli pochytit. Věděli jste třeba, že v Nizozemsku dostávají státní zaměstnanci příplatek na cesty do práce na kole?

Kolo jako móda

Kolo už není jen obyčejné přibližovací, ale módní doplněk nebo umělecké dílo. A především v USA je popularizuje celá řada slavných osobností. Mezi bláznivé příznivce bicyklů patří topmodelka Gisele Bündchen, herci Leonardo DiCaprio či Angelina Jolie, jejich vášnivým sběratelem je americký komik Robin Williams, který prý denně ujede 80 kilometrů a jehož sbírka čítá více než 60 kusů. Herečka Jennifer Aniston zase jezdí na nádherném stroji od Karla Lagerfelda, jenž kolo v limitované sérii navrhl na počest zakladatelky módního domu Chanel – Gabrielle Chanel. Základní cena tohoto skvostu se přehoupla přes 240 000 korun. Městská kola si oblíbila i hotelová dědička Paris Hilton, která tak má vedle pejsánků

další růžovou hračku. Za zmínku stojí výtvar britského designéra Bena Wilsona. Ten nechal Swarovski Lowrider Bike posázet 110 000 drobnými křišťálovými kamínky. Luxusní kola mají v portfoliu také exkluzivní značky Fendi a Hermes – při výrobě se údajně používá stejná kůže, ze které Hermes šije svou legendární kabelku Birkin.

V našich končinách si jízdu městem na kole zamilovali herec Juraj Kukura, architekt, moderátor a herec David Vávra nebo dramatik, herec a divadelní režisér Jiří Havelka. Baví jej zejména překážky: „A těch je v Praze hodně. Možná až moc!“ zdůrazňuje. Vyzkoušel si „kolmo“ řadu velkých měst, kde jsou pro cyklisty ideální podmínky. „U nás by se se toho mělo zlepšit hodně, vlastně úplně nejdřív pochopit, že je to fakt výhodné i pro město a že cyklotrasy nejsou jen úlibta cyklistům,“ radí páňům na radnicích. Laureát Ceny Alfréda Radoka dnes bydlí v Praze-Holešovicích, odkud pravidelně vyjíždí do ulic metropole. A jaký typ využívá? „Kolo beru jako dopravu po Praze. Potřebuju hlavně

Vaše kolo „jede“ ve vašem stylu

Obrázek dobře známý z dovolených na jihu. Dnes kolo ležerně opřené u kavárny uvidíte i u nás

funkčnost – aby bylo z bazaru a levné, protože v Praze ho kradou často, a horské s tlustými gumami, aby zvládalo obrubníky. Musí zkrátka něco vydržet.“ Snem Jiřího Havelky by bylo retro kolo s parádním designovým vybavením. Mezi zaryté fanoušky městských kol a skládaček patří také makroekonom a člen NERV Tomáš Sedláček. Inspiraci našel v severských zemích, kde studoval. Sám si v Praze několikrát vyzkoušel, že je kolo rychlejší než automobil, někdy dokonce i než městská doprava.

Čechy kopcovité

Zatímco třeba rakouská metropole má síť bezpečných cyklostezek a Paříž na víkendy zavírá část nábřeží pro kolaře, o Praze zatím cyklisté příliš lichořivě mluvit nemohou. Centrum našeho hlavního města k nim není nejvstřícnější, i když za jejich nepohodlí jistě může i starobylá dlažba a kopcovitý terén. Hlavním důvodem však je nedostačující síť cyklostezek, což by se mělo do několika let zlepšit – pražský magistrát slíbil vybudovat na 80 km tras. Právě obava z pohybu v provozu mezi automobily

je největším rozdílem mezi Prahou a mnoha západoevropskými metropolemi. Chybí zde bezpečná cyklistická infrastruktura, zabezpečené stojany, hlídaná parkoviště, garáže nebo i taková banalita jako sprchy na pracovištích. Přesto všechno si však městská kola získávají stále více příznivců, kteří na nich vyrazí alespoň v některých čtvrtích, jako je například placatý Karlín, za zábavou, přáteli a nákupy. Množit se a stále důrazněji prosazovat se začali cyklisté i v ostatních městech, jako jsou Olomouc, Litovel, Pardubice nebo Hradec Králové. Doufáme, že se v blízké budoucnosti v České republice stane normou jízda do práce na kole klidně i v obleku, a to nejen proto, že je to větší rychlejší způsob, jak se dopravit na místo určení. Už i čeští výrobci začali reflektovat tuto potřebu „snadno, rychle, bezpečně“.

Pohodlí především

Pro městské prostředí jsou rozšířené modely s tzv. deep entry, tedy se středovou částí rámu vedenou nízko nad zemí, aby se na kolo nemuselo klopotně naskakovat, ale elegant-

ně nasedat. Na rozdíl od sportovních kol nejde u těch městských ani tak o rychlost, jako o pohodlí. Mělo by proto mít mohutné, pohodlné sedlo, vysoká říditka, krytý řetěz, pevně spojené světlo, nosič, blatníky a tlusté gumy kvůli odpružení. Chybět by neměl prostor pro připnutí aktovky nebo nákupního košíku, zvoneček a odolný zámek (v Česku se podle statistik ročně ztratí na 5000 kol). Cyklisti by měli mít na paměti bezpečnost, protože většina vážných nehod se přihodí na klidné vedlejší ulici. S sebou vždy speciální rukavice a přilbu!

Elektrokola a skládačky

Obyvatelé měst situovaných v členitém terénu často volí elektrická kola, která lze pohánět jak vlastními svaly, tak i dobíjecími se bateriemi, které vám pomohou do kopce (metody, jak lze na elektrokole jezdit, jsou tři: buď jezdíte jako na obyčejném kole, nebo šlapete a kolo vám podle profilu terénu pomáhá udržovat rychlost, třetí možností je otočné držadlo „plynu“, jak je známe ze skútrů či motorek). Zajímavou alternativou jsou právě „motorizační

Na kole se po Praze prohání i přední ekonom Tomáš Sedláček

Rady na webech
www.prahounakole.cz
www.nakole.cz
www.ekolo.cz
www.cyklotrasy.info
www.cykloserver.cz/cykloAtlas

sady“ obsahující řídicí jednotku. Díky tomu se můžete na některých elektrokolech vozit i bez šlapání, nicméně výkon motoru stačí většinou jen na mírný kopec. Na trhu se objevují nejen městské modely, ale dokonce i elektrifikovaná kola horská. A protože se v posledních letech baterie z kvalitily a jejich ceny klesly, lze tento chytrý vynález pořídit už za cenu od 20 000 korun. Pro ty, kteří preferují rychlost a obratnost v betonovém bludišti, jsou pak ideální skládací kola. Dnešní skládačka, to je trochu takové kouzlo. Na rozdíl od „sovětských“ modelů je lehká (váží kolem 9–10 kg) a během pár vteřin z ní uděláte balík, který si můžete přenést, kam je libo. Navíc podporuje jev zvaný intermodalita, neboť se snadno kombinuje s dalšími typy veřejné dopravy. A pokud si myslíte, že toho skládačka moc nevydrží, jste na omylu. Je to totiž poměrně odolný dopravní prostředek.

Jízda pro ženy a cool doplňky

Fenoménu městské cyklistiky podléhá také čím dál více žen, pro něž se kolo stává praktickým příbuzným do práce i na nákupy. Navíc může být chic doplňkem! Dnešní dámská kola jsou od základu navrhovaná přímo pro křehčí pohlaví, především rám je přizpůsoben ženské postavě. Už žádná na růžovo přestří-

kaná pánská kola. Klíčový je také pohodlný posez, upravená řídítka, brzdové páky i pedály. Vychytávkou jsou zadní kola vybavená chrániči výpletu, které cyklistce umožňují bezproblémovou jízdu v sukni – koupit je možné i sukni s cyklistickou vložkou. Mezi stále oblíbenější zlepšováky patří nákladní vozíky bakfiets, s nimiž se může městský člověk bez auta i v pohodě přestěhovat. Na výběr je také nepřebírné množství doplňků – brašen (hlavně voděodolných), košíků na piknik nebo pro pejsky. Dobrým pomocníkem při náhlé změně počasí jsou samostatné návleky na ruce a na nohy. Stále častěji se rozšiřují rovněž GPS navigace, MP3 přehrávače a blbinky typu zvonků a houkaček ve tvaru zvířátek nebo blikáček na řídítka či na ventilků. Ojedinělou raritou jsou pro fajnšmekry speciální kola bez řetězu, brzd či s protisměrným šlapáním.

Grafickým designem jízdních kol se zabývá Jan Mochňák pracující pro cyklistickou značku AGang. „Na rozdíl od jiných druhů grafiky je to dost specifická věc. Pracujete na omezené ploše a musíte zaujmout na první pohled. V podstatě jde o tři vrstvy: první je základní barva kola, ta je velmi zásadní, protože tvoří většinou plochu produktu, vrstva číslo dvě jsou

grafické prvky, u nichž buď pracujete s neurčitou grafikou, která nemá vazbu na jméno modelu, nebo se snažíte napasovat grafiku na pointu názvu. Třetí vrstva je sladění komponent kola jak barevně, tak i dodatečnými podpůrnými motivy z hlavního designu. Pokud se to podaří vhodně skloubit, kolo by nemělo působit rušivě, ale naopak zaujmout. Je to tak trochu umění: „bike in art“,“ prozrazuje. Bicykl už nemusí být jen „mrtvý“ stroj, ale opečovávaný „domácí mazlíček“. A kam za inspirací? Do cyklistických rájů, kde není nouze o rozmanité dekorace a jakési personalizace, kde si dámy zdobí kola košíky s květinami, porůznu je barví a jinak vylepšují samolepkami. Fantazii se meze nekladou a čím větší péče, tím větší radost.

Celá řada převážně nizozemských, ale i skandinávských značek (Dahon, Citybikes, Kettler, Felt, Globe, Electra, AGang, Biomega, Madsen, Jango Flik, Brompton, Viva, Veloheld, Ellsworth Bikes, Retrovelo a další) dnes navíc vyrábí designová městská kola například s retro bambusovými rámy a unikátními konstrukcemi z dílen uznávaných designérů, která se stávají skutečnými módními doplňky.

TEXT: JASMIŇA NOVOSADOVÁ, FOTO: ARCHIV

Veselý model městského kola Electra Circles 3i je určen hlavně ženám. Design vychází z návrhů slavného amerického návrháře Alexandra Girarda. Jízda na tomto biku je velmi pohodlná. Cena: 19 151 Kč, najdete na www.citybikes.cz.

Neotřele a elegantně působí model The Commute RIDE Alfine 8 Speed od Ellsworth Bikes. Cena: 1395 dolarů, prodává www.ellsworthbikes.com.

TOP 5

Los Bicyklos

Z téhle pětice bicyklů navržených pro městský provoz si vybere každý – dáma, džentlmen i rošťák. A pro lenochy je ju jeden kousek s elektrickým pohonem.

Veselý bicykl Picnic Felt je určen pro dámy mladého ducha. Cena: 12 990 Kč, dovozce JMC Trading (www.jmctrading.cz).

Městské kolo Viva Kilo Man reprezentuje návrat tzv. balonů, které jsou nesmírně pohodlné a dobře tlumí nerovnosti povrchu. Cena: 33 233 Kč, k dispozici na www.citybikes.cz.

Pozdravem z budoucnosti je skládací elektrokolo Gocycle, které navrhl Richard Thorpe. Kolo je krásné, lehké, skladné, individuálně nastavitelné a elektrické. Rám je z ultralehké hořčíkové slitiny, zadní vidlice je odpružená, dále jsou zde integrované mechanické kotoučové brzdy, 3rychlostní převodovka a 250W motor v přední vidlici. Hmotnost 16,2 kg, dojezd 16–32 km. Cena: 44 815 Kč, k máni na www.citybikes.cz.

LENKA VLASÁKOVÁ

„Sklízím, co jsem zasadila“

Zapomeňte na to, co se o ní píše. Není ani tak introvertní herečka, ani tak radikální matka. I když bez antény, televizi má. A když v ní něco vybublá, vrhá předměty. Stále hledá odpověď na záhadu, proč jeden rok nepřijde skoro žádná nabídka na roli, ale ten další třeba tucet. Tento rok je ovšem její hereckou sklizní.

To že je ta tichá voda? Když jsme přicházeli do kavárny, vybrala sama stůl. Vedle diktafonu ležel na stole její mobil odpočítávající hodinu, kterou měla na rozhovor. Nedaleko zaparkovaným autem předtím odvezla děti do školky a škol a později s ním odjela na zkoušku do Divadla Na Jezerce. Z kabelky jí čouhal scénář k nové hře. A z Lenky Vlasákové zase sebejistota. I když před třemi dny sošku Českého lva za vedlejší roli v Kawasakiho růži nedostala, je teď sedmatřicetiletá herečka nahoře. Později jsem se ale dozvěděl, že to tak nemusí být vždycky.

Nemrzí vás, že jste lva nedostala?

Samozřejmě, že mě to v jeden moment mrzelo, ale já už doma jednu sošku mám. A taky vím, jak to u nás v republice s těmi cenami funguje.

Nemají prestiž? Moc ne. Profesně moc neznamení. Bohužel tady tak nefungují, nechápu proč. Ta cena musí něco znamenat hlavně pro herce. Utvrdí ho v tom, že tu věc dělá správně. Osobní jistotu nebo potvrzení sama sebe mi ta cena ale nedá.

A kdo vám to dá? Měla jsem na Kawasakiho růži strašně dobré reakce. To je úžasné. Hlavně od lidí, kterých si vážím. Když od nich dostanete nějaký pozitivní ohlas na svou práci, tak to stačí. To je lepší než nějaká soška.

Teď je vás všude „plno“. Rozhovory, role v Kawasakiho růži, Ženách v pokušení, seriálové Ulici i Poste restante. Proč to tak nebylo třeba před rokem? To je takové zdání. Ty filmy jsem točila v minulém půlroce. Teď třeba žádný film netočím a ani nevím, že bych měla točit. Poste restante jsem dělala před rokem a půl a Ulice se točí průběžně tak pět dní do měsíce. Teď mám vlastně docela volno. Spíš sklízím, co jsem zasadila.

Dají se vaše nynější úspěchy označovat jako comeback po rodinné pauze? Určitě ne. V našem povolání si v žádném případě nevybíráte comeback sám. Tady u nás záleží na tom, co vám kdo nabídne. A jak moc je ta práce, kterou děláte, v ten moment výrazná. Vůbec nemám pocit, že bych nic nedělala. Asi jsem hrála spíš v divadle nebo věci, které nebyly až tak moc vidět.

Vychováváte ale tři děti. Nestalo se přece jen, že jste z role herečky vypadla? Pochopitelně, že člověk z té práce vypadne. Ale dá se to zvládat. Nejsem jediná herečka, která má tři děti.

Máte doma klid na zkoušení dialogů? Na to se čas hledá hodně těžko. Já se třeba učím tak, že odvedu děti do školy a školky, a mám tak tu hodinu před zkouškou, kdy se můžu věnovat sobě. A text na natáčení se učí ještě hůř. To dělám v noci.

Ale zase jste na tři děti dva. To je pravda, ale Honza (herec Jan Dolanský) je taky dost vytížený. Třeba tento týden máme oba premiéru, což je prostě zase šílený. On zkouší v Národním divadle, kde jsou zkoušky třeba od desíti do pěti šesti, někdy i noční zkoušky. Když se to všechno nakupí v jeden týden, máme doma rozpis, kdy, kdo, jak, koho a kde vyzvedne, kam ho doveze. Maminka je samozřejmě v plné polní.

Byly však i doby, kdy jste práci neměli. Samozřejmě, to jsou bolavá období. Nabídky nechodily. Ale proč jednou chodí a jednou ne, to je v tom našem povolání naprostá záhada. Já mám spoustu kamarádek-kolegyň, které mají děti, sedí doma a čekají, až zazvoní telefon. Jsou přítom strašně dobré, šikovné, natočily toho spoustu, a proč zrovna nemají nabídky, to nikdo neví. Můj muž toho loni také moc nenatočil, a proč mu najednou začal tak příšerně zvonit telefon, to nechápu. V jeden moment se prostě hodíte. Je to záhada.

Asi dost vyčerpávající. Dost. Protože v tom nikdy nemůžete najít jistotu. Moje jistota je ale být na tomhle nezávislá a najít smysl života v něčem jiném. Čekání na nabídky vás zruinuje, dostane do depresí a pochybování o sobě.

Takže neznáte odpověď na záhadu, proč jednou nabídky chodí a jindy zase vůbec? Absolutně ne. Tu odpověď hledáme s kolegy-kamarády vlastně pořád.

Českého lva, kterého máte doma, jste dostala v roce 1997 za roli Ley ve stejnojmenném filmu. Bylo vám 25. Místo slávy jste se tehdy rozhodla užívat si rodinu. Čím tak mladou dívku přitahoval rodinný život? Když jsem dostala sošku, Sofii už bylo tři čtvrtě roku. Mně přijde normální mít v tomto věku rodinu. Naopak nenormální mi přijde, že dneska jsou ženy v pětácti prvorodičky. Občas i já teď přemýšlím, že bych chtěla ještě jedno dítě, a odpovím si: „Ale Léňo, už jsi fakt stará.“ Mně to furt přijde, že jsem stará.

Kdybich nevěděl, kolik vám je let, hádal bych klidně třicet. Přijde mi,

Lenka Vlasáková, žena mnoha tváří, zdola nahoru ve filmech Kawasakiho růže, Ženy v pokušení a v seriálu Ulice

že ženy dnes vůbec vypadají mladší, než jsou. Proměnil se pohled společnosti na stáří?

Určitě. Zároveň je to ale velmi relativní. Zdraví a síla vám stejně ubývají. I když teď vypadáme líp než naše babičky v našem věku, tak věk máme pořád stejný. Dřív jsem měla mnohem více energie na zvládnání toho nespaní. Když si vzpomenu, jak jsem pařila ve dvaceti a jak teď v sedmatřiceti, to už je opravdu něco jiného. A to se odráží i na dětech. Časem je člověk i nemocnější, a to se odráží na jejich zdraví.

Ženy také mají víc možností o sebe dbát. Ano, a ve společnosti je i více sebevědomí. Člověk je dneska zralý ve čtyřiceti padesáti letech. A k padesátiletým se dnes nechováte, jako když jsou nad hrobem. Zralost je krásná.

Kdy dojde herečka ke zralosti? Nejdřív se pracuje s nadáním, které je čerstvé. A pak se pracuje se zkušenostmi. Já už teď vím, jak mám se sebou pracovat, abych ze sebe dostala, co potřebuji. Ze začátku to bylo hodně o intuici a vedení. Teď už na sebe jako na nástroj umím lépe hrát. Když je ale herec zralý, tak je očekávání jeho okolí zrádnější. Dřív mohl talentem člověk víc zaskočit.

Je zrádnější, když je člověk zralejší?

Všichni starší kolegové mi říkají, že mají před premiérou mnohem větší trému, než mívají. Ta zodpovědnost zase svazuje.

Má na vaše stárnutí–nestárnutí vliv váš „přírodní“ styl života?

Já nemám vyhraněný styl žítí. Bohudíky se stýkám s lidmi, kteří jsou velmi radikální a alternativní. A vypadají zdravě. Ovšem to, že já jsem alternativní, to je jen taková pověra. Jen nedělám to, o čem se říká, že to tak má být. To ve mně vždy vyprovokuje otázku: „Proč?“

A neštve vás občas, že se o vás píše jako o radikální matce? Narážíte asi na televizi. Ale my ji doma máme a pouštíme si filmy. Akorát máme selekci.

Takže bez antény. Uvedu příklad, maminka si teď nechala od mého muže připojit k televizi set-top box, když jsem s ním byla na předávání Českých lvů. A syn Max byl u ní a koukal se na počasí. Od té doby mi neustále opakuje, že budou silné sněhové přehánky. Zjistila jsem, jak jsou pro něho důležité všechny ty informace, co z televize jdou. Pro něj to byl zážitek, zapsalo se mu to do hlavy. Řekla jsem si – aha – a kdybych měla televizi

doma, kolik takových informací by se mu do té jeho čtyřleté hlavy zbytečně zapsalo? Třeba že musím koupit toho a toho Spidermana? Nebo že Vánoce začínají už o měsíc dříve? Televizi bych doma neuhlídala.

A pohádky? Jasně, každý den se na nějakou podívají. Ale jen na takovou, u které nám nevadí, že se jim zapíše do paměti. Nebo koukají třeba na dokumenty, Max má rád Putování s dinosaury. My jsme televizi neměli dlouho, Jenda ji koupil kvůli nějaké olympiádě, snad té v Athénách. „Zase jsi ulovil mamuta,“ smála jsem se.

A počítač doma máte? To ano. Používám ho, když se potřebuji podívat na zprávy nebo tak.

A počítačové hry? Tak v tom jsem ještě vyhraněnější. Ty jsem vyškrtla. Mastíme kvarteto, to je výborná věc. Sofie samozřejmě má svůj počítač. Ale je jí třináct, fungovat s ním začala tak v jedenácti. Její generace komunikuje přes Skype a tak.

Také se už ve škole po dětech vyžaduje, aby něco připravovaly na počítači, ne? My jsme na té waldorfské škole, takže ne (tento typ školy připravuje dítě

na život nejen znalostně, ale i rozvojem tvůrčích schopností a sociálních dovedností). Ale referát o Africe samozřejmě za použití počítače udělá. Místo her si třeba pusť nějaké písničky. Je fajn, když je dítě ve věku, kdy dokáže oddělit hru od reality a ví, že to není skutečnost. A malé děti to oddělit nedokážou.

Jako malá jste prý herečkou být nechtěla a v jednom rozhovoru jsem se dočetl, že někdy přemýšlíte, že nechcete být ani teď. Proč hrajete?

To je takové zvláštní. Já o víkendech ještě studuji sociální akademii, ale dost ji prožívám, protože pořád někde hraju. Mě to povolání baví, ale za těch 18 let, co ho dělám, jsem už poznala své hranice, a baví mě i spousta jiných věcí. A naprosto chápu, že Anča Geislerová má cukrárnu a navrhuje šaty. Herectví je skvělé, poznáváte nové lidi, dostanete se na místa, kam jiní lidé ne. Ale má to své hranice.

Jak dlouho se to dá vydržet? Určitě celý život. Můj výstřelek je ta víkendová škola. Zrovna včera jsem se dozvěděla, že Zora Jandová teď studovala dvě školy. Spousta mých kolegů to povolání nestačí. A když mají nadání, třeba malují.

Herečka jste velmi flexibilní: v Paralelních světech psychicky labilní, v Pusinkách lesbička, v Lee zase dívka v šoku. Vypadá to, že váš profil je už nastavený na role zvláštních žen.

Vypadá to tak. Ale vybočuji z toho třeba Ženy v pokušení, což je druhá komedie, kterou jsem dělala. Je to také o odvaze režiséra, že vám dá roli typově úplně jinou. Role Heleny není psychologicky vyhraněná. V komedii psychologie nejde tak do hloubky.

Režisér Jiří Vejdělek vám tu roli nabídl osobně?

Nabídl.

A bylo to jako ve filmu? Bylo to moc příjemné. Zazvonil telefon: „Lenko, můžu vám poslat scénář?“ Je to mnohem příjemnější, než když musíte jít na casting a někoho přesvědčovat.

Chodíte často na castings? Samozřejmě, chodím. I na seriál Ulice jsem byla na castingu.

A v reklamě jste už hrála? (Zamýšlí se) Ne, myslím, že nehrála.

Vejdělek prý na vás měl zálsuk už delší dobu, jak vás objevil? On byl v divadle na hře Na dotek. Není to sice komedie,

ale vyznívá tak. Hrajeme ji také Na Jezerce s Jirkou Macháčkem, mým mužem Honzou Dolanským a Markem Danielem.

Jaký je to režisér? Nejen režisér, ale i nadaný scenárista. Má velmi intenzivní přístup k práci, může pracovat čtyřicet hodin denně, má jasnou představu a výborně herce vede. S ním je to soustředěná práce.

V jeho filmu hrajete čtyřicátnici Helenu, která řeší své osobní problémy. Řešila byste je ve svém osobním životě stejně? Ne, protože já nejsem ten typ. Já jsem vzpurnější.

Jiří Vejdělek říká, že v sobě máte křehkost, ale zároveň i něco, co by mělo vybublat na povrch. Vybublává u vás něco na povrch? Určitě. Nepůsobím tak, že bych jasně věděla, co chci. A to já vím. Takže to pak vybublává na povrch.

Vy vlastně vůbec nejste taková, jaká se zdáte. Nejste radikální a podle mě ani introvertní. Působím tak, ale nejsem. Když řeknu, co chci, tak pak všichni mají pocit, že jsem radikální. Jsem však spíš pozorovatel. Ale to neznamená, že si nechám všechno líbit. Jsem spíš nesmělá, to je ono.

A jak řešíte svoje problémy? Jak kdy. Jsem ve znamení Býka. Dlouhou dobu něco vydržím, ale pak to vybublá velmi výrazně. Dokážu se velmi rozčílit, házím různé předměty. Jsem taková vrhačka.

A už jste někoho zranila? Ne, myslím, že ne. Nejvíce věci samozřejmě lítá po mém muži (smích). I když teď jsem už dlouho nic neházela, dlouho nic neschytl. Hezký recept by byl, kdyby člověk uměl problémy řešit v klidu a s odstupem. Podívat se na tu věc, jako kdyby se měla udát za půl roku. Ale to v daný moment umí málokdo. Ani já ne.

Jak se tváří na herectví nejstarší dcera Sofie, chce být jako máma?

Asi jo. Všechny naše děti mají umělecký potenciál. Ono je to i tou školou, která je rozvíjí po všech stránkách. Záměrně tam pracují třeba s rukama. Nervové zakončení v rukou totiž rozvíjí i činnost mozku. To je od té školy přímo záměr, nikoli náhoda. A to, že se tam hraje na hudební nástroje nebo divadlo, to mně přijde hrozně dobré, protože se tam netříbí jen mozek. Zvlášť dobré je to pro děti do devíti let, které ještě nemají tak usazené

LENKA VLASÁKOVÁ

Narodila se 27. dubna 1972 v Praze-Střešovicích, oba rodiče byli ekonomové (dědeček František Vlasák v letech 1968–69 ministr plánování). Po gymnáziu vystudovala pražskou DAMU. Je známá jako představitelka ženských charakterních rolí. Hostuje a hostovala v Divadelním spolku Kašpar, Divadle Bez zábradlí, Divadle Na Jezerce, ABC a dalších. Sedm let měla angažmá v Divadle Rokoko. Její první filmová role byla Lucie ve snímku Houpačka z roku 1990. Za roli Ley ve stejnojmenném filmu získala v roce 1997 Českého lva. Mezi její další velké role patří Tereza z Paralelních světů, Hanka z Pusinek, Lucie z Kawasakiho růže (nominace na Českého lva 2009) a nově Helena z Žen v pokušení režiséra Jiřího Vejdělky. Televizní diváci ji mohou znát i z televizních seriálů Hraběnky, Ulice nebo Poste restante. Je známá osobitým přístupem k životu, nepřehání to s módou ani líčením, její tři děti (Sofie, Amálka a Max) mají jen dřevěné hračky a nedívají se na televizi. Jejím prvním manželem byl scénograf Egon Tobiaš, spolužák z DAMU, který je otcem Sofie. Jejím současným mužem je o pět let mladší herec Jan Dolanský. Spolu se seznámili při natáčení filmu Udělení milosti se zamítá.

logické myšlení. Učí se vlastně vnímat informace prožitkově.

O waldorfském typu školy mluvíte velice pěkně. Nebyl by dobrý výstřelek založit právě takovou školu? Nemáte takový sen? Ne, jsem ráda, že už to někdo udělal za mě. Musí to dát strašnou práci.

Ale nějaký sen mít musíte. Metu, které chcete dosáhnout. (Dlouze se zamýšlí) Když se na to kouknu z výšky... Až se podívám na svůj život a nebudu se stydět. Abych se mohla ohlédnout a nebyla za mnou jen spálená země, ale aby něco i kvetlo. To by mě fakt hodně bavilo. Spokojená, milá, stará paní. Hlavně být spokojená. A kdyby se mi povedlo ještě k tomu mít lásku k mládí a nebyť na něj našťavaná. Ještě mi ale na takové úvahy není tolik let.

Zvlášť, když si ke čtyřicítce chcete nadělit dárek – čtvrté dítě. Platí to ještě? Uvidíme.

TEXT: PETR HOLEČEK, FOTO: FALCON, TV NOVA, BONTON FILM

SADE

Zpívám, jen když se mi chce

Deset let o ní nikdo neslyšel a teď láme hudební žebříčky. „Prodej mě nezajímá, nejsme výrobní značka. Desku vydáme, když máme co sdělit,“ říká tajemná zpěvačka Sade, která sesadila z první příčky hitparád o desítky let mladší hvězdičky typu Alicie Keys či Rihanny.

Sade, vlastním jménem Helen Folasade Adu, se narodila v Nigérii a usadila se v Anglii. S sebou si zřejmě přivezla i umění svých nigerijských předků začarovat události ve svůj prospěch. Kdo si může dovolit vrátit se po deseti letech na scénu a hned uhranout fanoušky, aby zapomněli na stahování přes internet a hromadně kupovali novou desku? Šestá album *Soldier of Love* je ovšem dobré album, které představuje jedenapadesátiletou zpěvačku s medovým hlasem a její kapelu v pokojné a melancholické poloze, kdy se do soulu a r'n'b vkrádá příjemný jazz. Ocenili to kupující posluchači v domovské Británii, deska se vyšplhala i na první místo americké hitparády Billboard a v Česku je druhá, v prodejnosti ji předčila pouze nová deska Kryštofa.

Zpívá, když se jí zachce

Za sedmadvacet let, kdy Sade Adu skládá hudbu a zpívá, vydala pouhých šest alb. Novinka *Soldier of Love* je třetí od začátku devadesátých let. „Tahle čubka zpívá, jen když se jí zachce,“ napsal kdosi pod plakát avizující poslední nahrávku. Když to spatřil její kytarista Stuart Matthewman, musel jí poslat fotku. A Sade byla nadšená. Je to totiž pravda. Zpívá, když se jí chce. Má věrné fanoušky, kteří dokážou na nové písně čekat i deset let. Přitom nekonzertuje ani se nebaví s novináři. Kde celou tu dobu byla? Žádné tajemství bohužel nečekejte. Zašitá ve svém velkém domě na anglickém venkově, kde se stará o svou třináctiletou dceru. Život tady jí vyhovuje. Paparazzové si jí přestali všimnout a možná i trochu zapoměla na problémy s bulvárními novináři. Místní lidé vedle ní žijí, jako by to byla jakákoliv jiná Angličanka, kterou přestalo bavit velkoměsto.

Esence toho nejlepšího

Proč tedy teď vystrkuje růžky, když tvrdí, že je spokojená a zaopatřená? Na svém kontě má celkem padesát milionů prodaných desek, a má tedy z čeho žít. „Desku nahrávám, jenom když mám pocit, že mám lidem co sdělit. Nezajímá mě vydávání hudby pouze z důvodu prodeje. Sade není výrobní značka,“ říká. Zřejmě i v tom je klíč k úspěchu. Pokud to není lež, můžou věrní fanoušci vycítit autenticitu a koupit album, protože je prostě esencí toho nejlepšího. Vždyť Sade nemá kam spěchat, nyní vydává desky šnečí rychlostí – jednu za deset let. To už je pořádný čas na to vtěsnat na ni opravdu jen to uzrálé a dospělé.

Elektroniku pryč

A pak je tu styl, kterým z hudby promlouvá. Sade je stále synonymem pro efektivně hypnotický

a temný hlas. Pořád zní tak neuměle tragicky a pobízivě. To posluchače jistě baví. Kapela se zbavila elektronických zvuků, které používala během devadesátek. Zvuk je čistší a jasně definovaný. Sade se vrátila v podobě, jakou předváděla v době své dřívější slávy. Lidé kupují to, co znají a co mají rádi. Deska se zrodila v roce 2008, když se kapela pojmenovaná po své zpěvačce sešla ve studiu Petera Gabriela Real World. Bylo to poprvé od roku 2001, kdy zakončili turné k desce *Lover's Rock*. Basista Paul Denman přijel z Los Angeles, kde pracuje coby manažer punkové kapely svého syna Orange. Kytarista a saxofonista Stuart Matthewman přerušil svoji práci na filmovém soundtracku v New Yorku a klávesista Andrew Hale nechal práci konzultanta v umělecké oblasti. „Na začátku jsme si všichni položili důležitou otázku, zda chceme v této činnosti pokračovat a stále spolu vyjdeme jako přátelé. Povedlo se to,“ říká k úspěšnému setkání Hale.

Osvědčený soul, ale i bizarní reggae

Mínulou desku *Lover's Rock* přitom fanoušci nepřijali zrovna s potleskem. Byla plná elektronických smyček a hip-hopu a rozhodně neudělala takový dojem jako tato novinka. Když kapela ve studiu načrtnula materiál pro nové album, bylo jasné, že se musí této chyby vyvarovat. Celkový zvuk a rytmy proto znějí naprosto odlišně. A vlastně nejen od elektronické předchůdkyně *Lover's Rock*, ale tak trochu od všech dřívějších alb. Deska sice zní jako původní Sade, v *In Another Man* hraje Matthewman v pozadí lehce na saxofon a zpěvy v *Long Hard Road* jsou hymnické. Ale zároveň objevili jinou úrodnou půdu, když třeba v písni *Babyfather* zní bizarní reggae chorál. „Nikdy se nechci opakovat,“ říká Sade. „A čím déle spolu hrajeme, tím zajímavější výzvu to pro nás je,“ dodává.

Touha zaujmout všechny

Ačkoliv Sade žije skromně a podle vlastních slov nezná věc, kterou by v jejím domě zloději mohli ukrást, její životopis tak skromný není. Tajemná Helen Folasade Adu se narodila v Ibadanu v Nigérii. Její otec byl Nigérijec, univerzitní profesor ekonomie, a matka Anne anglická zdravotní sestra. Když se jejich dcera narodila, nikdo z místních ji nenazýval jejím anglickým jménem a uchytila se zkrácená verze Folasade. Ve čtyřech letech se rodiče rozvedli a matka si ji a jejího staršího bratra Banjiho odvezla zpátky do Anglie. Později mladá Sade poslouchala americkou soulou hudbu, především vlnu, na které v sedmdesátých letech ujížděli Curtis Mayfield, Donny Hathaway nebo Bill Withers. Vzpomíná na doby, kdy jako puberťačka viděla

ve Finsbury Parku Jackson 5. „Víc než to, co se odehrávalo na pódiu, mě fascinovalo publikum. Zaujali mladé, maminky s dětmi, staré, bílé, černé. Opravdu to na mě zapůsobilo. Po takovém publiku jsem vždycky toužila.“

Uvidíme za deset let

Zlom v jejím životě přišel po škole. Když vystudovala módu na umělecké škole St Martin's School of Art, začala zpívat v kapele spolužáků. A psaní písniček ji moc bavilo. Po dvou letech se hrůzy z vystupování před publikem zbavila a pravidelně vystupovala s funkovými *Pride*. „Když jsem se s *Pride* dostala na pódium, třásla jsem se strachy. Byla jsem úplně vyděšená. Ale byla jsem rozhodnutá dostat ze sebe to nejlepší a řekla jsem si, že jestliže budu zpívat, musím zpívat, jako když mluvím. Je totiž důležité zůstat sama sebou.“ Později přišlo to, co se muselo stát. Přišel agent nahrávací společnosti a chtěl Sade přetáhnout jako sólovou zpěvačku. Tvrdohlavá dívka ale byla loajální ke svým spoluhráčům a odmítla kapelu opustit. O rok a půl později se sice upsala společností *Epic Records*, ale s podmínkou, že si s sebou vezme tři spoluhráče z *Pride*. A loajalita přetrvala roky. Dodnes spolu hrají a jsou úspěšní. A magie ani čáry v tom nejsou. Kdo stejně nevěří, přesvědčí se za dalších deset let.

TEXT: PETR HOLEČEK, FOTO: SONY MUSIC

UPC kabelovka již za 151 Kč měsíčně!

- UPC poskytuje více než 95 programů v digitální kvalitě
- filmové premiéry na HBO nyní s 20% slevou na 5 měsíců
- zapůjčení set-top boxu ZDARMA

Objednávejte na

 844 222 111

www.upc.cz

televize internet telefon

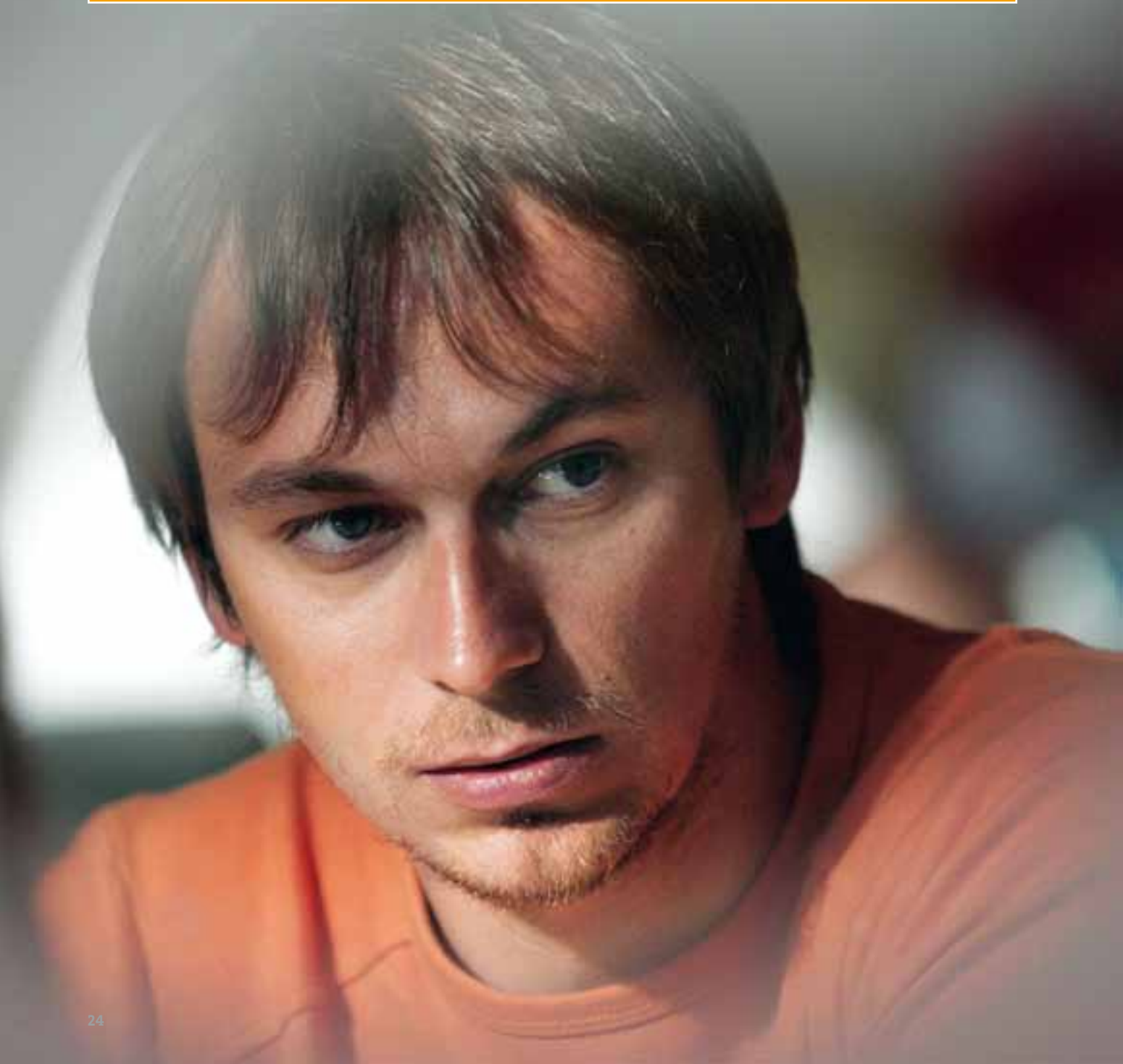
Akční cena 151 Kč měsíčně na 4 měsíce se vztahuje k programové nabídce Starter a platí pro nové zákazníky. Akční nabídky platí při objednání do 30. 4. 2010. Sledujte filmy Madagascar 2, Ženy a Bourneovo ultimátum na kanálech HBO, HBO HD a Cinemax.

HBO cinemax max HBO, Cinemax and Max are registered service marks of Home Box Office, Inc.
© 2010 Home Box Office, Inc. All rights reserved.

JIŘÍ VEJDĚLEK

Muž ve světě vášnivých žen

Chcete nahlédnout do světa žen? Režisér Jiří Vejdělek pro ně a o nich napsal a natočil skvělou komedii. Jmenuje se Ženy v pokušení a právě teď trhá návštěvnické rekordy.

Snímek *Ženy v pokušení* trhá rekordy v návštěvnosti a vysloužil si i pochvalnou kritiku

S Robertem De Nirem
na karlovarském filmovém festivalu

Zrovna nyní kina uvádějí váš nový snímek *Ženy v pokušení*. O čem v kostce je? O lásce, která to bere šmahem bez ohledu na věk a pohlaví.

Bylo pro vás těžké do světa žen proniknout? Úbect ne, vždyť jsem se mezi ně narodil. Spíš bylo složité z něho uniknout. A je to stále těžší. Ale rád se do něj občas vracím. Mám pro ženy slabost.

Jak se liší od světa mužů? Už jste někdy viděla chlapa, který si současně holí nohy, třídí vyprané ponožky, telefonuje s kamarádkou a přitom se ještě miluje s partnerem?

Myslíte, že jsou filmy pro ženy a o ženách v kurzu? Myslím, že *Ženy v pokušení* jsou toho důkazem.

Co je nejtěžší na tom udělat dobrou romantickou komedii? Nezamilovat se do hlavních představitelk, kterými jsou Eliška Balzerová, Lenka Vlasáková a Veronika Kubařová.

Jak těžké je vypořádat se s obvyklými klišé, které s sebou tento žánr nese? Když se bojíte, že to bude tak přelázané, že by do kina nemohli přijít diabetici, tak

tam vrznete postavu, kterou hraje Eliška Balzerová. Ta se nerozpakuje nastoupit na scénu se slovy: „V posteli jsem nikdy žádnou nápovědu nepotřebovala,“ a udělá vám z toho náležitě odlehčenou a pikantní podívanou.

Ženy v pokušení jsou pro Elišku Balzerovou velkolepým návratem na plátna kin. Proč jste obsadil zrovna ji? Protože jsem byl přesvědčený, že si ona i diváci ten návrat zaslouží. A Eliška má očekávání ještě předčila. To, s jakým nasazením a temperamentem se role chopila, podle mě způsobí, že řada mužů bude letos na jaře pokukovat po zralých ženách a spousta žen začne konečně pyšně na odívání svou ženskost.

Kdybyste měl hrát roli v nějakém romantickém filmu, který by to byl? Vlastně si nepamatuji název, ale zápletka spočívala v tom, že si několik mladých dívek navzájem půjčovalo jedny kalhoty. Roli těch kalhot bych bral.

V rámci vaší režisérské dráhy jste si zkusil nejrůznější žánry. Který z nich vám byl nejbližší? Vždycky ten, který jsem zrovna točil nebo chystal. Ale přece jen mám rád, když v zhasnutém kinosále

svítí bílé úsměvy, takže nejvlastnější je mi asi komedie.

V Česku se loni natočilo přes třicet filmů, zatímco v jiných zemích Evropy stěží deset. Čím si vysvětlujete fakt, že se v České republice filmům tak daří? Tak otázkou je, jestli velký počet filmů nutně znamená výhru. Podle toho, co vím, se mnohým z nich nepodařilo přilákat do kin příliš diváků. V tom vidím velké nebezpečí, protože to, v čem má podle mě český film velké štěstí a v čem je nejvýlučnější, je láska českého diváka k místní kinematografii. Musíme být velmi obezřetní a velice se snažit, abychom jeho důvěru neklamali.

Nedávno se udělovaly ceny Český lev 2009. Jakému filmu jste jej přál? Protože jsem celý rok psal a točil *Ženy v pokušení*, moc jsem toho v kinech vidět nestihl, takže by ode mě bylo nefér někoho konkrétního jmenovat. Ale jsem rád, že měl štěstí film *Protektor*, který se netvářil arogantně směrem k divákům.

Věříte, že ten příští Český lev 2010 bude váš? Jestli bych si nějakého lva přál, tak toho za nejnávštěvovanější film roku.

TEXT: LAURA ROCHOVÁ, FOTO: FALCON, ISIFA

ALENKA V ŘÍŠI DIVŮ

Krutokrásné ultrabarevno

Jak se Alenka dostala králičí norou do říše divů, tak se i diváci dostali do jiné filmové dimenze. Po trojrozměrném Avatarovi přišla do kin Alenka v říši divů. Žádný diktát ale nenastoluje.

Na vzestupu je digitální smršť, kdy se klasický film míchá s animací a prostředí i samotné herce upravují animátoři pro divákovu oko skryté za 3D brýlemi. Je tu nová verze Alenky, také Souboje Titánů a přijde sedmý díl Harryho Pottera. Nad plátny kin ale zůstává viset otázka, zda je to opravdu potřeba. Možná ubude dobrých příběhů na úkor módní obrazotvornosti.

Stačily by dvě dimenze

Avatarovi mnozí vyčítali, že mu chybí příběh. Převtělování se do krásných modrých těl žijících v jiném světě nestačilo, aby scenáristy vyneslo na vrchol. Zato moderní technologie, kdy se film natočený ve 2D převádí do 3D, sklídila pro Jamese Camerona zasloužený potlesk. Následující Alenka v říši divů od studia Disney příběh má – a jaký. Jako povinnou četbu ho mají děti za mořem, knižní premiéru si román Lewise Carolla odbyl už v roce 1865 a vznikly již téměř čtyři desítky jeho filmových adaptací. Jenže putování Alice, česky překřtěné na Alenku, podzemním světem v trojrozměrném obraze zase být nemuselo. Stačilo by, kdyby režisér Tim Burton zůstal tím Timem Burtonem, který natočil Střihorukého Edvarda, Ospalou díru, Mrtvou nevěstu, Velkou rybu, Karlíka a továrnu na čokoládu nebo Sweeneyho Todda. Z jeho nové Alenky je cítit zvláštní zbrkllost, která mu doposud byla cizí. A také rutina a usedlost. Fanouškové by mu jistě odpustili, kdyby se zřekl módního 3D formátu a Kloboučnickův svět vykreslil po svém, tak jak to třeba předvedl s továrnou na čokoládu pana Willyho Wonky.

Eso má Srdcová královna

Burton měl k dispozici největší eso své kariéry. Do nového projektu samozřejmě zamířil se svým dvorním hercem Johnnym Deppem. Tomu Kloboučnick s nazvěšovanými kukadly

Alenka v říši divů je pastva pro oči.

nepochybně sedl. Opět dostal roli outsidera, který se škrábe za svou bývalou slávou a bojuje s větrnými mlýny. A přestože spojení Depp–Burton působilo na diváky jako největší afrodiziakum, smetanu slízl někdo jiný. Vlastně jiná. Výborně se předvedla Srdcová královna v podání Heleny Bonham Carter, která má pro změnu digitálně nazvětšovanou hlavu. Její vřískot prostupuje filmem jako jedovaté ostří. A český dabing Tatiány Vilhelmové tomu jen pomáhá. Překvapením je i výkon hlavní postavy, Alenky. Mia Wasikovska je v realu jen 160 centimetrů vysoká, ale ve filmu je chvíli deset centáků malá, jindy má zase dva metry. Je hezká a milá. Věříte jí i to, že neví, proč je vlastně Alenka. Naproti tomu čistě digitálně animované postavy, které mají pouze hlavy živých herců, působí v Burtonově novince kostrbatě a očividně počítačově.

Krásný, ale hollywoodský

Přesto musí být řadový návštěvník kina spokojen. Dostává se mu to, co musel čekat. Je to 108 minut dlouhá porce klasiky, přes speciální

brýle trojrozměrná a objevuje se v ní skvělý Johnny Depp jako Kloboučník. Díky postavám jako Králík, vypařovací kočka Šklíba, hulící houseňák trefně dabovaný Jiřím Bartoškou a dvojice „švankmajerovských“ tloušťků Tydlidýn a Tydlidum je o zábavu postaráno. Chvilími může být i úzko, třeba když se zemí s burácením hrnou jednotky Srdcové královny vyvedené jako mariášové karty nebo když povstane Tlachapoud, aby Alenku v krásné zbroji a s vorpálovým mečem smetl ze země nezemě. U závěrečné scény filmu, kde se odehrává boj dobra a zla na obřím šachovnicovém poli, se na chvíli zastavme. Tady Burton krásně demonstuje, kam klasický příběh Alenky dostal. V závěru bitvy Alenka vyskočí a mocně hollywoodsky utne Tlachapoudovi hlavu. A to není režisérův styl. Ani Lewise Carolla.

Přijít, prožít, vyhrát

Samozřejmě, obrazově je to nádherný film. Dokonce jsou tady i obří blikající houby jako v Avatarovi. „Zpracovat Alenku ve 3D mě lákalo dlouho, úplně si o to říká,“ říká v materiálech

pro novináře Tim Burton a kouká z něj podivná strojenost. Vždyť se mohl ze řetězu utrhnout mnohem víc, když už ho to lákalo tak dlouho. Nemusí být potrhlý tak jako Švankmajer, jehož verze příběhu Něco z Alenky obletěla celý svět. Ovšem předvést něco ze své imaginace, dekadence a zkušenosti s Johnnym Deppem mohl. Z filmu je cítit apelování studia Disney, aby byla Alenka „children friendly“ a dostala roli dívky procházející zkouškou dospělosti. Vždyť vlastně oproti předloze Alenka ani není malá dívka, ale dvacetiletá žena, která utíká před svatbou s dementním šlechticem a v závěru filmu se vrhne na zámožské obchodování. Vedení studia Disney chtělo prostřednictvím své prodloužené ruky – scenáristky Lindy Woolverton – natočit další souboj mladého hrdiny proti zlu, který na konci vrcholí gigantickou bitvou. To se jistě povedlo. Jenže musel to dělat zrovna Tim Burton? A muselo to být nutné ve 3D? Burtonova Alenka proto zůstává krásnou rodinnou podívanou, ale zrovna tak nenaplněnou výzvou.

TEXT: PETR HOLEČEK, FOTO: FALCON

PREMIÉRY

MAMAS & PAPAS

Rok 2010 je rokem Alice Nellis. V prosinci uvede smutný film Lidice, připomínající nacistické zvěrstvo. Zatímco jej nyní natáčí, v kinech poběží její poslední snímek Mamas & Papas. S oblibou říká, že filmy nikdy dělat nechtěla, ale tenhle se jí (zase) povedl. Pustila se do líčení osudů několika partnerských dvojic řešících otázky vytouženého nebo zmařeného rodičovství. Téma vztahů mezi rodiči a dětmi se prolíná všemi jejími filmy, od debutu Ene Bene až po Tajnosti. Řečeno s nadsázkou, z Nellis se pomalu stává režisérka rodinné psychologie. Film je díky tomu přesvědčivý a herci jsou pevní v kramflecích, i když jejich postavy nevědí, co mají dělat.

★★★★★

Premiéra: 15. 4. 2010

PEVNÉ POUTO

Susie je obyčejná holka, která udělala chybu a šla ze školy zkratkou přes pole. Potkal ji tam nenápadný soused Harvey, proměnil se ve zrůdu a zamordoval ji. Ocitá se mezi zemí a nebem a pozoruje, jak se vyvíjí pátrání po vrahovi. Peter Jackson je neobyčejný režisér, který udělal chybu a myslil si, že po Pánovi prstenů může točit, co chce. Potkal spisovatelku Alici Sebold a rozhodl se zfilmovat její best-seller The Lovely Bones. Sice dokázal nádherně vylíčit jednotlivé scény, ale celistvost příběhu a vyprávěčství dostaly na frak. Mrazení v zádech je bez chladu. Snad svůj um zužitkuje lépe u celovečerního Tintina.

★★★★★

Premiéra: 18. 3. 2010

SOUBOJ TITÁNŮ

Avatar odpálil trojrozměrnou mánii a po Alence v říši divů přichází do kin další remake. Zase fantastický, ale motivovaný řeckými bájemi. Souboj Titánů to má těžké, diváci ho srovnávají s legendárním snímkem z roku 1981. Co se týče technologie, vyhrává. Co se týče atmosféry, prohrává. Je to však subjektivní, generace odkojená starým Soubojem Titánů a Nekonečným příběhem nesleví ze vzpomínek na dvě hodiny s televizí Tesla nikdy. Perseus se stejně jako před třiceti lety vydává na nebezpečnou cestu za záchranou princezny Andromedy a souboj mezi bohy může zničit celý svět. Zachrání ho drsnák Sam Worthington?

★★★★★

Premiéra: 8. 4. 2010

EXTRA TIP

Okno nad Prahou

Hodně lidí smutní. Projekt pražské chobotnice architekta Jana Kaplického zůstane zřejmě jen v tomto dokumentu. Národní knihovna ožívá alespoň ve filmu Olgy Špátové. Není to bezzubý dokumentární výkřik, snímek jde do hloubky osobních i politických problémů díky scénáři, na kterém se velkou měrou podílela přímo Kaplického žena Eliška. Film Okno nad Prahou začíná před třemi lety, kdy architekt vyhrál soutěž o novou budovu

knihovny. Ještě předtím si do svého deníku poznamenal: Vyhrát soutěž a mít jednu lásku. Jen jedno se mu povedlo. Napsal tak scénář k závěru svého života. I k filmu mapujícímu nenaplněný příběh tvůrčí imaginace i intimní vztah muže a ženy.

★★★★★

Premiéra: 15. 4. 2010

LEALOO

Hypnóza ze skříně

Klub zalévá modrozelené světlo. Na pódiu se vlní zajímavá dívka v ještě zajímavějších šatech. Tenký hlásek láká blíž. Je to relaxační pop, nebo spíš upírská elektronika? Jsme na koncertě pražských Lealoo. Zní jako ze snu. Pohádkově. A nečesky.

Po pražském podzemí se potloukají už přes šest let. Ačkoli v českém mainstreamovém televizním a rozhlasovém éteru na své objevení ještě čekají, v zahraničí si jich všimli. Pražské kvarteto Lealoo se zabýsklo v pořadech několika zahraničních rádií. Třeba ve známém belgickém Centraalu, německém Radiu Eins nebo španělském Contrabanda. Mají šikovného manažera, který je umí tlačit? Ne, prostřednictvím výzvy na svých stránkách ho teprve hledají. Posílají svá dema dramaturgům jako školáci? Ne, jsou prostě dobří. „Většina těchto rádií si nás našla sama, skrz profil na MySpace,“ říká skromně frontmanka Evi. Ta je hybatelem zvukové hypnózy jménem Lealoo. Její charizma a výrazné vystupování, byť v introvertním hávu, dodává kapele image české undergroundové jedničky. „Usadit se na spodku skříně, cítit mýdlo a poslouchat Lealoo,“ radí v rozhovoru.

Čerstvá deska Period vydaná vlastním nákladem nese rukopis producenta Filipa Míška z bývalé kapely Khoiba. Ta je v leccems podobná Lealoo... Předtím jsme ke svojí hudbě nikoho cizího nepustili. Filip je jediný člověk, kterému jsme důvěřovali a nechali ho spoluvytvářet zvuk a aranže. Naše spolupráce byla moc fajn, za výsledkem si pevně stojíme.

Deska se proslavila v zahraničních rádiích, hlavně díky singlu Ocean Trip. Co všechno za tím úspěchem stojí? Je to jednoduché. Většina těch rádií si nás našla sama prostřednictvím profilu na MySpace. Takže vlastně ani nevím.

A proč česká rádia vaše skladby nehrají? Čím si to vysvětlujete? To je asi spíš otázka na ně. Asi mají jiný vkus, nehodíme se jim do schématu. O to víc nás úspěch v zahraničí hřeje na egu.

Hrajete v klasickém složení zpěv, kytary, bicí, ale označují vás za elektroniku. Jaké byly proměny vaší kapely? Na začátku jsme já a kytarista AM měli touhu dělat elektronickou hudbu. Vznikly dvě nebo tři písně a s nimi i Lealoo. Jenže skládání jen na cédéčko nám nestačilo, chtěli jsme hrát naživo. Našli jsme našeho nynějšího bicmana Strakiho a po pár obměnách i basáka Romana. Každá naše písnička má i teď elektronický nádech, ale na koncertech nepostrádá živelnost, kterou jí nedodá žádný počítač či synták.

V čem jste tedy výjimeční nebo alespoň jiní? Chceme, aby Lealoo nebylo jen o hudbě, ale aby to byl audiovizuální zážitek,

Chceme, aby Lealoo nebylo jen o hudbě, ale aby to byl audiovizuální zážitek, proto svoje koncerty doplňujeme videoprojekcí a já se snažím nosit zajímavé oblečky

proto svoje koncerty doplňujeme videoprojekcí a já se snažím nosit zajímavé oblečky. Fotky, ať už jako cover alba nebo promo, jsou pro nás taky důležitou součástí naší tvorby, tady spolupracujeme skoro od začátku s talentovanou Lucíí Michnovou.

Jasně, na koncertech vystupujete v modelech Kamilly Milli Boudové. Myslíte, že móda a hudba patří k sobě? Samozřejmě, určitě ano. Šatíčky tomu dávají další rozměr.

A k Lucii Michnové. Deska Period má výmluvný přebal. Fotku krví potřísněného ženského klína. Slycháváte kritiku za kontroverznost?

„Synu, zklamal jsi mne.“ Tak obal desky Period komentoval AMův tatínek. Reakce lidí si vychutnáváme. Zatím musím říct, že lidí jsou

hodně konzervativní. A co je překvapivé, nejvíc posluchači punku a ska.

AM alias Matěj Pavelka je hlavním autorem vaší hudby? Nebo tvoříte společně? Ano, hudbu skládá AM a zpěv, tedy melodii a slova, já, Evi z Lealoo.

Jste dost temní. Vaše hudba kombinuje melancholii, šepot, temné zvuky, experimenty... Každý v hudbě slyší něco jiného. Už jsme zaslechli názor, že hráme relaxační esoteriku, ale pak i třeba to, že děláme upírské písně. Pravdou však je, že více než polovina našich fanoušků třeba na Bandzone poslouchá kromě nás metal, grind- i hardcore.

Žila jste rok na chladném Novém Zélandu. Není to ten moment, co se odráží ve vaší hudbě? Hm, nad tím jsem

nikdy takto nepřemýšlela, ale možná ano. Motivy moře, vln, drsné přírody, chladu...

Ale na krku máme jaro. Nejste vlastně taková sezonní zimní kapela? Kdy doporučujete poslouchat Period? Dlouhý večer, samota, šero, chlupatá deka, čaj s citronem, usadit se na spodku skříně, cítit vůni mýdla a poslouchat Lealoo.

Jenže to léto se fakt blíží. Kde vás může vidět naživo ten, kdo nerad sedává na dně skříně s horkým čajem? Máme toho hodně rozjednaného, sledujte naše stránky, postupně tam budou přibývat konkrétní termíny. Určitě nás můžete vidět na festivalu v německém Lipsku nebo tradičně v našem oblíbeném klubu Cross v Praze.

TEXT: PETR HOLEČEK, FOTO: ARCHIV LEALOO

KONCERT

Ellingtonovi ostří hoši

Do Prahy míří nejslavnější jazzový ansámbl všech dob. Duke Ellington Orchestra vystoupí ve středu 21. dubna v Lucerně.

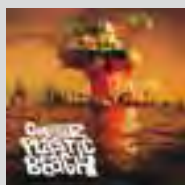
Co se jazzových legend týče, letošek nezůstane pozadu. Vždyť loni přijel na koncert do Česka Hank Jones, vůbec nejstarší aktivní jazzman světa. A v dubnu v Praze zastaví autobus plný dalších kofrů, kteří jsou sice o dost mladší, ale prezentují hudbu Duka Ellingtona, fenomenálního klavíristy a jazzového skladatele, který zemřel už v roce 1974. V jeho orchestru se proslavilo hodně jmen, ale hodně mu také dalo přednost

před sólovou kariérou. Po smrti jazzového tatky Duka převzal šéfování souboru jeho syn Mercer, který zemřel v roce 1996. Od té doby je lídrem Barry Lee Hall. Pod jeho vedením uslyšíte v Lucerně průřez tvorbou slavného skladatele a věřte, že bude z čeho vybírat. Bude před vámi parta, která má historii dlouhou přes osmdesát let. A chlapík, jehož jméno nosí, složil 2000 písní a několik muzikálů. Tolik hudby si někteří lidé ani nestačí poslechnout za celý svůj život.

**Praha, Velký sál Lucerny
21. 4. 2010
vstupné 850–1690 Kč**

GORILLAZ

PLASTIC BEACH

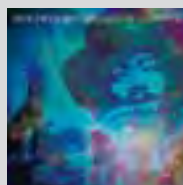

Gorilky jsou zpátky! Namalovaní muzikanti frontmana kapely Blur Damona Albarna a kreslíře komiksů JC Hewletta konečně mají na kontě další desku. V rozhovoru pro britský Guardian Albarn prohlásil, že v reakci na dominantní postavení interpretů soutěže XFactor na anglickém trhu natočil velmi popovou desku. A je to pravda, je to tak popové, až skoro plastové. Virtuální smečku navíc doplňují velmi skutečná jména. Na plastové pláži můžete potkat Barryho Gibba z Bee Gees, Snoop Dogga, Lou Reedea, ale i půlku kapely The Clash. Albarn tu zase dokázal, že není třeba vykrádat minulé žánry, když chcete hledat náboj 21. století.

EMI 2010

JIMI HENDRIX

VALLEYS OF NEPTUNE

Milujme digitální věk. I čtyřicet let po smrti kytarového poloboha Jimiho Hendrixe je možné vydat více než hodinu dlouhý záznam jeho hudby, kterou veřejnost dosud neslyšela. Na Valleys of Neptune najdete tučet oprášených studiovek, zachycujících Hendrixe mezi vydáním slavného alba Electric Ladyland (říjen 1968) a spuštěním jeho vlastního nahrávacího studia Electric Lady v roce 1970. Původní nahrávky zmixoval do poslouchatelné podoby jeho dlouholetý parťák, zvukový inženýr Eddie Kramer. A komu je to málo, může nově ochutnat apokalyptický živák z Woodstocku na blu-ray disku.

SONY MUSIC 2010

FATBOY SLIM & DAVID BYRNE

HERE LIES LOVE

Když se tihle dva dají dohromady, musí vzniknout ulítlá šílenost. Ale taky to nemusí být tak divoké. Ovšem ulítlé ano. A milé k tomu. Král dýdžejů a vyklidněný rocker natočili cyklus písní o životě bývalé první filipínské dámy Imeldy Marcos a o její chůvě Estrelle Cumpas. Album, které je doplněno stostránkovým bookletem a DVD, má 22 skladeb, kde hostují samá skvělá jména – třeba Tori Amos, Cyndi Lauper nebo Róisín Murphy. Hudba ale není ve stylu partyhymny The Rockafeller Skank ani jako z repertoáru Talking Heads. Beaty a samплы v základu sice jsou, ale překrývá je háv šansonu, popíku a diska. Pro fajnšmekry.

WARNER MUSIC 2010

PRÁVĚ VYŠLO

Jarní čtení

Daniela Hodrová: Vyvolávání

Nový román naší přední české prozaičky, ale i stejně významné literární vědkyně Daniely Hodrové nese příznačný titul Vyvolávání. Autorka jím, jako ostatně tak často, navazuje na svá předchozí díla, zejména na trilogii Trýznivé město – je to další milník na její nekončící cestě hledání románu. Splývají v něm staletí, loutky s živými, mytologickými i neživými postavami, zavíjení s rozvíjením textu, románové se skutečným a snovým, autorka s vypravěčkou a ta zase s dávno zemřelou dívkou. Děj se opět odehrává v Praze, autorkině archetypálním městě-postavě, zejména na Vinohradech a Žižkově, jimiž se můžeme nechat provázet a nově je poznávat. Všichni jsou touto pozoruhodnou prózou vyvoláváni z nicoty, zachraňováni před nebytím a vktoveni do světa literatury. Fascinace smrtí může a nemusí být současně také fascinací životem, už jen proto, že je obojí od sebe tak obtížně rozeznatelné. Mimochodem poslední věta románu zní: „To hlavní, podstatné se ani na konci nezjevuje.“

Vydává: Malvern, Praha 2010

John Murphy: Sezona v pekle

Titul 3 sezony v pekle je současný český filmový trhák. Sezona v pekle je klasická báseň J. A. Rimbauda. A také český název pozoruhodné novely Petera Murphyho s přízračným havranem na obálce a dvojicí přátel, Johnem a Jameym, uvnitř. Symbol francouzského bouřliváka hraje v obou novodobých dílech podstatnou roli. Hlavní postava novely, božský John Divine (česky Jan Svätý), čelí všem existenciálním úskalím sebepoznávání: narušení vlastní integrity, tíhnutí k umění, sexu i drogám a kamarádkým pitkám – tady byly ovšem meze společenské únosnosti rychle překročeny, k čemuž přispělo beznadějné maloměstské dospívání a hlavně matčino umírání. To vše je poněkud psychedelicky obaleno do magické síly Písma v obojím smyslu, specificky irského humoru a ponuře bizarní, snové atmosféry. Rozhodně hodno čtení, a ne jen proto, že je tato Murphyho „irská gotika“ srovnávána s Portrétem umělce od jiného slavného Ira – Jamese Joyce.

Vydává: Odeon, Praha 2010, přel. Markéta Musilová

Joseph O'Neill: Nizozemě

Skvělé čtení nejen pro ty, kteří někdy na delší dobu zavítali do New Yorku, zejména mají-li srovnání s Londýnem a pochopení pro symboliku hry jménem kriket. Tak lze s mnoha opomenutími vystříhnout poklonu vrstvenému příběhu Nizozemě Ira Josepha O'Neilla. Hans s Rachel vedou v New Yorku úspěšný život plný náročných jednání a pracovních obědů. S jejich vztahem to ale postupně začíná vypadat bledě. Protože jsou oba inteligentní a protože se během let poněkud odcizili se synkem, vykládá si aktuální stav manželství každý jinak. Vzpomínky na původní rodinu i na Holandsko samotné s nemluvným Hansem, jehož vnitřní pochody málokdo odhadne správně, doslova burcují. Do všeho toho rozkladu a nepochopení ale v Hansově životě přicházejí tři podstatné věci: vynucený azyl v mystickém hotelu Chelsea, milovaný kriket, ale především záhadná, mašiblovská a prášilovská postavička Chucka Ramkissoona, člověka, jenž ovládá míchání karet s cizími životy lépe než kdokoli jiný. To, že se jedná o další z knih reflektujících 11. září, na dříve zmíněném nic nemění.

Vydává: Kniha Zlín, Zlín 2009, přel. David Petrů

VILIAM DOČOLOMANSKÝ A FARMA V JESKYNI

Šťastné a požehnané divadlo

Jeho hry se vymykají jakýmkoli hranicím, je spíše na divákovi, aby se nechal unést do jeho světa. Umělecký šéf mezinárodního divadelního souboru Farma v jeskyni Viliam Dočolomanský má vždy blízko k experimentálnímu vyjadřování života člověka a jeho osudu. Nyní nám předkládá Divadlo...

Farma v jeskyni je unikátní divadelně-pohybový projekt, který zatímco v tuzemsku přežívá spíše v ústraní, v zahraničí ohromuje poroty prestižních festivalů a získává jedno ocenění za druhým. Možná také proto není snadné je zastihnout na domovské scéně v experimentálním prostoru Preslova. V dubnu a v květnu se k tomu naskytne jedinečná příležitost, kdy ve třech sériích uvedou své inscenace Čekárna a nejnovější opus Divadlo. A klidně vezměte i své zahraniční přátele, slov v tomto představení netřeba.

Zamíříme do jihoamerické Brazílie, která žije pohybem a tancem už od dob otroctví. Různé historické formy, které vycházely už z indiánských kultur, mění Farma v jeskyni v dynamický divadelní vodopád. Nelze čekat přísné divadelní formy, ba naopak jde o uvolnění duševní energie bez hranic. Samotná hra je poté rozdělena na herce a diváky, přičemž se jako téma řeší neschopnost uchopit realitu, ve které žijeme.

Projekt Divadlo vznikl v posledních dvou letech střídavě v Brazílii a v Česku. Kdy vlastně poprvé padla zmínka právě o Brazílii?

Brazílie nás uhranula, když jsme tam byli se souborem na turné. Byl jsem tam ještě sám pracovně přednášet a učit. Postupně, jak jsem se seznamoval s tím úžasně bohatým kulturním terénem, se rodila myšlenka zorganizovat výzkumnou cestu na sever do brazilského státu Pernambuco, kde se doteď tančí Cavalo Marinho či Maracatu Rural a bubnuje se Maracatu Nacao a další velmi vitální formy tanců a rytmů otroků, které se zachovaly ještě z dob kolonializmu.

Jak obtížné bylo transformovat uvolněné jihoamerické prvky do pojetí tradičního divadla?

To, co studio Farmy v jeskyni dělá, se asi nepřenáší na takzvané tradiční divadlo, které vzniká interpretací literatury. Naše představení vznikají jako odpověď na skutečnost, vyjadřujeme se především tělem a hlasem. Jsou to energetizující zážitky pro diváky i herce a v tomto smyslu věřím, že spojení našeho moderního divadelního jazyka s inspirací jihoamerickým temperamentem bylo šťastné a požehnané.

Jak konkrétně jste využili brazilské umělce ke spolupráci? Alicio Amaral a Juliana Pardo je dvojice talentovaných brazilských herců, kteří nás za pomoci mladého režiséra Luize Augusta Martinse vzali

Vystoupení Farmy v jeskyni v Prostoru Preslova:

30. 4.–1. 5. 2010 od 20 hod. – Čekárna
26. 4.–28. 4. od 20 hod. – Divadlo
25. 5.–27. 5. od 20 hod. – Divadlo
Více na: www.infarma.info
Vstupenky: 739 592 481, pokladna
Švandova divadla: 257 318 666, e-mail:
pokladna@svandovodivadlo.cz

na vzácná a skrytá místa, kde jsou tyto formy i nyní živé v umění tanečních mistrů, klaunů a muzikantů, od kterých jsme se učili.

Říkáte, že tato hra je o neschopnosti unést realitu. Lze to vůbec nějak? To je těžké. Otroci si svoji realitu vytancovali – dosahovali tím stavu vnitřní svobody. Otázkou je, jak si my, lidé dneška a zajatci různých společenských systémů a mechanismů, které

si ani neuvědomujeme, účastníci boje o prachy, a tím pádem i o přežití, můžeme uchovat svoji individuální svobodu a čistou radost ze života. Nebo zda jsme tuto radost, která je schopností žít a reagovat na velké dobrodružství života, nevyměnili za přežívání a pojištění se vlastně proti životu samému...

TEXT: JAN ČERNÝ

FOTO: VIKTOR KRONBAUER, ZDENĚK SOKOL

ŠVANDOVO DIVADLO, PRAHA

Heda Gablerová

Do Švandova divadla dorazil severský smutek. Režisér Daniel Špinar zpracoval klasiku Henrika Ibsena Heda Gablerová. Téma lidského vězení, nudy, sobeckosti a schopnosti ubližovat v jakékoli situaci působí i po 120 letech stejně aktuálně. Lidé se totiž nemění. Smutkem nasáklý příběh Hedy, dcery generála Gablera,

už od začátku nabízí ponurost a prázdnotu. Čerstvě vdaná žena totiž tráví nekonečný čas ve vile, kde se zastavil život. Marnost se tu snoubí s osamělostí. Heda uniká z tohoto stavu do náruče nejbližšího přítele svého manžela. Tragédie je dovršena. Východiskem jsou Gablerovy pistole.

A STUDIO RUBÍN, PRAHA

Kauza Salome

Znáte pořad MTV My Super Sweet 16? „Děti“ bohatých amerických rodin se nechají natáčet v době svých šestnáctých narozenin. Mnozí jim závidí. Dostanou auta, meet & greet se slavnými, lodě, výlety kamkoli. Láska rodičů je až někde vzadu. Také tato reality show o ame-

rických snech a nočních můrách inspirovala hru na motivy Oscara Wildea Kauza Salome, kterou nyní můžete zhlédnout v reprízách v A Studiu Rubín. Pavla Beretová za hlavní roli a režisér Daniel Špinar byli nominováni na Cenu Thálie.

NÁRODNÍ DIVADLO, PRAHA

Hoffmanovy povídky

Mysteriózní opera v komickém hávu. I tak by se dal charakterizovat nový počín Národního divadla Hoffmanovy povídky. Režie se ujal Ondřej Havelka, hru hudebně nastudoval Michel Swierczewski. Bizarnost se opeře nedá

vytknout ani po mnoha desítkách let po jejím uvedení. Nechybí různé časové reality, sny, úniky, žena-robot ani zvláštní brýle se zvláštní optikou. Havelka povídky charakterizuje jako úžasnou směsí bláznovství, ironie a osudu.

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ, PRAHA

Ubu se baví

Co čekat od Petra Čtvrtníčka spolu s Pavlem Liškou a dalšími na jevišti v kulisách obřího dopravního letadla? Totální jízdu napříč všemi druhy humoru, kterou namixoval vždy experimentující režisér Jiří Havelka. Přitom ze začátku má hra Ubu se baví docela jednoduchý příběh. Na palubě

letadla se sejdou rozličné postavy se svými osudy. Vypadá to na poklidný let aerolinky U.B.U. Tato iluze však skončí ve chvíli, kdy se zjistí, že každý z nich míří do jiného koutu světa. K dispozici je však jen jedno letadlo. Čekejte smršť vtipů, sprostárny a možná i trochu hořkosti.

JIŘÍ GEORG DOKOUPIL

Malováno ohněm, bublinami i bičem

Přesto, že u nás příliš známý není, je Jiří Georg Dokoupil jedním z mála českých výtvarníků poválečné doby, který se dokázal prosadit na mezinárodní scéně a stal se součástí mezinárodní bohémy. S legendárním graffiti umělcem Basquiatem obědval dva týdny před jeho smrtí. V Jízdárně Pražského hradu vystavuje do 23. května.

Dokoupilovy nápady neznají hranic. Na jednu stranu uctívá klasiky, jejichž dědictví rázem podrývá až téměř dětskými technickými prostředky. Dává věci do protikladů třeba tím, že pravěký motiv koně namaluje sprejem, klíčovým instrumentem umění ulice. „Graffiti je živé médium. Baví mě. Jsem jeden z prvních grafitérů, kteří dokonce v osmdesátých letech seděli ve vězení. Nebyl jsem ale jeden z těch, kteří by šířili své jméno, já dělal penisy na banky. Na začátku 80. let jsem se kamarádil s Julianem Schnabelem, znal jsem i Basquiata. S ním jsem obědval dva týdny před tím, než umřel. Tehdy byl trošku mimo, protože do sebe cpal hodně drog. Neměl to jednoduché,“ uvažuje, s tím, že by se mohl pustit do krajinky a udělat ji právě sprejem. „Otočil bych to na hlavu a stal se impresionistou se sprejem. Dal bych si do lesa velké plátno a jeho krásu bych nasprejoval.“

Na pražské expozici nazvané Dokoupil 100 se prezentují plátna obřích rozměrů, jak tomu bývá u čínských výtvarníků. Návštěvníka úvodem ohromí na první pohled abstraktní ornamentální obrazy tvořené pásy drobných políček. Zblízka se však vyjeví tu záběr ze Simpsonů, tu James Bond. Dokoupil se totiž rozhodl převést celou informaci filmu na plátno – namaloval obraz filmem, vytvořil jeho statický kód.

„Inspirace ke mně přišla před osmi lety v polosnu, byl to záblesk. Vešel jsem tehdy do podobné místnosti jako tady, stojím tam a vidím jeden z těch filmových obrazů. Ptám se, komu patří tyhle obrazy, a dozvím se, že přece mně. Ptám se ještě, co to znamená, a oni říkají, podívej se zblízka! Obraz se tak stal artefaktem, analogií k abstraktním expresionistům – když se přiblížíte, místo na strukturu barvy a štetce se díváte na jednotlivé záběry, když se ale vzdálíte, stává se z toho abstrakce,“ vysvětluje český malíř, který od svých čtrnácti let vyrůstal v Kolíně nad Rýnem.

Film jako ornament

V jeho filmové sérii se objevují legendární snímky jako Buñuelův Andaluský pes, Godardův U konce s dechem, Formanův Amadeus nebo jeho oblíbená bondovka Goldfinger. Ta je největším plátnem – měří 420 x 960 centimetrů a obsahuje přes sto sedmdesát tisíc políček.

„Možná je to pomsta, když jsem z toho udělal ornament, který někomu může připomínat koberec,“ dodává.

Rukopis tohoto československého rodáka, dnes žijícího v různých koutech světa, je vše, jen ne jednotný a jednotvárný. V souladu s tezí Marcela Duchampa totiž nikdy nechtěl být podřízen jednomu stylu, proto neustále hledá nová témata a výrazové formy, s nimiž si hraje, vylepšuje je a porůznu experimentuje: „Když najdu nějaký nový styl, učím se zase znovu malovat, začínám od nuly. Když se dostaví nějaká vize, potom se na ni soustředím, a je-li dostatečně silná, k jejímu ztvárnění vytvořím určitý styl, jenž potom zmizí.“

Definoval tak „pneumatikové“ či „organické obrazy“, v nichž místo barvy užívá ovocné šťávy nebo mléko. „Zkoušel jsem všechno možné, dokonce i krev. Mám teď rozdělané tři čtyři nové – v poslední době se zabývám třeba bramborovým tiskem,“ prozrazuje. Jeho dílo zahrnuje přes 60 cyklů a více než 100 vytvořených technik či stylů.

Filozofie Dokoupilovy tvorby je postavená na překonávání zdánlivě nemožného. Jak k tomuto přístupu dospěl? „Nevím, chápu to tak, že když je cesta moc jednoduchá, rychleji mizí, a čím je složitější, tím hlouběji se vám vryje pod kůži. Mně jde o to udělat obraz, který se vám nadlouho zapíše do hlavy,“ odpovídá.

Zpočátku by se mohlo zdát, že Dokoupil jistým způsobem opovrhne tradiční formou štetce a palety, neboť ani jeden obraz zde není takto namalován. To rázně popírá s tím, že ji rozhodně nepovažuje za překonanou: „Uvědomme si, že ti, kdo vymysleli nové technologie a techniky, v nich byli často nejlepší. Proto nejlepší olejomalby dělali bratři van Eyckové, byli nadšení něčím novým – a já jsem nadšený svíčkou.“

Dokoupilovy podivuhodnosti

Ke svíčkovým obrazům se Dokoupil s slibou vrací, prý je pořád co zdokonalovat. Malý oheň jej přivedl až k řeckému filozofovi Hérakleitovi, jenž tvrdil, že smrt země je oheň. „Svíčkou jsem začal malovat asi ten nebanálnější motiv – akt. Symbolicky řečeno, žena je země, a tedy země je dělaná ohněm,“ uvažuje. Akty kyprých dívek

DESIG'N'OVĚ

vám učarují, ale až na druhý pohled – ten první bude rozpačitý z „obyčejnosti dělané uhlem“.

Dominantou jeho retrospektivy jsou rovněž rozměrná, načluto natřená plátna, na nichž trůní úctyhodný leopard (jako vystřížený z africké savany) nebo přijíždí dobová parní lokomotiva – jeden z jeho posledních obrazů.

„Chtěl jsem udělat skutečný kouř kouřem a páru párou. Samotná lokomotiva by tam vlastně ani nemusela být. Je to tautologické.“ Romanticky zase působí abstrakce z barevných mýdlových bublin foukaných na plátno, které připomínají prvky, pestrý mikrosvět všude kolem nás.

Dokoupil se narodil roku 1954 v Krnově. Bylo mu čtrnáct, když jemu i celé rodině změnil srpen 1968 život. Prchli do Německa, kde v Kolíně nad Rýnem začal ve dvaadvaceti studovat Akademii výtvarných umění. Později navštěvoval kurzy na univerzitách ve Frankfurtu a New Yorku, kde studoval pod vedením německého konceptualisty Hanse Haackeho. Jeho vliv je zřejmý v raném Dokoupilově díle.

Počátkem 80. let působil jako hostující profesor na AVU v Düsseldorfu a v roce 1989 v Madridu. V roce 1979 spoluzakládá s několika umělci (Hans Peter Adamski, Peter

Bommels a Walter Dahn) skupinu Mülheimer Freiheit. V jejich kolínském ateliéru se šestice označovaná jako Jungen Wilden (Mladí divočí) věnuje hledání současného uměleckého výrazu prostřednictvím neoexpresivního figurativního stylu na barevných plátnech s tradičními náměty a také překonáváním minimalismu a konceptuálního umění.

Dokoupil si nakonec osvojil klidnější, neobvyklou metodu práce a brzy našel svůj vlastní radikálně subjektivní výraz a individuální přístup, který na pražské výstavě také dokumentuje půlhodinový film.

Co je kreativita?

Dokoupilova potřeba zdolávání nemožného a hra s možnostmi nemožností by mohla též pramenit z toho, že jeho otec byl úspěšný vynálezce-strojař, který se zabýval kupř. stroji na zpracování kůže.

„S otcem jsme vedli diskuzi o tom, co je kreativita a jak vzniká. Přišli jsme na to, že je nutné být neustále připraven, čekat na myšlenku, nápad, na nějaký impulz... Tátineček byl připraven pořád a vždycky mi říkal, že důležitější než najít to, o co jde, je objevit podstatu věci. A to čekání je přítomné i v mých obrazech, třeba v malování mýdlovou pěnou,“ vzpomíná.

Pozornost uměleckého světa k sobě Dokoupil přitáhl „knižní malbou“ představenou na dokumentě 7 v Kasselu (1982). Šlo o gigantickou fyzickou malbu nazvanou Bože, ukaž mi své koule, svého druhu poctu deskové malbě Juliana Schnabela, který na výstavu nebyl pozván, což – v Dokoupilových očích – představovalo skutečnou drzost. Od té doby se Dokoupilovo dílo představilo na mnoha samostatných výstavách po celém světě a jeho obrazy se zařadily do prestižních sbírek.

Dnes tento svérázný umělec žije a pracuje v Berlíně, Madridu, Praze, Rio de Janeiru a v Santa Cruz de Tenerife. Má někde skutečný domov? „Ten jsem ztratil ve čtrnácti, když mi ho ukradli komunisti. Od té doby domov pořád hledám. Nerad cestuju, ale rád bydlím v novém městě. Momentálně si užívám Rio – nebe a peklo je tam nejvic vedle sebe, je to jeden obrovský chaos, ale skvělá inspirace. Svět Brazilců je tak obrovský a uzavřený, že kdyby dneska zmizela z mapy Evropa, nikdo si tam toho ani nevšimne.“

Dokoupil 100
Jízdárna Pražského hradu
do 23. května 2010
Otevřeno: denně 10–18 hod.
Vstupné: 140/80 Kč, rodinné 280 Kč

TEXT: JASMIŇA NOVOSADOVÁ, FOTO: SPRÁVA PRAŽSKÉHO HRADU

Dnes tento svérázný umělec žije a pracuje v Berlíně, Madridu, Praze, Rio de Janeiru a v Santa Cruz de Tenerife. Má někde skutečný domov? „Ten jsem ztratil ve čtrnácti, když mi ho ukradli komunisti. Od té doby domov pořád hledám.“

Luxusní prodejní galerie AvenueDesign

V polovině února byla ve zrekonstruovaných prostorách Holešovického pivovaru v Praze 7 otevřena nová prodejní galerie s luxusním nábytkem. Nese název AvenueDesign a náročnými zákazníky v ní objeví originální kusy nábytku z Dubaje, které jsou exkluzivně dodávány do hotelů a rezidencí od Miami přes New York až po Tokio. V katalogu, který si můžete prohlédnout na stránkách www.avenuedesign.cz, zaujme elegantní černobílý nábytek, exkluzivní doplňky ve zlaté a stříbrné barvě i módní kousky. Součástí sortimentu je i kolekce sedacích souprav a interiérových doplňků navržená pro AvenueDesign.

Podmanivá vůně santalu pro interiéry

Tipem, jak si zpříjemnit prostředí domova nejen vizuálně, jsou interiérové parfémy francouzské značky Esteban, které v Praze prodává LePatio. Snoubí se v nich francouzský styl a japonský design. Aroma je převážně sytě dřevité (cedr, borovice) a podmanivé svou vůní a intenzitou. Specialitou každé kolekce je vonná dekorativní keramika. Novinkou je kolekce Santal. Obsahuje santalovou esenci doplněnou jemným náznakem zázvoru a kardamomu. Sada zahrnuje parfémovou kytici ve skleněné váze, vonné keramické kameny, olej do aromalampy, svíčku, interiérový parfém, vonné tyčinky nebo potpourri.

Ivan Komárek v Mánesu

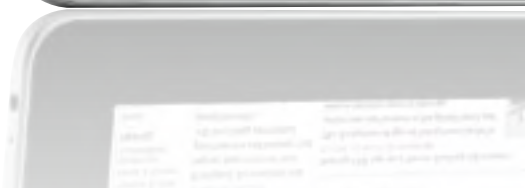
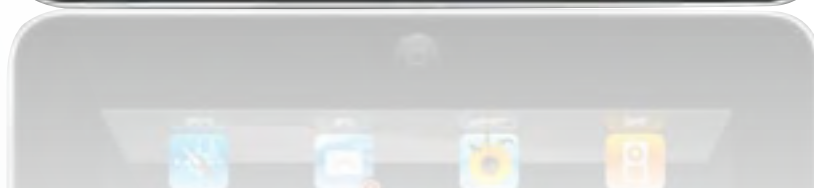
V pražské výstavní síni Mánes bude od 8. dubna do 5. května vystavovat své obrazy Ivan Komárek. Dominantním tématem expozice nazvané Body Search je lidské tělo, které je stěžejním tématem jeho tvorby. Exponáty budou rozdělené do čtyř celků. V čele budou ve velkém bloku prezentovány malby na plátně z let 2007–2009, na levé straně sálu a také v prostorové instalaci budou viset malby na plexiskle, další celek představí díla z cyklu Černá série (malby na střešní lepence IPA) vytvořená v letech 2000–2006 a nakonec v malém bočním prostoru budou vystaveny drobnější práce – deset multiplů na plechu z roku 2003, dílka z polystyrenových podtáček, instalovaná na textilii zavěšené přes prosklené stěny, a nejnovější tvorba – malby na tvrdém polystyrenu. Při příležitosti výstavy vyjde obsáhlá monografie díla Ivana Komárka.

Nová kolekce jídelní soupravy v LePatio

LePatio patří téměř dvacet let mezi vyhledávané obchody s nábytkem a interiérovými doplňky. Najdete ho v Praze na Národní třídě, v Dušní ulici a na Újezdě. Specializuje se na nadčasový nábytek v koloniálním stylu dovážený přímo z Indie, kožená křesla, židle, truhly a pohovky z Belgie, přírodní vůně do interiéru, knihy, bižuterii a šperky s polodrahokamy. V nabídce jsou

také filipínské výrobky z perleti a jiných přírodních materiálů. Novinkou je elegantní černobílá kolekce perletové jídelní soupravy – talíře, misky a servírovací talířky jsou na první pohled velmi křehké, ale opak je pravdou. Základ z perleti je totiž na povrchu zpevněn nátěrem z pryskyřice. Sadu je možné použít k dekoraci i k servírování – na sushi, studené předkrmy či oříšky.

IPAD

Jablečná placka

Ideální inzerát: „Jsem jen 1,3 cm tlustý, vážím 680 gramů a displej mám úhlopříčně velký 25 cm. Doma mě můžete mít už za 9500 korun.“ Je ale nový tablet od Applu jen zvětšený iPhone, nebo přišla revoluce ve čtení knih a brouzdání po netu?

Skvělá stabilita a výdrž, intuitivní ovládání a nadčasový design. To se výrobkům firmy s nakousnutým jablkem ve znaku nedá upřít. Revoluční iPod nebo iPhone ale nezbudily takové emoce jako jejich nejnovější produktový bratříček iPad. Podle šéfa Applu Stevea Jobse je třetí kategorií mobilního zařízení, vyplňující mezeru mezi chytrými telefony a netbooky. Je představen jako tablet, ale iPad je spíše zvětšený iPhone a má i podobnou architekturu. „Na co mít dva iPhony, jeden malý a druhý větší?“ ptají se kritici novinky.

Knihovna v krabičce

Ovšem když vezmete nejnovější „dotykáč“ do ruky, pochopíte, že držíte osobitý počítač nového druhu. Samozřejmě poskytuje multimediální zábavu tak, jak to umí iPhone, ale v mnohém ji rozšiřuje. Videá přehraje v HD kvalitě a má výkonnější grafiku pro hry. A brouzdání po internetu se podobá klasickému monitoru, žádné mobilní verze stránek. Navíc má jednu skvělou novinku – čtečku elektronických knih. Požadovanou publikaci si stáhnete z knihovny iBook Store, která nabízí tisíce titulů nejvýznamnějších nakladatelství. A co je na tom všem nejvíce sexy? Nesedíte u stolu ani vás nepálí notebook v klíně. Nový miláček vydrží na jedno nabití až deset hodin, i když sedíte v křesle nebo jste natažen v posteli. Vše se ovládá dotykem prstů, případně změnou polohy celého přístroje – otáčíte stránky knih, rozbalujete soubory fotek, zoomujete na obličej, píšete na klávesnici... iPad má ostatně jen jedno fyzické tlačítko pro přístup do menu.

Je nádherný, ale...

Design a intuice na prvním místě. O tom není pochyb. Technickými parametry bohužel iPad příliš neoslňuje. Přestože se nejlevnější verze v USA prodává za 499

dolarů (což je asi 9500 korun), má pouze šestnáct gigabytů úložného prostoru. Na něj se musí vejít systémové soubory i multimediální obsah. Přístroj pak pohání nový procesor Apple A4, taktovaný na 1 GHz. Ovšem stejně jako iPhone nepodporuje multitasking. Zklamáním je pro mnohé i nepřítomnost podpory Adobe Flash. A v kritice lze pokračovat. Uživatelé, kterým se poštětilo přístroj otestovat, si stěžují na absenci USB portu nebo čtečky DVD. Taky chybí konektory pro připojení ke stolnímu počítači nebo vstupy pro jakoukoli paměťovou kartu. iPad nemá webkameru ani video výstupy k připojení k televizi.

Dotkni se mě

Kritiku stranou, iPad velikosti časopisu, který právě držíte v ruce, skvěle komunikuje s okolím pomocí WiFi nebo přes Bluetooth. Dotyková obrazovka má nejmodernější verzi akcelerometru, který rozpozná pohyb prstu třeba od tření oděvu. Každý iPad má i detektor hladiny osvětlení a digitální kompas, vyšší modely disponují i GPS navigací a připojením ke 3G sítím. Což už se zase odráží v ceně. Nejnašlapanější model iPadu s WiFi i 3G už má paměť 64 gigabytů a v USA se prodává za 829 dolarů (asi 16 000 korun). Přestože přístroji chybí různé vstupy, neznamená to, že do něj nenahrajete fotky. Má 30pinový konektor doku, a když si přikoupíte redukce, můžete přes něj připojit foták nebo vložit SD kartu. Díky doku také můžete iPad vložit do stojánku, který přístroj nabije a připojí k počítači. Vylepšená verze stojánku má klávesnici s hliníkovým šasi. Takže to s kritikami není tak horké. Apple chce určovat svá pravidla, snaží se minimalizovat počet všemožných vstupů a výstupů. Protože když máte iPad, nepotřebujete už nic víc, ne?

TEXT: PETR HOLEČEK, FOTO: ARCHIV

Maxi monitor

Něco pro ty z nás, kterým je věčně malá pracovní plocha monitoru. A pak samozřejmě pro grafiky a další uživatele, kteří velký monitor opravdu potřebují. LCD monitor od firmy NEC má úhlopříčku 43 palců, kterou díky zakřivení obrazovky obsáhnete pohledem, aniž byste museli kroutit hlavou. Kroutit hlavou ovšem můžete nad cenou 8000 dolarů.

Trenér do kapsy

Potřebujete partáka na běhání? Pořídte si ho v Adidasu a můžete si ho připnout na ruku. Bude vám měřit tep, tempo, krok, spálené kalorie a navigovat vás předem zvoleným tréninkovým plánem sestaveným profi trenérem. Když bude potřeba, tak vás popožene, a jinak vám může do sluchátek přehrávat hudbu. Adidas si je svým vynálezem natolik jist, že nabízí vrácení peněz, pokud z vás miCoach neudělá během sta dní lepšího běžce. K dostání je ve dvou verzích – plné za 3200 a odlehčené za 1600 Kč – v prodejnách Adidas.

Větrák budoucnosti

Americký výrobce domácích spotřebičů Dyson dokázal, že se dá vylepšit i obyčejný větrák. Dyson Air Multiplier se obejde bez lopatek, díky čemuž vysílá stálý proud vzduchu a nemusíte se bát nechat ho zapnutý v pokoji s dítětem. K doptání u autorizovaných dealerů Dyson.

Muzika na kolo

MP3 přehrávačů je sice na trhu spousta, ale málokterý toho umí tolik jako Soap. Je určen speciálně pro cyklisty, váží pouhých 30 g a v úchytném systému na řídítka navíc skrývá svítilnu a 20W reparačky. V příslušenství najdete kromě sluchátek i slušivého kulicha se zabudovaným stereosystémem. Baterie vydrží 8 hodin a celý přístroj lze díky Bluetoothu používat i bezdrátově. K dostání na <http://www.playsoap.co.kr>.

Binární časomíra

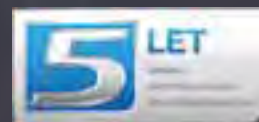
Ručičkám i digitálním číslicům odzvonilo, čas dnes tiká v rytmu jedniček a nul. Při pohledu na binární hodinky nebudete na první pohled vůbec chápat, kolik hodinky ukazují, ale prý si na dvojkový systém rychle zvykne skoro každý a odečítání času se stane záležitostí zběžného mrknutí. Koneckonců je nosí i světový rekordman na 100 metrů Usain Bolt. A tomu určitě na rychlosti záleží. K dostání v hodinářstvích a na internetu.

 HYUNDAI

HYUNDAI *ix35*

od 409 900 Kč vč DPH

 HYUNDAI

www.autopalace-hyundai.cz

Kombinovaná spotřeba 5,5-8,2l/100 km, emise CO₂ 177-195 g/km.

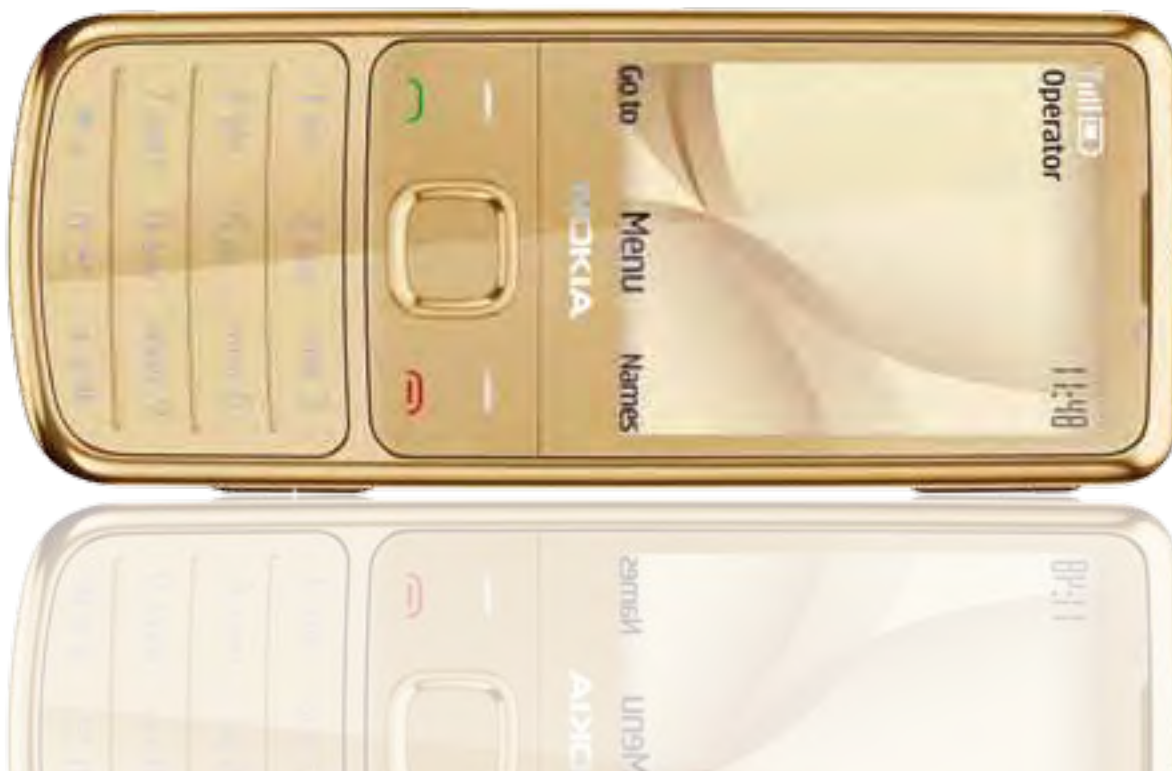

AUTO PALACE Butovice
Bucharova 16
155 00 Praha 5
tel.: 251 025 120-4

AUTO PALACE Spořilov
Na Chodovci 2457/1
141 00 Praha 4
tel.: 296 574 372-373, 380

AUTO PALACE Vysočany
Kolbenova 15
190 00 Praha 9
tel.: 283 019 551-2

AUTO PALACE Brno
Řípská 22
627 00 Brno-Slatina
tel.: 515 808 141

NOKIA 6700 CLASSIC GOLD EDITION

Zlatý šperk

U operátora T-Mobile si nyní můžete pořídit Nokii 6700 classic ve speciální zlaté edici. Tento tenký telefon s velmi dobrou výbavou si vás získá ocelovými kryty pozlacenými 18karátovým zlatem.

Nokia 6700 classic Gold Edition se tak může směle zařadit po bok luxusních modelů finského výrobce z řady 8800 Arte. Oproti nim je ale podstatně levnější. Telefon nabízí klasickou konstrukci s tělem s příjemnými rozměry, které je celé pozlaceno. Ocelové kryty zaručují vynikající pevnost telefonu, ale mírně zvyšují jeho hmotnost. Kapsu u košile vám ovšem nová Nokia rozhodně neutrhne. Na zlatých krytech se velmi snadno zanechávají otisky prstů. Nešetrným zacházením je lze také snadno poškrábat. K novince proto rovnou dostanete stylové pouzdro z pravé bílé kůže a zápečtní poutko ze stejného materiálu.

Stačí poklepat

Na pravém boku telefonu naleznete dvojtlačítko pro ovládání hlasitosti a spoušť fotoaparátu. Spodní stranu obsadila kulatá zdířka pro připojení nabíječky a konektor microUSB, do kterého se zapojují i dodávaná sluchátka s dálkovým ovladačem na kabelu. Displej telefonu o úhlopříčce 2,2 palce nabízí klasické rozlišení QVGA a zobrazí až 16 milionů barev. Úroveň jeho podsvícení reguluje senzor okolního osvětlení, takže vše bez problémů přečtete i na přímém slunci. Pod displejem naleznete plochou klávesnici, jejíž tlačítka jsou vyleptána v tenkém ocelovém plíšku. V horizon-

tálním směru jsou klávesy rozlišeny gumovými lištami. Na klávesnici se tak dobře píše. Musíte si pouze zvyknout na větší tuhost tlačítek.

Nokia 6700 classic Gold Edition vás překvapí nejen svým vzhledem, ale i výbavou. Disponuje uživatelským rozhraním Series 40, které je běžné pro všechny telefony bez operačního systému od tohoto výrobce. Jeho vývoj již ušel pořádný kus cesty, takže jsou všechny funkce velmi dobře vyladěny. Telefonní seznam pojme 1000 kontaktů. Ke každému si můžete uložit velké množství informací včetně poštovní

adresy a data narozenin. Zprávy se píší v jednotném editoru, který nabízí snadné přidávání multimediálního obsahu. Využít můžete i slovník T9, který před odesláním odstraní českou diakritiku, abyste nepřišli o plnou délku zprávy.

Organizační funkce jsou tradičně velmi propracované. Nadcházející události se mohou zobrazovat přímo na pohotovostním displeji. Samozřejmostí je také bezproblémová synchronizace kompletního obsahu telefonu s počítačem. Zajímavou funkcí je ořezový senzor. Pouhým poklepáním na displej utišíte budík, ztlumíte vyzvánění přichozího hovoru nebo zobrazíte velké analogové hodiny.

Nokia 6700 classic vás nezklame ani jako centrum multimediální zábavy. Zadní straně dominuje objektiv 5megapixelového fotoaparátu s automatickým zaostřováním, kterému za horších světelných podmínek pomáhá vysoce svítivá dioda. S výsledky fotoaparátu budete jistě spokojeni, nezklame vás ani možnost natáčení videa ve VGA rozlišení. Pořízené snímky i videa lze přímo sdílet díky Java aplikacím Share on Ovi a Flickr.

Luxusní zvenku i zevnitř

Vnitřní paměť o velikosti 170 MB lze snadno rozšířit díky slotu pro paměťové karty microSDHC. Přímou v krabici naleznete kartu o velikosti 8 GB, která poskytne dostatek místa nejen pro fotografie a videa, ale i pro hudební soubory ve formátu MP3. Hudební přehrávač dokáže ve spojení s dodávanými kvalitními sluchátky uspokojit i náročnější posluchače. Díky 3,5mm jacku

na dálkovém ovladači navíc sluchátka snadno vyměníte za jiná. Hudební funkce doplňuje integrované FM rádio s RDS. Nokia 6700 classic zastane i funkci navigace. Obsahuje totiž GPS čip a předinstalovanou aplikaci Nokia Maps. Na paměťové kartě se již nachází mapa střední Evropy, ostatní státy si zdarma stáhnete z internetu přes počítač s aplikací Nokia Map Loader. Jelikož Nokia zatím pro tento telefon neuvolnila navigaci zdarma, je pro její využití potřeba platná licence. Pro vyzkoušení navigačních funkcí máte měsíční licenci zdarma.

Internetový prohlížeč si poradí i s běžnými webovými stránkami. O přísun dat se postarají

technologie GPRS, EDGE i podpora sítí třetí generace včetně moderní vysokorychlostní nadstavby HSDPA. Bezdrátové připojení k počítači zajistí technologie Bluetooth. Nokia 6700 classic ve zlaté edici patří mezi nezměnitelné telefony, se kterými vždy vzbudíte pozornost. Zlaté kryty jsou navíc doplněny speciálními tapetami, tématy a vyzváněcími melodiemi, které ještě zvýrazní neotřetost tohoto telefonu. Za styl se ovšem platí. Cena zlaté verze je oproti běžnému provedení téměř dvojnásobná.

TEXT: ING. JAN HORALÍK
REDAKTOR MOBILMANIA.CZ A ČASOPISU MOBILITY

PLUSY

luxusní vzhled
 stylové příslušenství
 kvalitní funkční výbava

MINUSY

náchylnost krytů na otisky prstů a poškrábání
 placená hlasová navigace

Technické parametry

Rozměry a hmotnost:	110 x 45 x 11 mm, 117 g
Sítě a datové přenosy:	GSM/GPRS, EDGE, UMTS, HSDPA, HSUPA
Paměť:	vnitřní paměť 170 MB, slot pro paměťovou kartu microSDHC, 8GB karta v balení
Displej:	aktivní TFT, rozlišení 240 x 320 bodů, úhlopříčka 2,2", 16 mil. barev
Fotoaparát:	rozlišení 5 Mpix, automatické zaostřování, digitální zoom, diodový blesk, natáčení VGA videa
Konektivita:	Bluetooth 2.1 s A2DP, microUSB
Multimédia:	přehrávač hudby a videa, FM rádio s RDS, podpora Javy
Kancelář:	adresář, organizér, e-mail, synchronizace s PC, internetový prohlížeč, GPS navigace s aplikací Nokia Maps, ořezový senzor

Okna v mobilu

Zarytí PCčkáři určitě ocenili, že Microsoft konečně vyrukoval na trh s plnohodnotnou odpovědí na iPhone. Telefony nové generace Windows Phone 7 mají plně dotykové ovládání, integrovaný multimediální přehrávač a samozřejmě přístup na internet. Informace v autorizovaných prodejnách Microsoft.

iOvladač

Mezi nejnovější vychytávky, které si můžete pořídit ke svému iPhone, přibyl nástavec RedEye, díky kterému se z telefonu stane univerzální ovladač televize, DVD a vůbec všeho, co se dá dálkově ovládat. K máni ve dvou verzích: mini za 49 a plné za 188 dolarů.

Čárky navíc

Určitě znáte situaci, kdy běháte s telefonem po místnosti, lezete na židle a vykláníte se z oken, abyste ulovili čárku signálu navíc. Pokud máte v práci nebo doma slabý signál, zkuste si pořídit vlastní mobilní vysílač. Anténka vysílače je napájena z USB portu a v okruhu pěti metrů zesílí mobilní signál o dvě až tři „čárky“. Pořídíte ji za 90 dolarů na Amazon.com.

Milionový iPhone

Nejdražší iPhone stojí skoro 60 milionů korun a namísto potvrzovacího tlačítka má sedmikarátový diamant. Pokud byste si přáli něco levnějšího, firma Goldstriker má v nabídce velmi vkusný platinový model za pouhých 700 tisíc. www.luxuo.com

Nulová nabíječka

Možná už jste slyšeli, že vaše nabíječka zapojená do zásuvky odebírá elektřinu, i když do ní nemáte zrovna vložený telefon. Podle průzkumů telefonické společnosti AT&T se takto na celém světě ročně promrhá energie, která by vystačila 24 000 domácnostem. Jejich nabíječka AT&T Zero tento nepříjemný fenomén odbourává. Kromě toho je společnost jedním z hlavních iniciátorů kampaně za vytvoření univerzálního konektoru, který by byl společný pro všechny mobilní telefony na světě, což není vůbec špatný nápad.

BARTITSU

Bojové umění džentlmenů

Téměř zapomenuté bojové umění britských džentlmenů slaví svůj podivuhodný návrat díky novému hollywoodskému trháku Guye Ritchieho Sherlock Holmes. Ve světě Facebooku a nadzvukových letadel tak každým dnem přibývá desítka zájemců o to naučit se bránit nepříteli jen za pomoci luxusní vycházkové hole a klobouku.

POHNI

„Moriarty a já jsme se potáceli na samém okraji útesu. Měl jsem nějaké znalosti bartitsu, druhu japonského zápasnického umění, které se mi již v minulosti několikrát velmi dobře hodily, a rozhodl jsem se je využít i nyní. Vyklouzl jsem z jeho dábelského sevření během sekundy a on, se strašlivým křikem, snažil se kolem sebe několik následujících sekund kopat a máchat rukama ve vzduchu. Sevřel jsem pevněji rukojeť své špacírky. A on neudržel balanc a spadl dolů...“

(A. C. Doyle: Sherlock Holmes: Dobrodružství prázdného domu)

Bezesporu nejpoblábnější postava britské literatury konce 19. století Sherlock Holmes proslul omračujícím intelektem a potřebou

Duchovním otcem bartitsu se na konci 19. století stal britský inženýr Edward Barton-Wright. Ten zkombinoval několik bojových umění (především jiu-jitsu a džódó), která pochytily během doby, kdy v Japonsku pomáhal stavět železnice, a aplikoval je do tradičních britských disciplín šermu a boxu. Po svém návratu na ostrovy v roce 1899 založil v Londýně vůbec první školu bojových umění, která začala britské džentlmeny učit bartitsu – bojové metodě, jak se ubránit bandě lapků za pomoci luxusní vycházkové hole, buřinky či šály od Burberryho. A zřejmě tak se bartitsu naučil i tak zarytý Londýňan, jakým byl Sherlock Holmes, jenž je využil při řešení téměř každého svého případu.

v polovině 19. století byla totiž na britských ostrovech k vlastnictví takové špacírky třeba licence, neboť vycházkové hole byly v té době považovány za zbraň. Na své škole, jejíž oficiální název zněl „Bartitsu School of Arms and Physical Culture“ proto Barton-Wright inicioval systém výuky, podle kterého museli studenti nejprve absolvovat privátní tréninky, na kterých se jim vštěpovaly morální zásady bartitsu: tedy zásady obranné, nikoliv útočné metody. Teprve poté (zhruba o jeden rok později) byli adeпти rozřazováni do skupin a tříd, kde pokračovali v učení všichni společně. Je evidentní, že některá z těchto cvičení byla i pro tehdejšího guru bartitsu subjektivně tak nebezpečná, že nechtěl riskovat případná zranění svých žáků jen kvůli tomu, že dosud

Snímek Sherlock Holmes v hlavní roli s Robertem Downeym Jr. a Judem Lawem vynesl bojové umění bartitsu opět na výsluní

neustálé stimulace. Aby ji uspokojil, zaměstnával své tělo a mysl nejrůznějšími aktivitami – od šermu přes box, hraní na housle a bojové umění až po užívání opiátů. Ačkoliv tento slavný detektiv oplýval vynikajícími dedukčními schopnostmi a bystrým logickým úsudkem, ke konci mnoha svých případů se dostal právě jen díky schopnosti fyzicky ubránit sebe sama v okamžiku, kdy „lítaly třísky“. Ovládal totiž techniku britské boxerské školy, šermoval, a především znal bartitsu, bojové umění anglických džentlmenů s japonskými kořeny.

Boj se špacírkami i dámskými slunečníky

Sám zakladatel bartitsu, Edward Barton-Wright, hovořil o svém dítěti jako o „obraně metodě džentlmenů, stavících se na odpor surovcům z ulice“. Věřil, že jeho bojové umění nalezne své místo přibližně mezi Canne de Combat (boj s holemi po francouzsku) a boxem. Právě termín obranná metoda se především v počátcích nelíbila některým kritikům bartitsu, kteří tomuto druhu boje vyčítali využívání vycházkových holí a špacírek. Ještě

neovládali jednotlivé figury sebeobrany v plné rychlosti či v přímém kontaktu se spolužákem. Nutno podotknout, že především v počátcích měla škola mezi Londýňany obrovskou oblibu, do kurzů se totiž nehlásili pouze muži, ale k velkému překvapení všech i ženy, které ke chvatům bartitsu používaly namísto špacírek své slunečníky, a učily se tak sebeobraně proti londýnským zlodějům a dalším kriminálním živlům. I přes obrovskou dávku entuziazmu se však Barton-Wright ukázal jako mizerný promotér. Jeho školu bartitsu

postupně navštěvovalo čím dál méně žáků, sám zakladatel se rozhádal se svým hlavním japonským instruktorem Yukio Tanim, a tak se nakonec dveře školy v roce 1903 zavřely naposledy.

Šifra mistra Doylea

Bartitsu by s největší pravděpodobností skončilo na smetišti dějin, kdyby nebylo Sira Arthura Conana Doylea a jedné z jeho povídek o slavném londýnském detektivovi, který k smrti rád šermuje, dábelky hraje na housle a po večerech šňupe kokain, aby se mu v následném rauši zjevovalo rozuzlení právě řešených případů. V „Dobrodružství prázdného domu“ postavil Doyle Sherlocka Holmese tvář v tvář jeho Nemesis: nad zločinným profesorem Moriartym zvítězil na útesu Reichenbašských vodopádů ve Švýcarsku právě jen díky chvatu s vycházkovou holí a „umění baritsu, které se mi již v minulosti několikrát hodilo.“ Toto umění však nikdy nepřekročilo stránky oné povídky. Doyle totiž bartitsu překlátil na baritsu. Dnes se již těžko dozvíme, jestli onu chybu skutečně spáchal autor Sherlocka Holmese, nebo tiskárna. Pravda je taková, že do 20. století vstoupilo toto umění s pozměněným názvem. Teprve v roce 1980 se v jedné ze svých prací zmínil německý psycholog a filozof Erich Fromm, že s názvem bojového umění v knize zřejmě nebude něco v pořádku. O deset let později skupina amerických vědců definitivně potvrdila, jaké bojové umění to vlastně Sherlock Holmes ovládal.

Robert Downey Jr. a Holmes 007

A byl to právě nejnovější remake slavného příběhu o detektivovi, který bartitsu znovu oprášil a po celém světě vyvolal vlnu zájmu o ně. Režisér a nyní již i exmanžel popové divy Madonny Guy Ritchie totiž na bojovém umění Sherlocka Holmese postavil celý film. Není se ani příliš čemu divit: Ritchie vlastní černý pás v judu i karate. Pro ztvárnění svého Holmese, vášnivého pěštního zápasníka a mistra bartitsu, si navíc vybral Roberta Downeyho Jr., herce, který se sám již léta věnuje čínskému boxu Wing Chun. Aby metodu bartitsu pochopil, svěřil se Downey do péče Richarda Ryana, jednoho z členů britské Společnosti bartitsu, který nakonec pro Ritchieho film vymyslel choreografii veškerých bojových scén. „Když jsem přišel za Guyem, aby mi vysvětlil, o co vlastně v bartitsu jde, řekl, že se budeme mlátit vycházkovými holemi. Nakonec jsem díky Richardovi Ryanovi pochopil, že přesná pravidla doopravdy vlastně nezná nikdo, což vám dává poměrně dost prostoru pro improvizaci,“ prohlásil Downey Jr. v souvis-

losti s bartitsu pro časopis Premiere. „Je to taková britská variace na japonské pouliční šarvátky. Cílem je zničit protivníka za pomoci vycházkové hole, buřinky nebo holých rukou. Přípustné je vše,“ popsal zase svůj pohled na bartitsu Guy Ritchie. On sám od začátku avizoval, že svým filmem hodlá zabít zažitou představu o uhlazeném detektivovi a veřejnosti naservírovat spíše „Holmese 007“. Nutno podotknout, že mezi skalními fanoušky knižní předlohy se pravděpodobně ještě nyní, téměř půl roku po premiéře, diskutuje o tom, zda pamětní deska Sira Arthura Conana Doylea nepadne ze svého podstavce a nerozlomí se na poloviny.

Bartitsu k máni

Lidé, kteří se o bartitsu zajímají, se od roku 2006 sdužují na internetu. Několik tisíc fandů je registrováno na oficiálních stránkách www.bartitsu.org, které kromě potřebné historie a teorie výkladu bartitsu nebo diskusních fór nabízejí zájemcům i členství v kmenových buňkách především v Severní Americe, Austrálii a Evropě, konkrétně pak ve Velké Británii, Itálii, Německu, Izraeli a Rusku. Mezi největší guru a propagátory bartitsu patří především bývalý profesionální wrestler Tony Wolf, který byl hlavním choreo-

grafem veškerých bojových scén ve výpravné filmové trilogii Petera Jacksona Pán prstenů, dále jeden ze zakladatelů Britské federace historického šermu Mark Donnelly nebo zakladatel valné většiny evropských klubů bartitsu Ran Braun. Právě Braun letos v únoru natočil dokument s názvem Bartitsu: Ztracené bojové umění Sherlocka Holmese, na kterém se spolupodíleli i studenti pražské Prague Film School. Po celém světě se také pravidelně konají semináře bartitsu určené zájemcům z okruhu široké veřejnosti. K navštívení takového semináře potřebujete pouze pohodlné oblečení, vhodnou obuv pro bojové sporty (většinou to bývají klasické

Vybrané kontakty a webové stránky bartitsu

Centrální odkaz: www.bartitsu.org.

Bartitsu club Italy: www.bartitsu.it – aktivní klub s pobočkami v Římě, Como, Brescii a Savoně. Klub pořádá pravidelné semináře a tréninkové lekce.

Bartitsu club Russia: www.bartitsu.narod.ru – klub pořádá pravidelné semináře bartitsu v Petrohradské škole dobového šermu Misheven Fencing School.

The Linacre School of Defence: www.sirwilliamhope.org – škola sebeobrany prostřednictvím bojových umění 18. a 19. stol. se sídlem v britském Oxfordu. Nabízí široké spektrum hodin bartitsu a dalších dobových bojových metod.

The Black Boar Swordsmanship School: <http://www.blackboarswordsmanship.co.uk> – škola se sídlem ve Skotsku provozuje kromě lekcí tradičního šermu také pravidelné kurzy bartitsu.

baletní piškoty) a vycházkovou hůl s ohnutou rukojetí (turistická, nejlépe z ratanu). Pokud ji nemáte, pořadatelé semináře většinou půjčují rovné ratanové hole za poplatek kolem deseti dolarů. Přinést si samozřejmě můžete i ochrannou masku na obličej, boxerské rukavice či kimono. Tyto věci se vám budou hodit, ale vyžadovat je po vás nikdo nebude. K tomu, abyste nepropásli ten „svůj“ seminář, stačí pravidelně sledovat centrální webové stránky www.bartitsu.org.

TEXT: ZUZANA PITROVÁ, FOTO: ARCHIV

TAK BLÍZKO

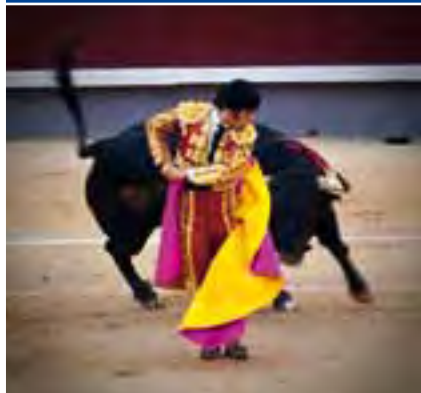

MADRID

Město beze spánku

Široké bulváry, secesní paláce a překrásné zahrady, stejně jako supermoderní administrativní centra. Divoké zábavní čtvrti s prastarými bary, které za noci rozechvívá vášnivé flamenco, i módní kluby otřásající se taneční elektronikou či rockem – na to vše a mnohem víc láká španělská metropole Madrid. Jediné, co vám nenabídne, je dostatek spánku, protože sama nikdy nespí.

Korida a flamenco – největší turistická lákadla Madridu

Madridská kapela El Bicho jedinečným způsobem fúzuje tradiční flamenco s rockem, jazzem a dalšími žánry

Madrid je rájem milovníků kvalitní značkové obuvi

Ostatně když se s vámi místní domluví na večeři, nepočítejte s tím, že se začne jíst dříve než kolem deváté. Totéž platí i o nočních klubech, které se k životu probouzejí až s blížící se půlnocí. Připravte se tedy na to, že si z Madridu odvezete kromě zážitků také spánkový deficit. Pro usnadnění orientace ve městě doporučujeme zakoupit například průvodce z řady prestižního magazínu Wallpaper City Guide (u nás seženete na www.kosmas.cz za 161 Kč), kde najdete tipy na ta nejužvatnější místa, ubytování, restaurace a vše, co byste v Madridu neměli minout, za prozkoumání stojí také web www.timeout.com/madrid/. Hovoříte-li španělsky, rozhodně si kupte magazín Guia del Ocio (obdoba legendárního londýnského Time Out či našeho Houseru), kde najdete aktuální kulturní program, tipy na restaurace, bary a řadu dalších užitečných informací.

Metrem i busem, snadno a rychle

Nový supermoderní letištní terminál T4 letiště Barajas z roku 2006 tvoří pomyslný most mezi třemi kontinenty – Evropou, Afrikou a Amerikou (zejména Jižní). S dopravou do centra si nedělejte starosti. Taxíkem je to necelých 13 kilometrů (cca 25 eur) a za pouhých dvanáct minut a 3 eura vás do něj svezde zdejší metro, které nabízí cestujícím celých třináct linek a po rekonstrukci a rozšíření patří k nejmodernějším na světě. Madridané sice nemají tramvaje, ale jejich autobusy jezdí na 181 linkách.

Pokoj s vyhlídkou

Pokud pojedete za tmy, přímo na cestě z letiště do centra vás upoutá duhově nasvícený pětihvězdičkový hotel Puerta de América. Každé z jeho pater je originál. Jedno připomíná polární pustiny, kde je vše včetně zařízení pokoje obalené sněhem, na patře obloženém

blyštivým plechem si zase budete připadat jako v kosmické lodi. Jásavá barevná patra pro milovníky avantgardy střídají noblesní a umírněné dekorace, čisté linky a minimalistická strohost. Asi nejnovějším hitem v luxusním ubytování je ale Eurostars Madrid Tower Hotel (www.eurostarsmadridtower.com) umístěný do CTBA (Cuatro Torres Business Area). Čtyři nové mrakodrapy se tyčí nad Madridem teprve poslední dva roky a z pokojů umístěných do jedné z věží budete mít celý Madrid skutečně jako na dlani. Pro návštěvníky, kteří necestují za obchodem, však budou asi atraktivnější historické hotely v centru města. Například secesní Westin Palace (www.westinpalacemadrid.com) či Emperador. Posledně jmenovaný je vyhlášený svým stylovým barem a bazénem na střeše, který je za poplatek přístupný i veřejnosti. Sledovat odsud proslulý madridský západ slunce, při němž se město halí do purpurového

Ochutnat tradiční vermut je nutnost

Muzeum moderního umění CaixaForum a jeho unikátní vertikální zahrada

Fotbalový chrám: Stadion Santiago Bernabeu

Unikátní egyptský chrám Templo de Debod

Lahodné sušenky mantecados vyrobené ze spousty másla, mandlí a cukru

oparu, je naprosto nepřekonatelný zážitek. Krásnou terasou a dobrou pověstí se může pochlubit i další 4hvězdičkový Best Hotel Atlántico (www.hotelatlantico.es). Pro duše veskrze moderní doporučujeme kterýkoli z hotelů sítě Room Mate Hotels (www.room-matehotels.com), jež má v centru Madridu čtyři krásné designové boutique hotely Laura, Alicia, Oscar a Mario, které kromě neotřelého prostředí a skvělých lokací nabízejí také příznivé ceny.

Ve stínu galerií

A ačkoli architektonické památky nepatří k největším lákadlům Madridu, rozhodně byste si neměli nechat ujít procházku starým městem, kde na vás čeká okouzující mix secese, odrážející orientální vlivy mísící se s moderní architekturou i středověkými památkami. Začněte třeba na náměstí Plaza Mayor s jezdeckou sochou Filipa III. V minulosti zde bylo centrum

konání býčích zápasů, veřejných poprav a různých zábav a veselí. V současnosti lze nalézt ve stínu podloubí obchůdky se suvenýry a tradiční restaurace s místními specialitami a řadu pouličních umělců včetně tanečnic flamenco. Zážitek je také procházka starým městem, místními nazývaný Ryzí Madrid. Není třeba průvodce; abyste nasáli atmosféru, stačí se jen toulat, dívat a ochutnávat.

Co však v Madridu láká nejvíce umění chtivých návštěvníků, jsou zdejší světově proslulé galerie. Za pouhých 15 eur koupíte vstupenku, která platí do všech tří nejvýznamnějších ve městě, jimiž jsou Prado, Reina Sofía a Thyssen-Bornemisza. Prado vlastní jednu z nejlepších sbírek evropského umění od dvanáctého po devatenácté století na světě, jejímž základem je dřívější španělská královská sbírka. Najdete zde originály Diega Velázqueze

a Francisca Goyi, stejně jako tvorbu El Greca, Murilla či Ribery. V muzeu Reina Sofía najdete sbírku moderního umění, jejíž chloubou jsou originály Pabla Picassa včetně slavné Guerniky, díla Salvatora Dalího či Joana Miró. Sbírkám muzea Thyssen-Bornemisza zase vévodí olejomalby mistrů jako El Greco, Velázquez, Dürer, Rembrandt, Watteau, Canaletto, Caravaggio, Hals, Memling nebo Goya. Toto muzeum bude vyhovovat těm návštěvníkům, kteří si nepotrpí na davy. Těm se naopak ve světoznámém Pradu bohužel nevyhnete. V blízkosti galerie Prado najdete také botanickou zahradu, která je do slova oázou pro znaveného turistu. V daleké kavárně El Botánico servírují skvělé snídaně a vynikající horkou čokoládu.

Procházka v zahradách

Po náročném prohlídce památek navštivte park Retiro, který najdete přímo v centru města.

Designový klenot –
módní restaurant
Negro de Anglona

Secesní hotel
Westin Palace

Sřešní bazén a bar stylového hotelu
Emperador je za poplatek přístupný
veřejnosti

Nádherná jezírka s černými labutěmi, secesní a klasicistní pavilony a bujná vegetace doslova svádějí k procházkám v podstatě v kterémkoli ročním období. Zajedte si také do kopcovitého Parque del Oeste v blízkosti Plaza de España. Můžete se vyvézt blízko lanovkou zvanou teleférico na vrch Casa de Campo, odkud je fantastický výhled na královský palác, který byl vůbec první památkou zařazenou na seznam UNESCO. Obdivovat odsud můžete také unikátní egyptský chrám Templo de Debod. A pokud je zrovna květen či červen, vyplatí se zastavit se cestou zpět v překrásné růžové zahradě. Na úpatí kopce najdete rušnou ulici Paseo de Pintor Rosales, na níž je řada krásných kaváren s terasami. Doporučujeme Café Bruin, kde můžete ochutnat nejen tu nejlepší zmrzlinu ve městě, ale také nějaký ten sýr a olivy.

Gurmánův ráj

Než začnete vychutnávat španělskou kuchyni – což je mimochodem velmi zevšeobecňující souhrnný název pro cizince, jelikož každý z regionů je velmi specifický – rozhodně musíte

začít s vermutem. Vyrábí se ze směsi vína, bylinek a ovoce a ten domácí (tedy nejlepší) se obvykle servíruje před velkým nedělním obědem. Ve vermut-barech se však navečer popíjí s dobrůtkami z tapas baru (studené i teplé delikatesy, povětšinou jednohubky). Mezi nejlepší podniky patří Bodegas Ricla a La Taberna de Corps. Výborný je také hlučný Bar El 2 De či tradiční Casa Antonio. Další delikatesou je španělská sušená šunka, jejíž milovníci si určitě nenechají ujít návštěvu známého řeznictví Museo del Jamón (www.museodeljamon.es), kde můžete ochutnat snad všechny její druhy. Za šunkou a dalšími delikatesami se vyplatí vydat na neznámější trh El Rastro. Více než 80 značek oliv a olivových olejů seženete v obchodě Patrimonio Comunal Olivarero (Calle Mejía Lequerica 1) a nejlepší výběr sýrů španělských i importovaných mají v La Boulette ve čtvrti Salamanca. Nutnou ochutnávkou jsou „vánoční“ sušenky mantecados, vyrobené ze spousty másla, mandlí a cukru. Ty nejlepší dělají jeptišky z kláštera Convento de las Carboneras, kde je prodávají přes mříž, jelikož

klášter je veřejnosti uzavřený. Rozhodně je přivezte ochutnat domů rodině, ale pozor, jsou návykové! Další skvělé sladkosti najdete v historické cukrárně Antigua Pastilería del Pozo. Za španělskými víny vás můžeme poslat do vinotéky Bodegas Santa Cecilia, kde mají velmi často ochutnávký. Veliký výběr kvalitních vín v širokém cenovém rozpětí najdete také v obchodě Lavinia (www.lavinia.es), který je prý největší vinotékou v Evropě.

Stylové stolování

Restauraci je v Madridu bezmála čtyřicet tisíc. Jedním z momentálně nejmódnějších podniků je restaurant Negro de Anglona. Zdejší menu se zakládá na fúzi španělské středomořské kuchyně a orientálních vlivů. Populární Loft 39 (www.restauranteloft39.com) je tak trochu snobská záležitost, ale jejich krém z uzených brambor a krvavý steak z křehkého tuňáka rozehřejí srdce každého gurmána. Na šťavnatou kotletu z nefalšovaného španělského býka spojenou s opravdovým adrenalinem můžete zajít do restaurace El Asador de la Esquina. Ta se nalézá

Palacio de Comunicaciones, tedy madridská hlavní pošta, jedna z nejmonumentálnějších staveb ve městě.

Malebné uličky starého Madridu působí dojem, jako by se uprostřed metropole zastavil čas

Náměstí Plaza de Oriente s budovou Královského divadla – Teatro Real

v horním patře stadionu Santiago Bernabeu, kde můžete sledovat naživo zápas Realu Madrid a na plazmové televizi umístěné vedle svého stolu pozorovat, jak šéfkuchař na otevřeném ohni připravuje vaši večeři. Za tradiční kuchyní se vydejte do historických restaurací v centru, jako je například vůbec nejstarší restaurace na světě El Sobrino de Botín, kam chodíval na večeře už Ernest Hemingway. Atmosféru starých časů můžete společně s vynikajícím jídlem okusit také v La Bola Taberna, kterou vede jedna a tatáž rodina již od počátku 19. století.

V rytmu flamenca

Největší španělskou hudební atrakcí je bezesporu flamenco, a ačkoli jsou jeho milovníci ohledně madridské scény poněkud skeptičtí, i zde najdete místa (nejčastěji restauraci s pódium zvanou tabla), kde uvidíte ty největší hvězdy. Připravte se však na pobyt v baru dlouho přes půlnoc, teprve pak se totiž hudebníci i tanečníci dostávají do té správné ráže. Mezi nejvyhlášenější patří Casa Patas (www.casapatas.com), Corral de la Pacheca (www.corraldelapacheca.com)

či mezi mladými populární Cardamomo (www.cardamomo.es). V trochu bohémském podniku El Juglar vystupují každou neděli studenti nedaleké školy flamenca. Zázitkem je také Festival de Flamenco Caja Madrid, který probíhá vždy v únoru a v květnu, do ulic vyhání tanečníky zase festival Fiesta de San Isidro. A pokud si chcete přibalit na památku nějaké současné CD, poohlédněte se po Ojos de Brujo či excentrických El Bicho, kteří hrají moderní flamenco a mixují tento tradiční styl s elektronikou, jazzem, latinou a rockem. Nemluvě o tom, že když bude během vašeho pobytu některá z těchto kapel právě vystupovat živě, stojí za to utráct za lístky.

Nákupní horečka

Kromě již zmiňovaných delikates doporučujeme v Madridu vyrazit i na nákupy oblečení a obuvi. Především v obuvi jsou totiž Španělé mistři. Pozornost věnujte obchodům značek Loewe, Ferrutz a Camper a návštěvu historického obchůdku s dámskými sandály Antigua Casa Crespo, které najdete ve čtvrti Salamanca. Outlety řady prestižních značek se shlukují kolem

ulice Augusto Figueroa v proslulé čtvrti Chueca, která je domovem gayů a lesbiček, ale zároveň městem mladých. Přes den zde najdete plno krámků a kavárniček, ve kterých se můžete dle libosti ztráct a zase nalézat, a pokud se zdržíte do setmění, můžete zde protančit celou noc. Ostatně jen v Chuece by se dal vysedáváním v uličkách u kávy nebo zmrzliny strávit klidně celý týden. Je to totiž naprosto ideální místo, kde se dá nasát ta pravá španělská atmosféra.

Fotbalový chrám

A nakonec, Madrid, to je také fotbal. Fotbal vládne městu, a ať už si Real vede v lize, jak chce, Madridané svůj klub milují a nedají na něj dopustit. Stadion Santiago Bernabeu je fotbalovým chrámem se vším všudy a navštívit jediný zápas patří pro milovníky sportu k okamžikům, na které se nezapomíná. A zdají-li se vám zápasy fotbalistů málo krvavé, zamiřte do arény Las Ventas, kde se střídají toreadoři a rockové hvězdy.

TEXT: RICHARD KLÍČNÍK, JANA KOBESOVÁ

FOTO: PROFIMEDIA A ARCHIV

SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

Pohádka tisíce a jedné noci

Spojené arabské emiráty (SAE) se můžou pochlubit hned několika „nej“. Například jsou jednou z nejvyhledávanějších turistických destinací. Je to také jedna z nejbezpečnějších, nejrychleji se rozrůstajících a nejkosmopolitnějších zemí světa. Skládá se ze sedmi emirátů, nejbohatší a největší z nich je Abú Dhabí.

TAK DALEKO

Přeplněné pláže nehledejte

Dovolená v Emirátech je něco úplně jiného, než na co jste byli doposud zvyklí. Jsou mekou arabského luxusu, a v porovnání s nimi je Evropa chudou příbuznou. I přesto to v SAE pro turisty není drahé. V jedné zemi tu najdete obrovské mrakodrapy, umělé zelené ostrovy uprostřed pouště a nejluxusnější hotely světa. Na zvědavého turistu tu ale dýchne i atmosféra tradičního způsobu arabského života spolu s kouzelnými trhy plnými voňavého koření a zlata. Chcete Emiráty procestovat autem? Žádný problém, benzin tu stojí pouhých 6 Kč/litr. Jestliže máte už dost přeplněných pláží v Chorvatsku, vydejte se tentokrát do Spojených arabských emirátů. Určitě neprohloupíte.

Abú Dhabí – zelená oáza

Tvoří skoro 90 procent celkové rozlohy Spojených arabských emirátů, a to včetně 200 os-

trovů. V tomto emirátu leží hlavní město celých SAE, nesoucí stejné jméno jako celý emirát – Abú Dhabí. Město je sídlem vlády, všech ambasád a celkově centrem obchodního života SAE. Vláda vkládá do Abú Dhabí neuvěřitelné peníze, a je to vidět na každém kroku. I když je okolí města a vlastně celý emirát pouze neko- nečnou pouští, v hlavním městě SAE jsou díky investicím vlády nádherné zelené parky a zahrady. Město se chlubí kolosálními moderními mešitami, uměleckými muzei, širokými bulváry a empírovými paláci. Sídlí tady spousta velkých ropných firem. V Abú Dhabí si ale přijdou na své i milovníci starobylé architektury a minulosti. Pokud mezi ně patříte, rozhodně doporučujeme navštívit například starý palác al-Husn nebo nejstarší čtvrť zvanou Batin. Oblíbené jsou také místní tradiční trhy, tak- zvané súky, které najdete doslova na každém rohu. Až pocítíte únavu z celodenního výletu

po městě, zamiřte na promenádu a zároveň nejznámější ulici ve městě Corniche, kterou lemují nádherné zahrady. Přes ni se potom dostanete až k umělé vybudované ostrovu Lulu s lagunou a umělými plážemi s červeným pískem.

Tip na ubytování:

Qasr Al Sarab Desert Resort by Anantara
www.qasralsarab.anantara.com
cena apartmánů od 1000 do 9000 AED/noc.

Dubaj

Emirát krásných pláží s bílým jemným pískem a průzračně zelenomodrou barvou moře. Na každém rohu uvidíte luxus, krásu, bohatství a prestiž. Na pobřeží celého emirátu stojí ty nejpřepychovější hotely. Budovy, které tu uvidíte, jako by vyskočily rovnou ze sci-fi filmů. Tento emirát uspokojí i nejnáročnějšího turistu,

„Sheikh Zayed bin Sultan Al Nahyan“ – mešita s tímto krkolomným názvem leží v Abú Dhabí a je druhá největší na světě

Interiér pokoje hotelu
Qasr Al Sarab Desert Resort
by Anantara

Dubai Creek – poetický pohled na dubajský záliv

Hotel Burj Al Arab – nejluxusnější hotel světa leží na uměle vybudovaném ostrově

a to třeba podmořským hotelem nebo obřím zimním lyžařským areálem (i když v SAE nikdy nesněží). Stojí tu také nejvyšší hotel světa Burj Al Arab, který se jako jediný na světě může pochlubit sedmi hvězdičkami. V neposlední řadě se Dubaj pyšní i umělými palmovými ostrovy (jinak je všude okolo poušť). Město Dubaj je místem velkých kontrastů. Na jedné straně moderní přepych, který ostře kontrastuje se starou Dubají naplněnou romantikou, s jejími historickými uličkami s kořením a zlatem, vodními kanály a neopakovatelnou atmosférou. Dubaj se dělí na dvě části, které rozdělují mořský záliv Khor Dubai, nazývaný jednoduše Creek. Luxusní část Dubaje se jmenuje Bur Dubai a Jumeirah, starobylou část pak najdete pod názvem Deiru.

Burj Al Arab – symbol SAE – je nejluxusnější hotel světa vysoký 321 metrů a je zatím

nejvyšším hotelem na světě. Stojí na uměle vybudovaném ostrůvku, se kterým ho spojuje pouze úzký most. Jsou tři možnosti, jak se do hotelu můžete dostat. Buď vás sem přiveze luxusní rolls-royce, nebo můžete připlout po moři či, a to není vůbec nic neobvyklého, sem přiletíte vrtulníkem. Burj Al Arab je vskutku světovým unikátem. Sloupy, zábradlí, toalety nebo květináče – to vše je pokryto pravým zlatem nebo drahokamy. Atrium hotelu je rovněž nejvyšší na světě. Při jeho dokončení tu dokonce vznikl dešťový mrak, architekt proto atrium změnil, aby nad hotelem stále svítilo slunce. Všechny pokoje hotelu jsou mezonetové a ze všech je krásný výhled na moře a dubajské pláže. Interiér je přepychový, ale ne nevkusný. Nejlevnější apartmá přijde na 20 tisíc korun za jednu noc, nejdražší potom na více než půl milionu. Můžete ale také absolvovat exkurzi po hotelu. Ta stojí okolo 3 tisíc korun a zahrnuje

prohlídku hotelu se snídaní, obědem nebo odpoledním čajem.

Tip na ubytování:

Hotel Burj Al Arab
www.burj-al-arab.com

Sharjah

Pokud se vydáte do Sharjahu, ocitnete se v úplně jiném světě. Sharjah je jedním z nejprísrnějších emirátů. Ženy, a to ani turistky, by tady v žádném případě neměly nosit krátké sukně nebo trička na ramínka. Koledují si o pokutu, nebo si je rovnou odvezou do vězení. V tomto emirátu také platí přísný zákaz pití alkoholu, a to kdekoliv. Kromě hotelů tu nenajdete žádný bar nebo prodejnu s alkoholem. I přesto stojí za to se do Sharjahu podívat. Jeho výhodou je, že sousedí se všemi ostatními šesti emiráty, všude to tak budete mít kousek.

TAK DALEKO

Sharjah se pyšní nádhernými hotelovými plážemi s bílým pískem a neuvěřitelně čistým mořem. V roce 1998 dostalo město Sharjah od UNESCO ocenění hlavního města kultury arabského světa.

Tip na ubytování:

Marbella Resort

<http://www.marbellaresort.com>

ideální pro rodiny s dětmi, cena pokoje od 350 AED/noc.

Ajman

Nejmenší ze všech sedmi emirátů. Lidé se tu ještě nedávno živilí pouze rybolovem a obchodem. Dnes sem začínají jezdit i turisté a z rybářského přístavu se postupně stává moderní město. Šejkové z Ajmanu se snaží dohnat vyspělou Dubaj nebo Abú Dhabí, a proto do turistického rozvoje investují nemalé peníze. Ajman má velice krásné několikakilometrové bílé pláže. Místní dokonce tvrdí, že je tady nejlepší koupání ze všech emirátů. Máte-li ale rádi luxus a pohodlí, budete si muset ještě počkat. Ajman se v tomto směru zatím učí od svých sousedů.

Tip na ubytování:

Kempinski Hotel

www.kempinski.com

cena pokoje od 420 AED/noc.

Umm Al Quwain

Chcete-li poznat domorodý způsob života v SAE, vydejte se právě sem. Tady nenajdete žádné hotelové pláže, zřídkakdy potkáte turistu, panuje zde klid a pohoda. Tedy prozatím. I v tomto emirátu už totiž začínají vyrůstat luxusní hotely a tradiční arabský život jde stranou. Turisté sem ale zatím míří jen pozvolna. Jednu „moderní“ atrakci tu však mají – vodní park Dreamland. Údajně největší zábavní park na Středním východě stojí u hlavní silnice, která vede všemi sedmi emiráty, neměli byste ho proto minout.

Tip na ubytování:

Flamingo Beach Resort

www.flamingoresort.ae

ceny pokojů od 200 AED/noc.

Ras Al Khaimah

Emirát se rozkládá mezi pohořím Hajjar Mountains na východě a Arabským zálivem

na západě. Je vůbec nejurodnějším emirátem celých SAE, a příroda je tu proto různorodější než v ostatních – jedinečnou atmosféru tvoří hory, moře, poušť i krásná úrodná údolí. Do Ras Al Khaimahu míří především turisté, kteří sice mají rádi luxus, ale zároveň touží po klidu. Emirát nabízí honosné hotely a krásně udržované hotelové pláže. Užít by si tu v budoucnu měli i milovníci lyžování. Na hoře Jebel Jais (výška 1903 m) by měl totiž jednou stát lyžařský areál.

Tip na ubytování:

Banyan Tree Al Wadi

www.banyantree.com/en/al_wadi

cena pokojů od 1000 AED/noc.

Fujairah

Jste-li milovníky potápění, pak je tento emirát pro vás jako stvořený. Najdete tu totiž jedinečný podmořský svět. Asi nejvíc potápěčských lokalit se nachází na pobřeží Khor Fakkanu – pod vodou jsou k vidění mořské želvy, tropické ryбки, barakudy nebo nádherné korály, ale i žraloci. Fujairah se pyšní také Hajjarskými horami, které dosahují až 2000 metrů. Geologové popisují tyto hory jako

Apartment hotelu Burj Al Arab je jako z Pohádek tisíce a jedné noci

V tomto hotelu můžete relaxovat v luxusním Spa & Health Clubu

jednu z nejlepších ukázek výchozu skal oceánské kůry na světě. Turisté se sem ale nejezdí jen potá-pět. Emiráť nabízí k vidění i řadu archeologických vykopávek a historických nálezů.

Tip na ubytování:

Hilton Fujairah Resort
www.1.hilton.com/en_US/hi/hotel/SJHITW-Hilton-Fujairah-Resort/accommodations.do
cena pokoje od 354 AED.

Vízová povinnost

Ani po vstupu České republiky do Schengenu se na vízové povinnosti do SAE nic nemění. Pokud jste si v turistickém průvodci přečetli, že vízum dostanete na letišti po přiletu do země, je to nesmysl. Vízum si musíte vyřídit předem, a to buď na velvyslanectví SAE ve Vídni (Peter Jordanstrasse 66, A-1190 Wien, tel.: +43-1-3681455, Fax: +43-1-3684485), nebo u cestovní kanceláře, se kterou do Emiráťů letíte. Další a asi nejjednodušší možností je obrátit se s žádostí o zprostředkování turistické-ho víza na zástupce leteckých společností nebo cestovních kanceláří, které mají registraci u Ministerstva vnitra SAE. V České republice

působí například zástupce Emirates Airlines nebo cestovní agentura Asiana.

Měna a jazyk

Místní měnou je dirham, jeden dirham (AED) je asi šest korun českých. Nejlepší je měnit peníze přímo na místě, a to za dolary. Měňte v bankách nebo směnárnách, v hotelu vám většinou nabídnou nevýhodný kurz a vysoké poplatky. V SAE se nejlépe dorozumíte anglicky. Paradoxně pokud ovládáte arabštinu, žádnou výhodu nečekejte. Pracuje tu spousta lidí z Asie a východní Evropy, a ti neumí arabsky ani slovo. Vyzkoušet můžete také ruštinu.

V SAE vás neokradou

Jak už zaznělo na začátku článku, SAE je jednou z nejbezpečnějších zemí světa. Za zločin nebo krádež se tady totiž tvrdě platí, a to buď useknutou rukou, nebo vysokou pokutou. Postrádáte-li peněženku nebo foťák – pokud si vzpomenete, kde jste je zapomněli, zase tam své věci najdete.

Kvalitní silnice bez policistů

Ať zamíříte v Emirátech kamkoliv autem, setkáte se s krásnými a kvalitními silnicemi.

Povolená rychlost v osídlených oblastech je 60–80 km/h, na ostatních místech 100–120 km/h. Policistu tady nepotkáte. Na silnicích jsou umístěny radary, které rychlost kontrolují. Při překročení rychlosti 120 km/h se v zapůjčeném autě zapne zvuková signalizace (většinou je to nepříjemné pípání). Na zdejších silnicích se jezdí vpravo, přednost ale mají vozidla jedoucí zleva. Při řízení dávejte pozor, za volanty sedí snad nejpestřejší složení národností na světě, proto na silnicích v SAE vítězí ten silnější a rychlejší. Zajímavé je tady i tankování. Ve Spojených arabských emirátech klidně zůstaňte sedět v autě. Obsluha vám auto natankuje, umyje okna a vy zaplatíte. Nemusíte vůbec vystupovat z vozu. Dokonce ani vypínat motor není výslovně požadováno. Pozor také ve městech. Například jízda na červenou se trestá měsíčním pobytem ve vězení. Cena benzínu je 6 Kč/litr. Půjčovny aut najdete na všech letištích a v hotelech. Denní poplatek se pohybuje od 100 AED a k zapůjčení potřebujete pas, platný řidičák a platební kartu.

TEXT: IVA JANEČKOVÁ, FOTO: PROFIMEDIA A ARCHIV

Výhled na poušť z apartmá hotelu Banyan Tree Al Wadi

Týden flamenca

Každé španělské město má své slavnosti, ale málokteré se vyrovnají sevillské „Feria de Abril“. Slavnost trvá celý týden, během něhož se běžný život v Andalusii doslova zastaví a změní se v sedmidenní vír jídla, pití, hudby a flamenca. Místo konání najdete snadno – stačí se připojit k davu seňorit v nádherných šatech a seňorů s kulatými klobouky. Nebo zavřít oči a jít za zvukem kastanět. www.enfrentearte.com

Miniaturní holení

Máme tu 3 tipy, jak šetřit místem. Tentokrát v pánském zavazadle, respektive v kosmetické tašce, kde můžete neskladnou holicí pěnu nahradit miniaturní lahvičkou Somersets Original Shaving Oil. Jde o směs čistě přírodních a esenciálních olejů, které nejen ulehčí holení, ale i pečují o pleť a (jak tvrdí obal) učiní tvář „líbatelnější“. www.somersets.co.nz

Boty do kapsy

Skládací baleríny Redfoot berou svět útokem stejně jako před pár lety Crocsy. A není divu. Kromě toho, že jsou k dostání v bezpočtu vzorů a barev, si je můžete vzít s sebou doslova všude. Složené se pohodlně vejdou do kabelky nebo si je prostě strčíte do kapsy. A upotřebíte je určitě nejen na cestách. Dovedete si představit tu úlevu, když po práci nebo po večírku sundáte lodičky na podpatku a cestu domů absolvujete v měkoučkých balerínách? www.botydokapsy.eu

Minideštník

Na cestách je dobré být připraven na vše, a hlavně na rozmary počasí. Na druhou stranu žádné zavazadlo není bezdné. Skládací deštník Samsonite Flat-Pack si ale můžete přibalit v každém případě. Složíte ho do placičky velké asi jako tatranka a silné jen 1,5 cm. A váhu 140 gramů unesete také bez problémů. K dostání v prodejnách Samsonite.

Vypipáno

Bezpečnostní prohlídka na letišti nepatří k nejpříjemnějším zážitkům z cest. S pomocí ScannerBagu si ji můžete zkrátit na minimum. Z kožené „klíčenky“ jednoduše rozložíte nylonovou brašnu s přihrádkami na všechny drobnosti a vyprázdните do ní vše, co ve scanneru pípá. Pořídíte na www.gadgetduck.com.

F1 na silnicích

S vozy automobilky McLaren se máme možnost setkat spíš na závodních okruzích než na silnicích, ale zakrátko může být všechno jinak. Společnost oznámila, že hodlá ve Velké Británii rozjet výrobu nové řady sportovních vozů, využívajících technologie vyvinuté pro závody formule 1. První modely s označením MP4-12C by se měly začít prodávat koncem příštího roku. Jejich cena by se měla pohybovat kolem 150 000 liber, tedy zhruba 4,25 milionu Kč.

Autosedačka nové generace

Děti rostou jako z vody a každou chvíli z něčeho vyrostou. Z bot, oblečení nebo autosedačky, která není zrovna levnou záležitostí. Firma Concord proto přišla na trh s autosedačkou nové generace s označením Concord Transformer XT, která mění své rozměry pouhým stisknutím tlačítka. Pneumatický systém ovládá opěrku hlavy, ramenní chrániče a celkové polohování. Autosedačka se tak plynule přizpůsobuje růstu a je vhodná pro děti od 3 do 12 let. Pořídíte ji za zhruba 8000 Kč.

Oživlý úhel

Řízení a předjíždění je otázkou vteřin a bohužel se stává, že právě v té rozhodující vteřině se vám přijíždějící vozidlo schová do „mrtvého“ úhlu, kdy ho nevidíte ani vedle sebe, ani ve zpětném zrcátku. Automobilka Volvo se pyšní pověstí nejbezpečnějšího výrobce osobních vozů a pro eliminaci mrtvého úhlu vyvinula systém BLIS (Blind Spot Information System). Kamera skrytá ve venkovním zrcátku monitoruje celý prostor za vozem i vedle něj a v případě, že se ve slepé zóně nachází vozidlo, upozorní na ně rozsvícenou kontrolkou.

Autoparfém

Zapomeňte na voňavé stromečky na zrcátku a podivně vůně zasunuté do mřížky ventilace. Vaše auto si zaslouží něco lepšího a v autoparfémch jsou za špičku považovány výrobky firmy Car Mate. Voňavý gel, který koupíte ve stylovém přílnavém balení, nejenže hezky voní, ale zároveň aktivně eliminuje nežádoucí pachy. Pořídíte na internetu, například na www.racerstyle.com.

MINI

Magická čtyřka

Má čtvery dveře, čtyři místa, pohon všech čtyř kol, čtyři metry na délku, čtyřválcové motory a jedná se o čtvrtý model v nabídce značky. Číslo 4 je proto pro MINI Countryman zaklínadlem. Současně je ale tento vůz moderním crossoverem, který nabízí nesmírně širokou paletu vlastností.

MINI si na silnici nikdo nesplete. Proporce těchto automobilů jsou zcela nezaměnitelné, a to ani nezáleží na tom, jestli se bavíme o hatchbacku, kabrioletu nebo prodloužené verzi Clubman. V každém případě se prostě jedná o MINI. Tato značka s typicky britským stylem se ale neustále vyvíjí. I proto připravila pro letošní rok zajímavou novinku v podobě kompaktního čtyřmetrového modelu SUV, který dostal jméno Countryman. I když je ze všech modelů MINI největší, zachovává si typické proporce a designérský styl. Přesto je ale vidět, že se jedná o další vývojový stupeň stylistického pojetí klasických modelů. Automobil je celkově mohutnější, což jasně odráží jeho „off-roadový“ charakter. Nezaměnitelné jsou například zvýrazněné blatníky, stejně tak jako oddělená střecha s jemným přechodem do boků v zadní části. Příslušnost ke značce prozradí také nově pojatá, ale přesto tradiční maska chladiče.

Nebylo by to ale MINI, kdyby nepřišlo s originálním řešením vnitřního prostoru. Když pomíneme jedinečný centrálně umístěný a doslova obrovský rychloměr, nelze si nevšimnout ani skvělých spínačů různých funkcí, které se inspirovaly přepínači používanými v letadlech. MINI ale model Countryman zaměřilo také prakticky. Originálním a jinde nevídaným řešením jsou třeba křídlové dveře umožňující

přístup do prostoru pro zavazadla. Jen na budoucím majiteli je, zda chce mít čtyřmístnou verzi se samostatnými sedadly vzadu, nebo konvenčnější pětimístné provedení. Moderní myšlení značky MINI je patrné také z variabilní konzoly, umístěné mezi sedadly. Na ni je totiž možné zcela podle přání umístit různé doplňky. Na mysl máme například držáky nápojů, loketní opěrky, přihrádky, ale například také hudební přehrávače, které jsou díky důmyslnému řešení nabíjeny a automaticky připojeny k audiosystému vozu.

Aby MINI dostalo mírně terénnímu vzhledu a vlastně i svému jménu, je možné nejvýkonnější modely vybavit pohonem všech kol ALL4. Účinně se tak zvýší terénní schopnosti tohoto nekonvenčního vozu. Naprostá většina modelů však bude disponovat pohonem předních kol, který je pro standardní potřeby zcela dostačující. Stejně jako pro všechny ostatní vozy MINI je také pro Countryman typické sportovnější naladění podvozku, které je díky moderní technice schopné poskytnout svému řidiči vysokou míru jízdního potěšení. A to jak na městských bulvárech, tak na dálnicích, ale i na polních či lesních cestách. MINI Countryman je tedy nejuniverzálnějším modelem své značky, který však nepostrádá její kouzlo osobitosti a stylu.

TEXT: PETR HANKE, FOTO: ARCHIV AUTORA

RETRO

Rubikova digikostka

Konečně hračka pro dospělé – a není to sexuální pomůcka. Sen generace Rubikovy kostky z osmdesátých let se zhmotnil.

Máte možnost koupit si svou dětskou hračku ve vylepšení à la sci-fi. Nová TouchCube je dotyková a barevné kostky už neměníte mechanicky, ale digitálně pomocí displejů s akcelerometry, které používají nejnovější tablety včetně iPadu. Kostka má paměť pro případ, že by došla baterie a hráč ztratil dosažené pozice. Cíl je pořád stejný

jako u 35 let staré legendy: složit barevnou kostku tak, aby každá ze stran měla jednotnou barvu ve všech devíti polích. Koupit ji můžete už za 150 dolarů, více se dozvíte na www.rubikstouchcube.com. Enjoy!

TEXT: PETR HOLEČEK, FOTO: ARCHIV

James Bond ve sprše

Toto unikátní mýdlo z dílny německé designérské značky Donkey Products ve tvaru pistole je ideální výbavou pánské koupelny. Nejenže si můžete ve sprše zazpívat třeba Golden Eye, ale taky zpoza závěsu vybaťnout ozbrojen jako James Bond. Donkey Products je mezinárodní značka pracující s mladými designéry a specializuje se na humorné předměty. K sehnání na www.donkey-products.de.

Chronograf sedmi moří

Ponořte se do světa vysoce atraktivních chronografů švýcarské značky Cimer, které jsou určeny především milovníkům jachtingu. Kromě řady funkcí usnadňujících navigaci na moři nabízejí tři barevná provedení pouzdra (ocel a černé nebo růžové PVD) doplněná širokou škálou různobarevných řemínků ze žraločí kůže nebo nového voděodolného materiálu „Acqua“. Více na www.svycarske-hodinky.cz.

LUSH pro pány

Pánové u britské kosmetické značky LUSH objeví krémy na holení, pleťové krémy nebo speciálně pro ně vyvinuté šampony. Krémy na holení nejenže krásně zjemní vousy, ale také pokryjí pokožku ochranným filmem. Po holení se bude hodit výživný hydratační krém Cosmetic Lad. Specialitou je tekutý šampon Daddy-O na šednoucí kštici, který obsahuje šťávu z citronů a limetek, po nichž vlasy září a voní po fialkách, bergamotu a růžích. Více na www.lushcz.cz.

Dlažební kostky podle CK

Kolekce šperků Calvin Klein Cobblestone je inspirována dlažebními kostkami. Hodinky, náhrdelníky, náramky či manžetové knoflíčky jsou tak zdobené strukturou pevně semknutých, jakoby podrážkami tisíců bot jemně vyleštěných dlažebních kostek. Výsledkem jsou velmi čisté decentní šperky, které se hodí pro každého městského člověka, jenž má styl. K dostání například v obchodech Details.

iPhone rifle

Francouzská značka WTFjeans navrhla speciální džínny určené milovníkům technologických hraček. Jejich kapsy jsou navrženy tak, aby do nich pohodlně pasoval iPod či iPhone a flashka. Kapsy jsou navíc podšité mikrovlákny, takže vaše elektronické miláčky chrání proti vlhkosti. Rifle byly vyrobeny v limitované edici v počtu pouze 1000 kusů, které jsou již rozebrány, ale nezapomejte. Na jaro přichystala značka WTFjeans kolekci novou, která je v prodeji od 1. dubna. Jedny přijdou na 79 eur. Informace na www.wtfjeans.com.

MÓDA

Notebook all'Italiano

Luxusní kabelka a taška na notebook v jednom? Snadné, stačí se podívat do dílny vyhlášených italských výrobců kožených doplňků.

Vyžaduje vaše práce, abyste byla celý den jako ze škatulky, a notebook nedáte z ruky? Pak určitě stejně jako většina žen, které dělají kariéru v byznysu, hledáte elegantní tašku, která pojme jak nezbytný notebook, tak všechny vaše osobní drobnosti, bez kterých nemůžete být. Musí být stylová a nepokazit outfit. Můžete se samozřejmě obrátit na známé luxusní značky, jako je Hermes či Louis Vuitton, ale pak je třeba se vybavit

rozpočtem, za který byste snadno pořídila ojeté auto.

Další možností jsou moderní designové značky specializující se právě na výrobu tašek na elektroniku, jako je třeba populární Built NY, které však většinou pracují spíše s alternativními casual materiály. Hledáte-li tašku koženou a nespokojíte se s nudnou klasikou, musíte se poohlédnout jinde. Vy-

nikajícím kompromisem jsou méně světově proslavené, ale lokálně velice uznávané a respektované italské značky jako jsou Piquadro, Moreschi či Giorgio Fedon 1919. Jejich ručně šité tašky se pohybují v kategorii kolem 10 000 Kč a mohou se chlubit poctivým, elegantním a módním designem s nadčasovou kvalitou. V tuzemsku jsou k dostání například v on-line obchodu www.beinstyle.cz.

LeSportsac shop

V Rybné ulici 2 byl otevřen Jam Store s nejširším výběrem produktů kultovní americké značky LeSportsac. Nechybí klasické barevné kolekce ani limitované edice, jako jsou elegantní řada Stelly McCartney nebo kolekce Artists in Residence. Už od sedmdesátých let okupuje značka přední příčky nejoblíbenějších módních doplňků a není divu, že alespoň jeden model vlastní každá Američanka. Mezi její fanynky mimo jiné patří Paris Hilton, Gwen Stefani, Halle Berry nebo Catherine Zeta-Jones.

Atraktivní maximóda

Ženy, jejichž postava není po vzoru vyhublých modelek, už nemusí podléhat depresím, že nemají co na sebe. Německý výrobce Ulla Popken, který se zaměřuje na módu ve velikostech od 42 výše, dorazil do Česka. Nabízí módní oblečení pro každodenní nošení, kolekci společenských i sportovních oděvů, spodní prádlo a plavky. A to od čísla 42 do čísla 60. Tato značka otevře 29. dubna svou první prodejnu v ČR, a to v Olympii Brno. Více informací na www.ullapopken.cz.

Diamanty věčného mládí

Zázračný omlazující elixír výjimečně bohatého složení s diamantovým práškem na zralou pleť Diamondceutical je revolučním krokem v omlazování pokožky a v prevenci tvorby vrásek. Obsahuje výtažky z kolostra, kyselinu hyaluronovou a kombinaci látek proti stárnutí, které příznivě ovlivňují stav a vzhled pleti. Díky účinnému UV filtru SPF je zaručena ochrana pleti před UV zářením. Přípravek je určen pro všechny typy pleti, je vhodný na každodenní použití a může sloužit i jako podklad pod make-up. K dostání ve vybraných lékárnách.

Vůně Pařížanky

Novinka od značky Yves Saint Laurent, parfém Parisienne, je mohutná květinová vůně se strukturou dřevitých tónů. Svrchní tóny mají kyselost brusinky obroušenou tóny ostružiny. Květinové srdce vůně bije ženskostí damažkové růže, která se snoubí s pudrovou fialkou. Naproti tomu pivoňka dodává Parisienne příchutí mládí a špetku svěžesti brzkého rána. V základních tónech narazíte na tajemné pačuli a maskulinní vetiver, který si pohrává s žensky erotickým pižmem a santalovým dřevem.

Cukrové rty

Novinka pro popraskané rty. Nové cukrové scruby na rty značky LUSH obsahují přírodní ingredience jako pískový cukr, který má exfoliační účinky, a vonné zvláčňující oleje. Stačí si rty olíznout, na prst nabrat kousíček scrubu a jemně masírovat. Stojí 220 Kč, k dispozici jsou tři příchutě: s mátou pepřnou, s kakaem a vanilkou a sladkou žvýkačkovou příchutí.

GURMÁN

Francouzský polibek po česku

Proč celý svět básní zrovna o francouzské kuchyni? Čím je tak výjimečná a nenapodobitelná? Prozradíme vám některá její tajemství a jako bonus vám doporučíme restaurace, ve kterých si můžete její autentické kouzlo vychutnat i bez letenky do Paříže.

Výhradně čerstvé suroviny, vaření v přirozeném souladu s tím, co je v dané sezoně zrovna v nejlepší kondici, spousta zeleniny včetně lilku, pórků a zelených fazolek, ryby, mušle a další plody moře ve větším než velkém množství. Úchvatné saláty, které vás pořádně nasytí (třeba k legendárnímu salátu Nicoise neodmyslitelně patří brambory, vejce a porce tuňáka) a které budete jíst s nefalšovaným

požitkem – ne z povinnosti. Jídlo jako radost, jako chvíle uvolnění a pohody. Mimochodem věděli jste, že Francouzky jsou tak šarmantní a štíhlé paradoxně proto, že jsou požitkářky? Jídlo pro ně není problém, ale potěšení, a bez váhání si dopřejí to, na co mají zrovna chuť, a to v té nejlepší kvalitě, jakou si můžou dovolit. Na talíři se přitom nemusí tyčit kupa jídla, převyšující horu Říp... pardon, Mont

Ventoux. Mimochodem právě z téhle oblasti pocházejí skvostná vína (pravda, ve Francii jedna z mnoha), jež francouzské pokrmy doprovázejí s elegantní samozřejmostí a v množství, které vám zajistí zdraví a pohodu, nikoli bolení hlavy. Už víte, jak na to? Pátrali jsme po celé České republice a vybrali jsme pro vás pět podniků, kde můžete teorii lahodně proměnit v praxi...

CÉLESTE

Provence v Praze

Jakmile vstoupíte do restaurace Céleste v sedmém patře Tančícího domu, máte jistotu, že se tenhle večer změní v událost. Jemný dotek luxusu, bílé prostřené stoly... a ten výhled! V létě můžete soukromou slavnost smyslně završit koktejlem nahoře na terase.

„Šéfkuchař Gwendal de Ruyet pochází z vesnice v Bretani, a to ničím nenahradíte. Francouzskou kuchyní je doslova odchovaný,“ říká manažer restaurace Lubomír Mikuš. Ve zdejších delikatesách se to nejlepší z tradice elegantně mísí s moderními

trendy. Co třeba carpaccio z atlantských mušlí svatého Jakuba a růžové řepy se semínky černuchy a limetkou anebo celý holub z Anjou pečený v solné krustě?

„Základem je kvalitní surovina a respekt k ní. Když Gwendal dostane třeba čerstvé mušle, nejraději by s nimi už nedělal nic,“ usmívá se Lubomír Mikuš. „Volí vždycky takovou úpravu, díky níž může naplno vyniknout chuť suroviny.“ Ryby a mořské plody, na nichž menu stojí, dovážejí přímo z Francie. A žádná sádka, zásadně lov na udici! Ovoce,

zelenina a další ingredience jsou už ovšem české, aspoň jejich část. Hlavní kritérium výběru? Sezona, sezona a zase sezona. „V létě leckdy nakupujeme i na trzích,“ prozrazuje Lubomír Mikuš, „tam totiž seženete i polozapomenuté suroviny, jako jsou mišpule nebo černý kořen. Vařily z nich naše babičky a teď se znovu dostávají do módy...“

Podívali jste se na www.celesterestaurant.cz a nejraději byste ochutnali od všeho trochu? Máte příležitost: dejte si šestichodové degustační menu – a nechte ho doprovodit dobře zvoleným vínem...

L'ARDOISE

Pravověrná Francie

Francouzský majitel, francouzský šéfkuchař – a francouzská ležérnost. Restaurace L' Ardoise na pražských Vinohradech je přímo esencí toho, co si představíte, když se řekne Francie. „Míváme šneky, langusty a další delikatesy, ale na jídelní lístek je nedávám. Chci, aby zůstal krátký,“ podotýká majitel Alexandre Déon. Tenhle světoběžník je synem spisovatele Michela Déona a jako filmový producent se účastnil třeba natáčení detektivního seriálu s komisařkou Lescautovou.

Když se s rodinou usadil v Praze, chyběl mu podnik, kde by mohl uvítat přátele. „Chodí

k nám Francouzi, Italové i Češi,“ vypočítává. Hosté tu hledají špičkovou gastronomii, ovšem v uvolněné, neformální atmosféře. „Kromě stálého jídelního lístku máme každý den jiné polední menu i denní nabídku,“ vysvětluje Alexandre Déon. „Zajdu hosty pozdravit a zeptám se, na co mají chuť, jestli na maso, ryby, sýry... Vaří se z toho, co je zrovna v kuchyni.“ Geniálně prostě, že? Suroviny přitom procházejí nejpřísnějším „konkurzem“: dovážejí se z Itálie (tamní ryby jsou prý nejkvalitnější), Německa a samozřejmě z Francie. „Máme i pravé francouzské pečivo, dopékáme

si ho přímo v restauraci,“ prozrazuje majitel. To všechno by ale podle Alexandra Déona nebylo nic platné bez francouzského šéfkuchaře. „Francouzská kuchyně se nedá naučit. Tu musíte mít v krvi!“ usmívá se. Šéfkuchař Eric Macé získával zkušenosti u věhlasného Alaina Ducasse a na chuti zdejších specialit je to znát. Určitě začnete raviolami s kachními játry. Zdobí je plátek roztaveného parmazánu a doprovází omáčka tak lahodná, že neodoláte a prostě ji musíte do poslední kapky vytřít křupavou bagetkou... A to je teprve začátek! Viz www.ardoise.cz.

CAFE DE PARIS

Útulné útočiště

Když vkročíte na Maltézské náměstí, jen pár kroků od rušné Karmelitské ulice, obklopí vás klid, pohoda a čas se příjemně rozvolní. Jako by tady, uprostřed Malé Strany, najednou zněly šansony... Povědomá melodie vás jako na nitce přitáhne k rodinné brasserii Cafe de Paris. „S partnerkou oba pocházíme z Malé Strany a neměli jsme tu kam chodit do restaurace. Tak jsme si založili vlastní,“ říká Pavel Culek, majitel tohoto příjemného podniku. Když sem vejdete poprvé, překvapí vás, jak je to tu útulné – a malé. Podnik je postaven

na stálé klientele („štangastech“, zdůrazňuje majitel), a opravdu, připadáte si jako ve větším obýváku. Tady najdete soukromí a nevtíravě podmanivou atmosféru, ať už se stavíte na večeři nebo jen na odpolední kávu. (Nezapomeňte si k ní objednat čokoládový dort s božskou jahodovou omáčkou.)

Zdejší speciality? Ve stručném stálém menu, průběžně doplňovaném sezonní nabídkou, přitahuje největší pozornost entrecôte s omáčkou Cafe de Paris. „Omáčku zásadně

připravuje moje přítelkyně, a to podle tajné receptury staré už skoro osmdesát let. Partnerka ji získala přímo v ženevském Café de Paris, s nímž ovšem jinak nemáme nic společného,“ vysvětluje Pavel Culek. Osobně si zakládá na klasice všech klasik: foie gras. „Všude si ho dávám, abych se přesvědčil, že máme opravdu to nejlepší,“ směje se majitel restaurace.

Kompletní menu i veškeré další podrobnosti najdete na www.cafedeparis.cz.

CAFÉ AU PÈRE TRANQUILLE

Jako na Montmartru

„Otevřít si francouzskou kavárnu nás napadlo v roce 2004. Měli jsme pocit, že by si centrum Ostravy zasloužilo místo, kde si můžete vypít dobrou kávu, přečíst noviny a ochutnat něco netradičního,“ říká provozní Pavel Konečný. Kavárna vás upoutá na první pohled: typická dřevěná fasáda nápadně připomíná nostalgické kavárny na pařížském Montmartru, a interiér zrovna tak.

Pokud vám imponuje francouzský zvyk nemazat se po ránu doma s chlebem a raději si nonšalantně vyrazit na snídani, tady ho snadno přijmete za svůj. „Máme otevřeno už od sedmi hodin, takže u nás můžete posnídat voňavý croissant, vrátit se na oběd a po páté hodně přijít na dobré víno nebo povečeřet při svíčke,“ láká Pavel Konečný. „Atmosféru dokresluje francouzská hudba. V úterý, středu a čtvrtek tu navíc míváme klavíristu.“

Když už byla řeč o vínu, určitě si prostudujte Champagne list. „Nabízíme 68 druhů šampaňského z 19 domů včetně těch nejznámějších, jako je Dom Pérignon nebo Veuve Clicquot,“ vypočítává Pavel Konečný. Jako bonus vám personál o šampaňském ochotně povypráví.

A menu? Najdete na něm ryzí klasiku: sladké i slané palačinky, slané koláče quiche, zapékaná jídla i poctivé steaky – a také úchvatné domácí dezerty od čokoládové pěny čili mousse au chocolat až po legendární crème brûlée. „Spousta hostů se k nám vrací na svou oblíbenou palačinku – třeba s kuřecím masem a třemi druhy sýra nebo s lososem a citronovo-koprovou omáčkou,“ dodává Pavel Konečný. Další pokušení najdete na www.aucafe.cz.

VIN DE CAFÉ

Báječné víno i káva

Pod pojmem vins de café se ve Francii rozumí vína servírovaná v karafách a nabízená v kavárnách, vinných barech či bistrech. „Na výběru vín si dáváme maximálně záležet,“ zdůrazňuje Robert Burian, šéfkuchař a spolujednatel podniku v Českých Budějovicích. „Na starost je má můj bratr David, sommelier a manažer restaurace.“ Na výběr máte desítky vín z řady francouzských regionů; vede Bordeaux, vína z Côtes de Ventoux jsou dokonce bio. Chcete ochutnat víno z roku, kdy jste se narodili? Pokud to bylo v roce 1970 a později, máte šanci!

„Ve Francii máme řadu osobních kontaktů a často pořádáme degustační večere za účasti vinařů. Naposledy to byl Denis Billecart ze šampaňského domu Billecart-Salmon a Aurélien Mullard z vinařství Château Sainte Roseline v Provence,“ říká Robert Burian.

A místní delikatesy? „Vzhledem k rozmanitosti francouzské kuchyně jsme se rozhodli měnit nabídku podle sezony a oblasti,“ prozrazuje šéfkuchař. „V létě jsme zvolili provensálskou kuchyni s ohledem na její lehkost, velké množství ryb a zeleniny. Na zimu jsme naopak vybrali alsaskou kuchyni, která je těžší a vyžaduje náročnější technologie při vaření. Na jaro chystáme burgundské speciality.“ Alfou i omegou zůstávají čerstvé suroviny z kontrolovaných zdrojů a dodržování původních receptur. A pozor, všechny dezerty si tu vyrábějí sami – včetně domácích pralinek z čokolády Guanaja a bezlepkových laskomin.

Pokud to máte do Českých Budějovic daleko, můžete si zatím zajít do Intersparu pro kávu Vin de Café Private Selection, kterou bratři Burianovi sami vytvořili a hrdě jí předkládají svým hostům.

Více na www.vindecafe.cz.

Přejete si, aby vaše jednání dopadlo dobře?

Italská kávová společnost připravila nový koncept pro přípravu
perfektního espresso ve vaší kanceláři!

Espresso,
Decaffeinato a nově
tři originální příchutě podle
země původu

» JEDNODUŠE
» RYCHLE
» SKVĚLE

KÁVOVAR ZDARMA!

NOVÉ KÁVOVARY

- automatické profesionální
minikávovary na kapsle SZ01

NOVÉ PRODUKTY

- espresso s jedinečnou pěnou, chuťově
výrazně bezkofeinové espresso

NOVÝ KONCEPT

- profesionální příprava espresso i doma

Segafredo Zanetti CR spol. s r.o.

Jungmannova 30, 110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 969 730, Fax: +420 221 969 740

www.segafredo.it

Rovnou ze sudu

Vom Fass znamená německy „ze sudu“, a přesně o tom je nakupování ve stejnojmenném obchodě. Víno, oleje, octy, whisky, likéry a další a další tekuté produkty tu dostanete načepované přímo ze sudu do stylových lahví a lahviček. Vše je pečlivě vybráno a odebíráno přímo od renomovaných výrobců nebo vyráběno ve vlastní likérce. K dostání jsou i takové speciality jako olej z vinných semínek nebo likér z lískových oříšků. www.vomfass.cz

Ledničky na hromadě

Jestli žijete v podnájmu, ve vícečlenné domácnosti nebo prostě jen máte rádi věci pěkně uspořádané, tak se vám určitě bude líbit stohovatelná lednička od Electroluxu. K vidění byla na letošním Designbloku, a i když jde zatím jen o koncept, je naděje, že se dočká sériové výroby.

Vejsce jak od babičky

K jaru patří vejce. Ta pravá, se žlutým žloutkem, chutná a voňavá. Jestli nemáte dodavatele domácích vajíček, tak sáhněte ve svém obchodě po OmegaPro vejcích. Nosnice jsou krmené směsí, která musí obsahovat složky bohaté na mastné kyseliny, např. rostlinnými a rybími oleji, z nichž se při tvorbě vejce živiny přenášejí do žloutku. Jestli z nich upečete bábovku, nebo si je nakrájíte na chleba s máslem, je na vás, ale buďte si jisti, že rozdíl uvidíte i ucítíte.

Návrat české kuchyně

„Kéž by Bůh seslal na Zemi hospodu, která by vařila podle týhle kuchařky,“ nechal se prý slyšet Zdeněk Pohlreich, který, jak víme z jeho pořadu Ano, šéfe, nedá dopustit na tradiční českou kuchyni. Kuchařka Zapomenuté poklady české kuchyně je společným dílem šéfkuchaře Václava Friče a Pražského kulinářského institutu. Vychází ve třech dílech na DVD, které vás krok po kroku provedou více než 60 tradičními i méně známými recepty. Koupíte ji za 999 Kč, info na www.prakulshop.cz.

KIUMBOVÉ

Tajuplná hračka z Afriky

Kiumbové jsou roztomilé kamenné postavičky, které potěší nejedno dítě, a navíc pomohou tam, kde je třeba. Řeč je o figurkách z mastku vyráběných v keňské vesnici Tabaka. Záměrem projektu Kiumbové – Tajuplný balík z Afriky sdružení ShineBean je zajistit keňským řemeslníkům práci, dát jim možnost vydělat si nějaké peníze na živobytí a zároveň povzbudit jejich snahu a aktivitu.

Design Kiumbů, jejichž název je odvozen od svahilského slova „kiombe“ (nejstarší bytosti na světě pomáhající udržovat rovnováhu v přírodě), vytvořil výtvarník a hudebník Mafo Mišík. „Oslovili mě ze sdružení jakožto výtvarníka, abych hračku vymyslel a navrhl. Setkání to bylo nečekané, ale o to milejší. A za čtrnáct dní už jsem letěl do Afriky,“ vzpomíná. Inspiraci načerpal přímo v Keni: „Základem byla samozřejmě příroda a můj vztah k ní. Také jsem vycházel ze své zkušenosti studia starobylého čínského přírodního systému feng-šuej. A zbytek už přicházel tak nějak sám od sebe.“

Voděnka nebo Ohnivec

Jednotlivá stvoření Kiumbů jsou pojmenována podle přírodních elementů, aby tvořila harmonický celek. Jsou to Hliněnka, Kovák, Voděnka, Stromouš a Ohnivec. Každý má vlastnosti a charakter blízké svému jménu. Jsou trochu tajemní, ale ne strašidelní.

„Ohnivec je energický nezbeda, Voděnka je naproti tomu velmi vlídná a laskavá a třeba Kovák je pro změnu dost nemluva se vztahem k preciznosti. Na první pohled působí dost chladně, ale to se během příběhu, který je součástí celého kompletu hry, projasní,“ popisuje.

Cíl projektu je jasný – prolomit vysokou hranici nezaměstnanosti a dát keňským řemeslníkům a jejich rodinám šanci. Řada dětí v Africe se totiž potýká s velkými obtížemi a jejich základní potřeby nejsou zdaleka naplněny – vyrůstají ve velmi chudých rodinách nebo jsou dokonce sirotci. A ne všechny si mohou dovolit chodit do školy, ne všechny jsou zdravé.

„S naší pomocí zjistí, že hranice jejich vesnice pro ně nejsou limitující. Že se se svými výrobky mohou uplatnit i na tak vzdálených a náročných trzích, jako je ten evropský,“ tvrdí organizátoři. A kdo pracuje, může za vydělané peníze poslat své děti do škol, koupit jídlo, léky a stát se nezávislým na vnější pomoci.

Filozofii sdružení je: Dej mi rybu a nasytíš mě na den, dej mi udici a nasytíš mě na celý život. „Snažíme se všechny, s nimiž pracujeme, vést k ekonomické soběstačnosti, podporovat jejich vlastní snahu, aktivitu a kreativitu. Ale život v nejhudších oblastech světa kreativitu příliš nepodněcuje. Proto jsme sami vytvořili produkt, který bychom mohli v Africe vyrábět, a dát tak místním lidem práci.“

Výroba je rozdělena na dvě části – jedna je v České republice a druhá přímo v Keni.

„Bohužel není v tuto chvíli možné vyrábět vše v Africe, tak tam nakonec vyrábíme jen samotné figurky. Zadání, jak mají vypadat, putuje do Keni, kde místní řezbáři, což čítá skoro celou vesnici, figurky vytvářejí,“ upřesňuje Mišík.

Výroba je zcela ruční. Kamenný valoun se nejprve ořeže pilou a oseká mačetou, konečný tvar a detaily obličejů se poté vyřezávají nožem. Hotová figurka se ohladí smirkovým papírem a nabarví netoxickými barvami: „Zpočátku jsme museli překonat několik komplikací – jako například fakt, že Afričan vám nic neudělá dvakrát stejně a vůbec nerozumí tomu, proč by to stejně mělo být. Ale po čase, který s řezbáři členové sdružení strávili, jsme vše překonali a Kiumbové šťastně doputovali až k českým dětem.“

Kiumbové také pro dospěléky

Příběhy postavíček napsala Klára Pospíšilová, autorka knihy Kozi doktorka, hru vytvořili Radka Lomnicková a Jakub Těšínský z České deskoherní společnosti. K dětem dorazí Tajuplný balík z Afriky v podobě krásné papírové krabice vypadající jako poštovní balík se spoustou exotických razítek. Obsahuje pět figurek Kiumbů, knihu příběhů, stolní hru a domeček pro ukládání figurek. Kniha děti zavede do tajuplného příběhu, vypráví o dobrodružstvích, které s Kiumbými zažily dvě české děti Mária a Věna. Část příběhu je vyprávěna komiksovou formou. Součástí balíku je také hrací plán a žetony pro hru Kiumbiáda. Kniha stejně jako hra zasvěcuje děti do základních principů přírody a ukazuje, že všechny věci, které kolem sebe vidíme (voda, déšť, potok, oheň, vítr, hory, skály, kameny v potoce, stromy nebo kov), v sobě mají vnitřní sílu.

Kromě prodeje samotného setu se chystají i figurky určené spíše dospělým. „Trochu upravíme vzhled, aby bylo na figurce více kamene a méně barvy a celé to spíše evokovalo poctivou ruční práci. Také uděláme jednoho nového Kiumba, který se bude jmenovat Bělásek a bude zcela přírodní, bez barev. Ten čistý kámen je totiž opravdu úchvatný, hlavně na omak,“ prozrazuje výtvarník. Také se připravují jazykové mutace hry pro evropský trh.

Figurky můžete koupit i samostatně, a to v Praze, Brně, Plzni a Litoměřicích (více na www.kiumbove.cz).

TEXT: JASMIŇA NOVOSADOVÁ, FOTO: ARCHIV

OBROVSKÁ TISKÁRNA S OBROVSKÝM ZÁZEMÍM

Fullservisové polygrafické
služby pod jednou střechou

ASTRON GROUP

T-MOBILE

Značkové prodejny

Na tomto místě uvádíme přehled Značkových prodejen T-Mobile. Máte-li zájem o bližší informace, můžete kontaktovat rovněž naše Zákaznické centrum: 4603 (ze sítě T-Mobile) nebo +420 603 603 603 (z jakékoliv jiné sítě), info@t-mobile.cz, <http://t-mobile.cz>.

Město	Adresa prodejny – oficiální	Otvírací doba
Praha 1	Národní třída 35	Po–Pá 9.00–19.00, So 9.00–15.00
Praha 9	OC Letňany, Veselská 663	Po–Ne 9.00–21.00
Praha 4	Tomíčkova 2144	Po–Pá 9.00–18.00
Praha 10	NC EDEN, U Slavie 1527	Po–Ne 9.00–21.00
Praha 9	Centrum Černý Most, Chlumecká 765/6	Po–Ne 9.00–21.00
Pardubice	17. listopadu 237	Po–Pá 8.00–17.30
Pardubice	AFI PALACE, Masarykovo nám. 2799	Po–So 9.00–21.00, Ne 10.00–21.00
Hradec Králové	Collinova 420	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Hradec Králové	S. K. Neumanna 455	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Hradec Králové	OC Futurum, Brněnská 1825/23a	Po–Ne 9.00–21.00
Liberec 1	Pražská 6/1	Po–Pá 8.30–18.00, So 8.30–12.30
Liberec 4	Forum Liberec, Soukenné nám. 669/2a	Po–Ne 9.00–21.00
Liberec 11	NC Gěčko, Sousedská 599	Po–Ne 9.00–21.00
mladá Boleslav	OC Olympia, Jičínská 1350/III	Po–Ne 9.00–20.00
Trutnov	Horská 6	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Praha 6	Vítězné náměstí 11	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Praha 7	Dukelských hrdinů 29	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Praha 5	KOC Nový Smíchov, Plzeňská 8	Po–Ne 9.00–21.00
Praha 1	Na Příkopě 23	Po–Pá 9.00–19.00, So 10.00–16.00
Praha 3	OC Palác Flóra, Vinohradská 149	Po–So 9.00–21.00, Ne 10.00–21.00
Praha 1	Vodičkova 791/41	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Praha 9	Galerie Fénix, Freyova 945/35	Po–Ne 9.00–21.00
Chomutov	Palackého 4503	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Most	OC Central Most, Radniční 3400	Po–Ne 9.00–20.00
Kladno	T. G. Masaryka 71	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Děčín 4	Prokopa Holého 8/808	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Teplice	Olympia Centrum, Srbská 464	Po–Ne 9.00–21.00
Ústí nad Labem	OC Forum, Bilinská 3490/6	Po–Ne 9.00–21.00
Louny	Komenského náměstí 2540	Po–Pá 9.00–17.00, So 10.00–12.00
Praha 2	Londýnská 57	Po–Pá 9.00–18.00
Praha 5	Metropole Zličín, Řevnická 121/1	Po–Ne 10.00–21.00
Praha 4	Centrum Chodov, Roztylská 2321/19	Po–Ne 9.00–21.00
Praha 5	Galerie Butovice, Radlická 117	Po–Ne 9.00–21.00
Praha 4	Olbrachtova 1929	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00

Město	Adresa prodejny – oficiální	Otvírací doba
Praha 5	OC Globus Zličín, Sárská 5/133	Po–Ne 9.00–20.00
Praha 4	Arkády Pankrác, Na Pankráci 86	Po–Ne 9.00–21.00
České Budějovice	Lannova 23	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
České Budějovice	IGY Centrum, Pražská 1247/24	Po–Ne 9.00–21.00
Příbram	Václavské náměstí 144	Po–Pá 8.30–17.30, So 9.00–12.00
Karlovy Vary	T. G. Masaryka 37	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Plzeň	Americká 3	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Plzeň	NC Borská pole, U Letiště 2	Po–Ne 9.00–20.00
Plzeň	OC Plzeň, Rokycanská 1424/128	Po–Ne 10.00–20.00
Plzeň	OC Plzeň Plaza, Radčická 2	Po–Ne 9.00–21.00
Tábor	třída 9. května 11	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Havířov	Hlavní třída 65	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Karviná	OC Karviná, Nádražní 1939/4a	Po–Ne 9.00–21.00
Olomouc	Horní náměstí 19	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Olomouc	OC Haná, Kalkova 8	Po–Ne 9.00–21.00
Ostrava	28. října 49	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Ostrava-Poruba	Hlavní třída 1020	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Ostrava	Avion Shopping Park, Rudná 114	Po–Ne 10.00–21.00
Ostrava	OC Futurum, Novinářská 6A	Po–Ne 9.00–21.00
Ostrava	Ostrava LASO, Masarykovo nám. 3090/15	Po–Pá 9.00–19.00, So 9.00–15.00
Frydek-Místek	Malé náměstí 98	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Opava	Horní náměstí 3	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Brno	náměstí Svobody 18	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Brno	Avion Shopping Park, Skandinávská 2	Po–Ne 10.00–20.00
Brno	OC Futurum, Videňská 100	Po–Ne 10.00–21.00
Brno	Galerie Vaňkova, Ve Vaňkovce 1	Po–So 9.00–21.00, Ne 10.00–20.00
Brno-Ivanovice	OC GLOBUS, Hradecká 40	Po–Ne 9.00–21.00
Brno	Olympia Centrum, U Dálnice 777	Po–Pá 10.00–21.00, So–Ne 9.00–21.00
Jihlava	Komenského 1321/1	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Prostějov	náměstí T. G. Masaryka 26	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Zlín	Rašínova 70	Po–Pá 9.00–18.00, So 9.00–12.00
Zlín-Malenovice	OC Centro Zlín, třída 3. května 1170	Po–Ne 9.00–21.00
Znojmo	Horní náměstí 8	Po–Pá 8.30–17.30, So 9.00–12.00

Pevnost dobyta!

Nyní nabízíme i **pevný ADSL internet**

..... **T-Mobile**

SHERLOG[®]

www.sherlog.cz

SHERLOG[®]

VAŠE AUTO ZŮSTANE VAŠE

Nikdo vám nezaručí, že se vaše auto nedostane do cizích rukou. My vám ale zaručíme, že v nich nezůstane. Naše unikátní vyhledávací technika používá rádiovou technologii, která se – na rozdíl od konkurenčních řešení – nedá odrušit. Naše vlastní rádiová síť, vozový park a nepřetržitý provoz operačního střediska vám poskytnou okamžitou pomoc, jejímž výsledkem je dlouhodobě prokazatelná 98% úspěšnost navrácení všech aut. Navíc, pokud si Sherlog jednou koupíte, máte ho navždy. Více než 25 tisíc klientů nám svěřilo své automobily, díky čemuž je 24 hodin denně mají pod dokonalou kontrolou.

SHERLOG: Unikátní služba rádiového vyhledávání odcizených vozidel